ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\305\Burroughs_E_R-Tarzan-20.pdb

PDB Name: Tarzan 20
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Tarzan a zakázané město

Edgar Rice Burroughs

Kapitola I.
Období dešťů skončilo. Les a s ním celá džungle se rozzářily svěží zelení a pestrou paletou květů a rozezněly se křikem ptačí drobotiny, prchající do bezpečí před dravci, pískotem opiček a bzukotem hmyzu. Ve věčném koloběhu života tu každý po svém a všichni společně užívali nespoutané volnosti, jaké je sotva dopřáno jejich nešťastným lidským příbuzným, žijícím v podivných doupatech z betonu a cihel.
A do této divoké scenérie patřil i pán džungle, který si právě hověl na mohutném hřbetu slona Tantora, laskán poledními paprsky tropického slunce. Nestaral se o to, co se děje kolem, byť každý jeho smysl zůstával ve střehu. Zrakem, sluchem i čichem vnímal leccos, o čem by normální smrtelník měl sotva tušení. A tak se stalo, že Usha, vítr, zanesl k jeho citlivým nozdrám pach Gomangani. Kdyby jich bylo více, okamžitě by se vyhoupl do větví některého z pralesních velikánů a skryt v hustém listoví zjistil, s jakou přicházejí. Věděl, že všichni obyvatelé džungle se musí mít neustále na pozoru před nejhorším z nepřátel - člověkem. I sám o sobě uvažoval jako o člověku jen zřídka. Vyrostl mezi šelmami a svého pokrevního příbuzného spatřil až jako dospělý. Člověk pro něho neměl větší cenu než Numa, lev, Sheeta, leopard, gorila Bolgani, had Histah či kterýkoli jiný živý tvor.
Přikrčiv se na mohutné Tantorově šíji, bedlivě obhlížel stezku, po níž se neznámý blížil. Také Tantor poněkud zneklidněl, neboť i on zachytil pach člověka. Tarzan jej několika posunky uklidnil, a tak poslušný čtvernohý obr rázem změnil chování.
Konečně se muž objevil v ohbí stezky a Tarzan seskočil slonovi ze hřbetu. Neznámý jej uviděl a na okamžik se zastavil. Pak se však rozběhl pánu džungle vstříc, aby před ním vzápětí poklekl.
"Buď pozdraven, Velký Bwano," řekl.
"I ty, Ogabi," odpověděl syn divočiny. "Co tu Ogabi dělá? Proč není ve své zemi a nehlídá stádo?"
"Ogabi hledal Velkého Bwanu," vysvětlil černoch.
"Proč?" nechápal Tarzan.
"Ogabi doprovázel safari bílého bwany. Byl jeho askarí. Bílý bwana Gregory ho poslal, aby našel Tarzana."
"Neznám bílého bwanu jménem Gregory," namítl syn divočiny. "Proč tě tedy za mnou poslal?"
"Bílý bwana poslal Ogabiho, aby Tarzana přivedl. Chce s ním mluvit."
"Kde?"
"V Loangu."
Tarzan zavrtěl hlavou. "Ne," pravil. "Tarzan nepůjde."
"Bwana Gregory říkal, že Tarzan musí přijít," naléhal domorodec. "Nějaký bwana se ztratil. A Tarzan ho najde."
"Ne," opakoval pán džungle. "Tarzanovi se nelíbí Loango. Je plné nemocí a lidí. Ne, Tarzan nepůjde."
"Bwana d'Arnot říkal, že Tarzan přijde," opáčil černoch.
"Bwana d'Arnot je v Loangu?" divil se Tarzan. "Proč jsi to neřekl hned? Potřebuje-li pomoc bwana d'Arnot, Tarzan půjde."
Pak cosi pošeptal Tantorovi a společně vyrazili k Loangu. Ogabi je mlčky následoval.

V Loangu bylo vedro. Ale na tom nebylo nic zvláštního. V Loangu bylo vedro neustále. Jedinou ochranou proti němu byl stín a sklenice čerstvé ovocné šťávy s ledem. Skupina lidí na terase nevelkého koloniálního hotelu se tak chránila již hodnou chvíli.
Kapitán francouzského námořnictva Paul d'Arnot vtěsnal nohy pod stůl, a usrkávaje drink, zálibně hleděl na půvabnou Helen Gregoryovou. Ta dívka musela zaujmout opravdu každého! Atraktivní devatenáctiletá blondýnka v elegantním sportovním oděvu. Chladná i žádoucí, jako sklenka perlivého nápoje na stole před ní.
"Myslíte, že Tarzan je opravdu schopen Briana najít, kapitáne?" obrátila se na d'Arnota.
"Vaše tvář je ještě půvabnější než vaše postava," uvažoval oslovený. Nahlas však řekl: "Nikdo nezná Afriku lépe než on. Nesmíte ale zapomenout, že váš bratr zmizel před dvěma roky. Možná..."
"Ano, kapitáne," vmísil se třetí člen společnosti. "Uvědomuji si, že můj syn může být mrtev. Ale nevzdám se naděje, dokud to nebudu vědět."
"Brian není mrtev, otče," namítla Helen. "Vím to. Čtyři z výpravy byli zabiti, ostatní se vrátili. Brian jednoduše zmizel.

Ostatní vyprávěli neuvěřitelné historky. Mohlo se mu přihodit cokoli, ale mrtev není."
"Tohle otálení je hrozné," řekl Gregory. "Ogabi odešel před týdnem, a Tarzan nikde. Co když ho vůbec nenajde? Uvažuji o tom vyrazit hned. Wolff je spolehlivý člověk. Zná Afriku jako málokdo."
"Možná máte pravdu," připustil d'Arnot. "Nechci vám zasahovat do vašich i rozhodnutí. Jestli najdete Tarzana a on bude ochoten vás doprovázet, budete na tom mnohem lépe. Ale nikde není psáno, že Tarzan bude souhlasit, i kdyby ho Ogabi našel."
"Myslím, že svolí," mínil Gregory. "Královsky mu zaplatím."
D'Arnot mávl odmítavě rukou. "Nesnažte se mu nabízet peníze! Podívá se na vás svýma šedýma očima a pak odejde do džungle a víckrát ho neuvidíte. Není jako jiní lidé, pane Gregory."
"Dobrá. Co mu tedy mám nabídnout? Proč by to jinak dělal?"
"Možná kvůli mně," odpověděl d'Arnot. "Nebo z pouhé touhy po dobrodružství. Kdo ví. Může být spousta důvodů, proč by se s vámi Tarzan vydal do pralesa. Ale nikdy ne pro peníze!"
U stolu na samém konci terasy se tmavá dívka naklonila ke svému společníkovi, vysokému Indovi s krátce přistřiženou bradkou.
"Ať tak či onak, jeden z nás se musí s Gregoryovými seznámit," řekla. "Atan Thome od nás očekává, že uděláme víc, než že budeme sedět na balkóně a pít jeden koktejl za druhým."
"Nemělo by pro tebe být problémem sblížit se s tou dívkou," opáčil muž jménem Lal Taask.
Náhle vytřeštil zrak, sotva shlédl dolů před vchod do hotelu.
"Při velkém Šivovi!" ulevil si. "Podívej, kdo přišel!"
Dívka vydechla překvapením. "To není možné! Ale je to tak! Jaké štěstí!" Oči jí plály vzrušením.
Gregoryovi a jejich společník, zabráni do hovoru, si povšimli Tarzana teprve ve chvíli, kdy stanul u jejich stolu.
D'Arnot vyskočil na nohy.
"Buď zdráv, příteli!" zvolal.
Helen neskrývala údiv, její otec byl jako omráčený.
"Poslal jsi pro mě, Paule?" zeptal se syn divočiny.
"Ano. Dovol, abych ti představil... Co se děje, slečno Gregoryová?!"
"To je Brian!" zvolala dívka. "A není to Brian..."
"Ne," ujistil ji d'Arnot. "To není váš bratr. To je Tarzan z rodu Opů."
"Pozoruhodná podoba!" poznamenal Gregory, aby vzápětí vstal a potřásl hostu pravicí.
"Lale," zašeptala v téže chvíli tmavá dívka svému sousedovi, "je to on! Je to Brian Gregory!"
"Máš pravdu, Magro," potvrdil Taask. "Po dlouhých měsících, kdy jsme přemýšleli, jak dál, nám sám padl do rukou. Musíme ho dostat k Thomeovi. Ale jak?"
"To nech na mně," řekla dívka. "Mám plán. Naštěstí nás ještě nikdy neviděl. Jinak by sotva přišel, protože by neměl důvod nám věřit. Pojďme! Půjdeme dovnitř. Zavoláme posluhu a pošleme mu vzkaz."
Zatímco Tarzan, d'Arnot a Gregoryovi spolu hovořili, přišel poslíček a přinesl synu divočiny lístek. Ten jej letmo přehlédl a zavrtěl hlavou.
"To bude omyl," usoudil. "Určitě patří někomu jinému."
"Ne, bwana," opáčil chlapec. "Řekla: Dej to bwanovi s pásem z kůže. Jiný takový bwana tu není."
"Stojí tady, že se se mnou chce sejít v salónku," vysvětlil Tarzan ďArnotovi. "Je to prý velmi naléhavé. Podpis zní Přítelkyně. Musí to být omyl. Půjdu tam a vysvětlím to."
"Buď opatrný," varoval d'Arnot. "Jsi zvyklý jen na zvířecí, ne lidské šelmy."
"Které jsou mnohem nebezpečnější," dodala Helen.
Na ta slova pohrál Tarzanovi na rtech sotva znatelný úsměv.
"Tomu lze snadno uvěřit," řekl. "Myslím, že bych měl spíš já varovat přítele d'Arnota."
"Co ještě potřebuje Francouz vědět o ženách?" zeptala se Helen. "To ony se musí mít na pozoru!"
Jakmile Tarzan odešel, obrátila se na kapitána. "Je to velmi hezký muž," pravila. "Ale trochu z něho jde strach. A to dokonce i když se usmívá."
"Což bývá zřídka," doplnil d'Arnot. "Nikdy jsem ho neslyšel smát se nahlas. Ale kdo má čisté svědomí, nemusí se Tarzana bát."
Syn divočiny zatím vešel do salónku. U stolu v rohu místnosti spatřil vysokou štíhlou brunetu. Koho neviděl, byl Lal Taask za dveřmi na opačném konci.
"Poslíček mi přinesl vzkaz," oznámil. "Půjde zřejmě o nedorozumění. Neznám vás a vy neznáte mě."
"To není omyl, Briane," ujistila jej Magra. "Nemůžeš přece zapomenout na starou přítelkyni."
Tarzan hleděl na dívku mlčky. Pak se obrátil a zamířil ke vchodu. Možná že jiný muž by zůstal, neboť dívka byla velmi půvabná. Ne tak Tarzan - řekl a učinil vše, co pokládal za nutné.
"Počkej, Briane!" vykřikla Magra. "Neukvapuj se. Nikam nepůjdeš!"
Tarzan se otočil. V dívčině hlase cítil výhrůžku.
"A proč ne?" zeptal se.
"Protože by to bylo nebezpečné. Lal je přímo za tebou. A je to dobrý střelec. Půjdeme teď nahoru - jako staří přátelé. Lal zůstane s námi. Jediný pohyb - a jsi mrtev!"
Tarzan pokrčil rameny. "Proč ne?" pomyslel si. Ti dva mají cosi společného s Gregoryovými, a Gregoryovi jsou ďArnotovi přátelé. Rázem se jeho sympatie ocitly na jejich straně. Uchopil Magru za ruku.
"Kam jdeme?"
"Za dalším starým přítelem," usmála se dívka.

Prošli terasou ke schodišti, které vedlo do prvého poschodí v protilehlém křídle hotelu. Magra kráčela vedle Tarzana, Lal Taask těsně za nimi. D'Arnot je sledoval překvapeným pohledem.
"Tak to je ta přítelkyně," poznamenala Helen.
"Nějak se mi to nelíbí," dodal d'Arnot, kroutě hlavou.
"Změnil ses, Briane," řekla Magra Tarzanovi, když stoupali po schodech. "Myslím, že teď tě mám raději."
"Co to všechno znamená?" nechápal Tarzan.
"Brzy ti osvěžíme paměť," opáčila dívka. "Tady na konci chodby jsou dveře a za nimi někdo, kdo tě moc rád uvidí."
U dveří zastavili a Magra zaklepala.
"Kdo je?" ozvalo se z místnosti.
"To jsem já, Magra," odpověděla dívka. "A se mnou Lal Taask s přítelem."
Hlas je vyzval, aby vstoupili. Sotva tak učinili, Tarzan spatřil tělnatého Eurasijce, který seděl v rohu za stolem. Měl oči jako štěrbiny a masité rty.
"Konečně jsem ho našla, Atane," oznámila Magra.
"Ach ano, Brian Gregory!" zvolal Atan Thome. "Jsem rád, že tě zase vidím!"
"Nejsem Brian Gregory," odpověděl Tarzan. "A vy to víte. Řekněte mi, co chcete."
"Ty jsi Brian Gregory a pokoušíš se to zapřít!" zavrčel Thome. "A taky víš, co chci. Chci znát cestu do Ashairu, Zakázaného města. Nakreslil jsi mapu. Viděl jsem ji. Má pro mě cenu deseti tisíc liber. To je má nabídka."
"Nemám žádnou mapu. Nikdy jsem o Ashairu neslyšel," ujistil jej Tarzan.
Thome zbrunátnél hněvem. Pak cosi pošeptal Lalu Taaskovi v jazyce, jemuž ani Tarzan nerozuměl. Ind, stojící opodál, vyňal zpod kaftanu dýku.
"To ne, Atane!!!" zvolala Magra.
"Proč ne?" odpověděl muž. "Puška dělá přílišný hluk. Nůž pracuje rychle a tiše. Jestli nám Brian Gregory nepomůže, nesmí nám překážet. Do toho, Lale!"
Kapitola II.
Nerozumím tomu," řekl d'Arnot. "Proč s těmi lidmi odešel? Nebývá to u něho obvyklé. Jestli je někdo opatrný před cizími lidmi, pak je to on."
"Třeba to nejsou cizí lidé," namítla Helen. "Vypadalo to, že tu ženu zná. Všiml jste si, jak důvěrně se k němu chovala?"
"To ano," souhlasil Francouz. "Ale všiml jsem si také jeho. Děje se něco podivného. Nelíbí se mi to."
Zatímco d'Arnot takto nahlas uvažoval, Tarzan jednal. Bleskurychle se otočil, a než mohl Taask použít zbraně, uchopil jej a zvedl nad hlavu. Atan Thome a Magra uskočili ke zdi, neskrývajíce leknutí. V příští chvíli mrštil Tarzan Indem vší silou o zem a stočil pohled na Eurasijce.
"Teď je řada na vás," řekl.
"Zadrž, Briane!" prosil Thome. "Promluvíme si."
"S vrahy nemluvím," opáčil syn divočiny.
"Chtěl jsem ti jen nahnat strach, a ne tě zabít," hájil se Eurasijec.
"Proč?"
"Protože máš něco, co chci - plán cesty do Ashairu."
"Nemám žádnou mapu," opakoval Tarzan. "A o Ashairu jsem nikdy neslyšel. Co chcete v Ashairu?"
"Proč ty vytáčky, Briane?" zavrčel Thome. "Víš stejně dobře jako já, že to, co chci v Ashairu, je drahokam, který tu nazývají Praotec diamantů. Půjdeš se mnou, nebo budeš dál lhát?!"
"Nevím, o čem mluvíte," trval na svém Tarzan.
"Dobrá, ty hlupáku," procedil Thome skrz zuby. "Když nepůjdeš se mnou, nepůjdeš ani proti mně!" Vytrhl z pouzdra pistoli a namířil na syna divočiny. "Co říkáš tomuhle?"
"To nemůžeš!!!" vykřikla Magra a strhla Thomeovi ruku v okamžiku, kdy stiskl kohoutek. "Nezabiješ ho!"
Tarzan nechápal, co vedlo tuto záhadnou ženu k tomu, že zakročila v jeho prospěch. A stejně tak nerozuměl počínání Atana Thomeho, který teď vlekl dívku ke dveřím přilehlého pokoje.
Sotva zazněl výstřel, d'Arnot vyskočil na nohy.
"Věděl jsem to!" zvolal. "Věděl jsem, že něco není v pořádku!"
Také Helen a Gregory se zvedli.
"Zůstaň tady," poručil Gregory dceři. "Nevíme, co se tam nahoře bude dít."
"Neblázni, otče," opáčila dívka. "Jdu s tebou."
Dlouholetá zkušenost naučila Gregoryho, že nejsnazším způsobem, jak mít dceru pod kontrolou, je nechat ji dělat, co uzná za vhodné. Koneckonců, učinila by tak stejně.
D'Arnot vyběhl nahoru a zavolal Tarzana jménem. Gregoryovi jej záhy dostihli.
"Nevím, který je to pokoj," řekl Francouz.
"Budeme muset projít všechny," mínila Helen.
D'Arnot znovu zavolal. Tentokrát syn divočiny odpověděl. V příští chvíli již všichni tři vkročili do místnosti, odkud jeho hlas vycházel.
"Co se stalo?" zeptal se d'Arnot.
"Nějaký chlapík mě chtěl zastřelit," vysvětloval Tarzan. "Žena, co mi poslala vzkaz, mu v tom zabránila. A on ji pak odvedl do téhle místnosti a zamkl za sebou," a ukázal na dveře v zadní stěně.
"Co uděláte?" chtěl vědět Gregory.
Místo odpovědi se Tarzan vší silou opřel do dveří a vyvrátil je z pantů. Přilehlý pokoj byl prázdný.
"Jsou pryč," řekl pán džungle.

"Schody vedou k pokojům pro personál," upozornil d'Arnot. "Když si pospíšíme, dohoníme je."
"Ne," nesouhlasil Tarzan. "Nechte je jít. Máme třetího. Snad se o nich něco dozvíme od něho."
"Jestli jsi ho nezabil," dodal d'Arnot.
Tarzan vyšel na chodbu a po chvíli se vrátil. "Určitě jsem ho nezabil. Zmizel!"
"Je to celé záhada," mínila Helen.
Společnost se znovu vrátila na terasu. Všichni až na Tarzana byli neklidní. Helen cítila podivné rozechvění. Náhle tu bylo tajemství a dobrodružství. Toužila po obojím, a zároveň se bála. A pak tu bylo ještě něco mezi ní a d'Arnotem, co zatím spíše tušila. Seděla za stolem a upíjela koktejl. Francouz z ní nespustil oči, sleduje ji zpoza orosené sklenice.
"Jak ta žena vypadala?" zeptala se náhle Helen Tarzana.
"Vyšší než vy. Černovlasá, štíhlá, hezká," zhodnotil neznámou syn divočiny.
Helen přikývla. "Seděla u stolu na konci terasy," řekla. "A s ní takový podivín."
"Lal Taask," doplnil Tarzan.
"I ona se chovala podivně," pokračovala Helen. "Proč vás vylákala odtud a pak vám zachránila život?"
Tarzan pokrčil rameny. "Vím, proč mě vylákala ven, ale nerozumím tomu, proč mě zachránila."
"Co chtěli?" vmísil se d'Arnot.
"Mysleli, že jsem Brian Gregory. Chtěli plán cesty do Ashairu. Podle nich je tam jakýsi diamant. Říkali, že jsem nakreslil mapu. Víte o tom něco? Máte snad v úmyslu ten diamant najít?" Poslední otázka byla adresována Gregorymu.
"O diamantu nic nevím," ujistil jej starý muž. "Jediné, co chci, je najít syna."
"Nemáte žádnou mapu?"
"Máme," přikývla Helen. "Je to zevrubná mapa, kterou Brian skutečně nakreslil a kterou nám poslal v posledním dopise. Sotva mohl předpokládat, že bychom ji kdy použili. Myslím, že nám chtěl jen sdělit, kde je. Není přesná. Je to pouhý náčrt. Nicméně jsem si jej ponechala. Mám ho dosud ve svém pokoji."
"Když jsi přišel, ptal ses, proč jsem pro tebe poslal," obrátil se d'Arnot na Tarzana.
"Ano," potvrdil pán džungle.
"Byl jsem v Loangu se zvláštním posláním a seznámil jsem se tu s Gregoryovými," vysvětloval Francouz. "Jejich problém mě zaujal. A když se mě zeptali, zda znám někoho, kdo by jim dokázal pomoci, vzpomněl jsem si na tebe. Nevím, mohu-li tě požádat o jejich doprovod, ale neznám nikoho, kdo by to svedl lépe."
Tarzanova tvář se rozzářila úsměvem, který d'Arnot tak dobře znal.
"Rozumím, Paule," prohlásil syn divočiny. "Povedu je."
"Je to možná celé podvod," soudila Helen. "Sami bychom vás o nic nežádali."
"Myslím, že by to mohlo být zajímavé," řekl Tarzan. "Zejména poté, co jsem se střetl s těmi lidmi. Nepochybuji, že pokud s vámi zůstanu, naše cesty se co nevidět zkříží."
"Také si myslím," potvrdil Gregory.
"Dělali jste již nějaké přípravy?" pokračoval Tarzan.
"Máme se sejít v Bonze," odpověděl Gregory. "Zatím jsem na zkoušku najal lovce jménem Wolff, aby nás vedl, ale teď..."
"Pokud je to lovec, může být užitečný," ujistil jej syn divočiny.
"Ráno dorazí do hotelu. Můžeme si promluvit. Nic o něm nevím, ale má dobrá doporučení."

Obchod Číňana Wong-Fenga tvořila kromě prodejny nevelká místnost, obehnaná ze všech stran těžkými závěsy. Na relikviáři uprostřed si hověl rudě natřený Buddha. Bylo tu i několik bronzových plastik, paravánů a váz, a také pár kusů levné emailové keramiky. Nábytek byl z teakového dřeva v orientálním slohu. Masivní záclony zakrývaly jediné okno. Vzduch tu byl těžký a přesycený vůněmi.
V lenošce seděli Atan Thome a Magra. Muž vypadal velmi rozzlobeně.
"Proč jsi to udělala?" zahájil rozhovor. "Proč jsi mě ho nenechala zastřelit?"
"Zkrátka proto," odsekla dívka.
"Proto, proto!" opakoval muž. "Bláznivá ženská! Víš, jak u mě končí zrádci!" Náhle změnil tón. "Miluješ ho?"
"Možná," odpověděla dívka. "Ale to je moje věc. Nás se teď týká cesta do Ashairu a diamant. Gregoryovi se chystají učinit totéž. To znamená, že diamant nemají, zato ale mají mapu. Víš, že Brian nějakou nakreslil. Musíme ji získat a všechno promyslet. Poslouchej!" A naklonila se k němu blíž.
Thome pozorně naslouchal, tváře se spokojeně.
"Výborně!" pochválil dívku. "Lal to provede zítra. Wong-Feng mu pomůže. A když se to nepodaří, máme ještě Wolffa."
"Pokud se k té práci dostane," dodala Magra.
"A teď se podíváme na Lala," uzavřel Thome.
Oba vstoupili do nevelké ložnice, přiléhající k místnosti. Číňan tu cosi vařil v kotlíku, Lal Taask si hověl na pohovce.
"Jak se cítíš?" zeptal se Thome.
"Lépe, pane," odvětil tiše Taask.
"Žádný nemoc," zavrčel Číňan.
"Jak ses odtamtud dostal?" nechápala Magra.
"Předstíral jsem bezvědomí," vysvětlil Taask. "Když odešli, schoval jsem se v koupelně. A sotva se setmělo, uprchl jsem přes dvůr. Skoro bych věřil, že ten muž, co tvrdil, že není Brian Gregory, mluvil pravdu. Brian nikdy neměl takovou sílu."
"Je to Brian Gregory!" trval na svém Thome.
Wong-Feng zatím nalil do šálku jakýsi lektvar a nabídl jej Taaskovi.

"Vy vypít," řekl.
"Ne," odvrátil se Taask s odporem. "Nebudu pít tuhle břečku. Co je v tom? Mrtvá kočka?"
"Jen kus mrtvý kočka," bránil se orientálec. "Vy vypít!"
"Ne," opakoval Taask. "To radši umřu!"
"Vypij to!" poručil Thome.
Lal Taask zvedl šálek k ústům, a jako by se měl v příští chvíli udávit, vyprázdnil jeho obsah.
Kapitola III.
Zatímco ostatní snídali na terase, dorazil Wolff. Gregory ho představil Tarzanovi. "Co je to za divocha?" divil se lovec, prohlížeje Tarzanovu bederní roušku a primitivní zbraně. "Jednoho takovýho sem už viděl, ale běhal po štyrech a štěkal jako bernardýn. Berete ho s sebou, Gregory?"
"Tarzan povede výpravu," opáčil starý muž.
"Cože?!" vykřikl Wolff. "To je moje práce!!!"
"Byla," potvrdil Tarzan. "Chcete-li se přidat jako lovec, místo pro vás je volné."
Wolff chvíli přemýšlel. "Beru to," řekl nakonec. "Myslím, že Gregory mě bude potřebovat."
"Zítra ráno vyrazíme lodí do Bongy," oznámil Tarzan. "Budte na místě včas. Jinak odjedeme bez vás."
Wolff se odporoučel, cosi si mumlaje pro sebe.
"Obávám se, že jste si ho znepřátelil," upozornil Gregory.
Tarzan pokrčil rameny. "Nic jsem mu neprovedl," odpověděl. "Jen jsem mu dal práci."
"Je mi lhostejno, co si ten chlapík myslí," dodal d'Arnot.
"Jako lovec má ta nejlepší doporučení," namítl Gregory.
"Ale rozhodně ne jako gentleman," opáčila Helen.
Starý muž se usmál. "Najali jsme lovce," připomněl. "Čekalas vévodu z Windsoru?"
"Někoho takového," odpověděla Helen, rovněž s úsměvem.
"Wolff je tu k tomu, aby dělal, co se mu řekne, a střílel," vymezil lovci pracovní náplň Tarzan.
"Vrací se," upozornil d'Arnot. Ostatní se ohlédli a spatřili Wolffa, jak míří zpátky k nim.
"Rád bych věděl," obrátil se na Gregoryho, "kam vlastně jedeme. Pak můžu pomoct určit trasu. Musíme se držet míst, kde sou zvířata. Máte mapu?"
"Ano," potvrdil Gregory. "Helen, tys ji měla. Kde je?"
"V horní přihrádce mého šatníku."
"Pojďte, Wolffe. Podíváme se po ní."
Gregory vykročil k dívčinu pokoji. Wolff jej mlčky následoval. Ostatní zatím čekali na terase, živě rozmlouvajíce.
Gregory chvíli hledal ve skříni. Konečně našel mapu.
"Tady je," řekl a rozprostřel svitek na stůl.
Lovec mapu chvíli studoval. Pak pohodil hlavou.
"Znám to tam," pravil. "Ale vo Ashairu a Tuen-Bace sem nikdy neslyšel. Vím vo člověku, kterej to prohlídne. Zejtra to vrátím."
Tentokrát zavrtěl hlavou Gregory. "Budete mít dost času mapu prostudovat cestou do Bongy," ujistil jej. "Příliš pro mě znamená, abych ji dal z ruky. Něco by se s ní mohlo stát."
"Dobrá," souhlasil Wolff. "To má čas. Myslel sem to dobře."
"Díky," opáčil Gregory. "Vážím si toho."
"V pořádku," pokračoval Wolff. "Myslím, že můžu jít. Zejtra se uvidíme na lodi."
Paul d'Arnot zatím přemýšlel, jak být co nejvíce nablízku Helen Gregoryové. Blížil se čas oběda, a tak všechny pozval, aby byli jeho hosty. Když dojedli, měla se dívka k odchodu.
"Musím udělat nějaké nákupy," řekla.
"Sama?" otázal se d'Arnot.
"Sama," potvrdila dívka s úsměvem.
"Myslíte, že je to bezpečné? Bílá žena, a sama? Raději bych šel s vámi."
"Žádní muži tu nejsou. Jen ti, co mi předloží účet za nákup. Sbohem!"

Tržiště v Loangu se nacházelo v úzké klikaté uličce. Bylo plné černochů, Číňanů a Indů. A také prachu a špíny. A tmavých zákoutí.
Zatímco Helen se obírala nákupy, Lal Taask, skrytý za nárožími a vraty, ji nespustil z očí. Když došla k Wong-Fengovu krámku, zastavila se, aby si prohlédla šperky. Taask toho využil a nepozorovaně vklouzl dovnitř. Také Helen po chvíli vstoupila, ničeho netušíc. Taask ji sledoval zpoza závěsu pohledem kočky, číhající na myš. Dívka zcela zapomněla na opatrnost. A tak nebyla schopna sebemenšího odporu, když ji Ind náhle zezadu uchopil a vlekl do přítmí přístavku.
Brzy se však vzpamatovala. Uvědomila si, co jí hrozí. Počala se bránit a volat o pomoc, leč násilník jí zakryl ústa dlaní.
Lal Taask byl šlachovitý a silný muž. Veškerá snaha vyprostit se z jeho sevření byla marná. Dál vlekl dívku místností.
"Buď zticha!" zavelel. "A nic se ti nestane."
"Co ode mě chcete?" nechápala.
"Není na mně, abych ti něco vysvětloval. To udělá můj pán. Poslechni ve všem, co ti řekne!"
Na konci místnosti Lal Taask otevřel dveře a vstrčil zajatkyni do matně osvětlené kobky. Stála tu Magra. Helen v ní poznala ženu, jež vylákala Tarzana neznámo kam. Za stolem seděl zavalitý Eurasijec a díval se na ni.
"Jste Helen Gregoryová?" zeptal se.
"Ano. A kdo jste vy? Co ode mě chcete?"

"Nejdříve se vám chci omluvit. Mrzí mě, že jsem musel použít síly. Váš bratr měl něco, na čem mi velmi záleží. Nechtěl se dohodnout. Neměl jsem jinou možnost."
"Můj bratr?! Nemohl s vámi mluvit! Ztratil se kdesi ve vnitrozemí!"
"Nelžete!" varoval ji muž. "Dobře vašeho bratra znám. Byl v Ashairu a pořídil odtud mapu. Odmítl mi nechat kopii. Chtěl diamant jen pro sebe. Potřebuji plán cesty do Zakázaného města. Až ho budu mít, propustím vás."
Helen se usmála. "Namáháte se zbytečně," řekla. "A o mapu jste mohl otce rovnou požádat. Když se mnou tenhle muž půjde do hotelu, může kopii mít." A ukázala na Taaska.
Atan Thome se ušklíbl. "Myslíte, že mě tak snadno oklamete?"
Helen mávla rukou. "Dělejte, jak chcete," opáčila. "Ale ztrácíte čas a jen všem způsobíte potíže. Co mám udělat?"
"Napíšete vzkaz otci," rozhodl Thome. "Nevydá-li mi mapu, víckrát vás neuvidí. Ve vnitrozemí je dost sultánů, kteří za vás dobře zaplatí!"
"Jste blázen, když si myslíte, že mě zastrašíte svými výhrůžkami. Nadiktujte mi svůj vzkaz. Mapu dostanete, jakmile posel zprávu doručí. Jakou mám ale záruku, že dostojíte slovu a pustíte mě na svobodu?"
"Máte můj slib," odpověděl Thome. "Nemám v úmyslu vám ublížit. Mapa je to jediné, co chci. Posaďte se. Budu vám diktovat."

Když slunce zašlo za vysoké stromy a stíny se prodloužily, zapředli tři muži rozhovor o nadcházející výpravě.
"Nechápu, co mohlo Helen zdržet," divil se Gregory. "Je už skoro tma. Nevidím rád, když zůstává venku dlouho sama. Už by tu měla být!"
"Neměli jsme ji pouštět bez doprovodu," mínil d'Arnot. "Je to nebezpečné."
"To je pravda," potvrdil Tarzan. "Kde jsou lidé, není nikdy bezpečno."
"Měli bychom se po ní podívat," navrhl d'Arnot.
"Ano," souhlasil Tarzan. "Pan Gregory by měl zůstat tady pro případ, že by se vrátila."
"Nemějte strach," uklidňoval starého muže d'Arnot, "jsem si jist, že se zdržela v některém z krámků." Říkal to však jen proto, aby dívčina otce povzbudil. I on měl o Helen strach.
Gregory se snažil přesvědčit sám sebe, že není proč a čeho se bát. Pokoušel se číst, ale nedokázal se soustředit. Pak počal chodit po pokoji, kouře jednu cigaretu za druhou. Konečně se vrátil d'Arnot.
"Nic," řekl. "Ptal jsem se snad všude. Mnozí ji viděli, ale nikdo neví, kdy opustila tržiště."
"A kde je Tarzan?" ptal se Gregory.
"Hledá ve vesnici. Jestli tam o ní něco vědí, zjistí to. Mluví jejich řečí."
"Už jde," upozornil Gregory. Tarzan právě vcházel do pokoje.
"Našels nějakou stopu?" zeptal se d'Arnot.
Tarzan pokrčil rameny. "Ne. V džungli bych ji zaručeně objevil. Ale tady? Mezi tolika lidmi člověk sotva najde sám sebe."
Zatímco hovořil, ozval se řinkot skla a rozbitým oknem vlétlo dovnitř cosi těžkého.
"Mon Dieu!" ulevil si Francouz. "Co je to?"
"Vypadá to jako bomba," mínil Gregory.
"Ne," uklidnil jej Tarzan. "Je to vzkaz, zatížený kamenem."
"Jistě se týká Helen!" vykřikl Gregory, bera Tarzanovi papír z ruky. "Ano! Je to od ní! Poslouchejte:
Drahý otče!
Lidé, kteří mě unesli, chtějí Brianův plán cesty do Ashairu. Pokud ho nedostanou, odvezou mě do vnitrozemí a prodají. Mysli to vážně. Vložte do mapy kámen a vyhoďte ji oknem. Nepronásledujte posla, nebo mě zabijí. Slíbili, že až dostanou mapu, pustí mě na svobodu.
Ano, je to od Helen. Dám jim tu mapu! Nechci nic, jen najít Briana. Počkejte, přinesu ji."
Vstal a odebral se do dívčina pokoje. Slyšeli, jak škrtá zápalkou, aby rozsvítil lampu. A pak se ozval vyděšený výkřik. Oba muži se rozběhli po hlase. Gregory stál před šatníkem, sinalý ve tváři.
"Je pryč!" zvolal. "Někdo ji ukradl!"
Kapitola IV.
V nevelké místnosti seděl za stolem Wolff a při svitu petrolejky cosi psal. Byl to pro něho nadlidský úkol. Neklidně okusoval konec tužky. Konečně byl hotov. Podepsal svůj výtvor, prohlédl jej a vstal. "Je to votrava," řekl. "Ale teď budou platit! A ne málo!"

Atan Thome se zabořil do lenošky v přístavku Wong-Fengova krámku a zapálil si cigaretu. Jakkoli byl neklidný, nedal to na sobě znát. Ve vedlejším pokoji hlídala Magra Helen Gregoryovou. Všichni společně pak čekali, až se vrátí Lal Taask a přinese mapu.
"Necháte mě odejít, až dostanete, co chcete?" zeptala se Helen své strážkyně.
"Pustí vás, až budou v bezpečí," odpověděla Magra.
"Ubohý otec," pokračovala dívka. "Má hrozný strach. Jestli mě nepustí hned, budu mu muset znovu napsat."
"Zařídím to," navrhla Magra. "Mrzí mě, co se stalo. Jsem stejně bezmocná jako vy. Nemohu vám nic vysvětlovat. Ale mohu vám říci, že Thome je posedlý po ashairském diamantu. Nezastaví se před ničím. Doufám, že váš otec udělá, co po něm chce."
"Myslíte, že by mě opravdu prodal?"
"Bezpochyby. Kdyby se ocitl v tísni, dokázal by i zabít."
Helen se zachvěla. "Budu ráda, až dostane mapu."

V téže chvíli vcházel do krámku Lal Taask.
"Nuže?" uvítal jej Thome.
"Něco mám," řekl Taask. "Tady je to." A podal Thomeovi papír.
"Je to mapa?" zeptal se po chvíli.
"Ne!" zavrčel Thome. "Píší, že ji někdo ukradl. To je lež! Ale Atana Thomeho neobelstí! Dívku už nikdy neuvidí. Najdu Ashair i bez mapy! Poslouchej! Někdo je u dveří! Jdi se podívat, kdo je to!"
Lal Taask otevřel dveře a vyhlédl ven. "To je Wolff," řekl.
"Ať jde dál."
"Dobrej večer," pozdravil Wolff.
"Jistě jsi mi nepřišel říci tohle," opáčil Thome. "Oč jde?"
"Co dáš za plán cesty do Ashairu?" udeřil Wolff.
"Pět set liber," odpověděl Thome.
"To je málo. Dej tisíc a je tvoje."
"Kdes ji vzal?"
"V pokoji slečny Gregoryový."
"Přinesl jsi ji?"
"Jo," potvrdil Wolff. "Ale nesnaž se mě podrazit! Jedna vosoba vo tom ví. Jestli se do rána nevrátím, řekne to policii."
"Ukaž mapu," dychtil Thome.
Wolff vyňal zpoza košile svitek a rozvinul jej před Thomem, nepřestávaje papír pevně držet v ruce.
"Vyklop prachy a mapa je tvoje," opakoval.
Thome sáhl do náprsní tašky a odpočítal pět set liber v bankovkách.
"Mít tvý prachy, neriskoval bych kvůli ňákýmu diamantu," zavrčel Wolff a shrábl obnos do kapsy. "Zbytek po akci," dodal.
"Půjdeš s Gregoryho výpravou?" zeptal se Thome.
"Samo," opáčil Wolff. "Až budeme mít diamant, chci půlku."
"Ale musíš pro to ještě něco udělat."
"Co?"
"Zavedeš je na špatnou cestu. A pak dopravíš Magru do Ashairu. Viděls mapu, víš kudy jít. Najdeš mé staré tábořiště a tam na mě počkáte. Rozuměls?"
"Jasně."
"Uděláš to?"
"Proč ne?"
"Dobrá. A teď už jdi. Uvidíme se za pár měsíců v Ashairu."
Sotva se Wolff vzdálil, Thome se obrátil k Lalu Taaskovi.
"Dnes v noci musíme zmizet," oznámil. "Jdi do přístavu a zaplať loďaři, aby nás okamžitě vzal do Bongy."
"Jste chytrý, pane," utrousil Taask lichotku. "Necháte mladou dámu odejít, když máte mapu?"
"Ne. Nedali mi ji. A pak - není na škodu mít rukojmí."
"Jste opravdu chytrý, pane," opakoval Taask.
Bylo krátce po půlnoci, když Thome, Taask a Helen zamířili k přístavu. Na molu se rozloučili s Magrou.
"Snaž se dostat ke Gregoryovým za každou cenu," nakázal Thome. "Chci mít s nimi někoho, komu mohu věřit. Kdyby se pokusili zmocnit diamantu, dáš mi vědět. A hlídej Wolffa! Nevěřím mu. Souhlasil, že je zmate a pak tě odvede do Ashairu. A na Briana Gregoryho buď milá. Může nám to jen prospět. A teď sbohem! A nezapomeň, co jsem ti řekl!"
Taask s Helen zatím vystoupili na palubu. Muž kráčel těsně vedle dívky, drže jí pistoli u boku, aby nekřičela.
"Myslím, že jsi hlupák. Měls ji pustit," vytýkala Magra Thomemu, majíc se k odchodu.
"Teď to nejde," namítl Thome. "Aspoň do té doby, než opustíš Gregoryovy."
"Dělej, jak myslíš. Ale ať se jí nic nestane! Víš, že ruka anglického zákona je dlouhá!" Na ta slova se Magra otočila a zamířila zpátky do temných ulic.

Po probdělé noci, vyplněné bezvýsledným pátráním po Helen, sešli se Gregory, Tarzan a d'Arnot v Američanově pokoji, aby promysleli, co dál.
"Obávám se, že nezbývá než uvědomit úřady," soudil d'Arnot.
"Máte pravdu," přitakal Gregory. "Mám strach, že jí ublíží, jestli to řekneme policii, ale zároveň nevidím jiné řešení."
V té chvíli se ozvalo klepání na dveře a všichni zbystřili pozornost.
"Vstupte!" vyzval příchozího Gregory.
Dveře se otevřely a na prahu stanula Magra.
"Vy?!" divil se d'Arnot.
Nevěnovala mu ani pohled a zamířila rovnou k Tarzanovi.
"Briane," oslovila jej. "Přišla jsem vám pomoci najít vaši sestru."
"Cože?! Vy víte, kde je?" vmísil se Gregory.
"Atan Thome ji odvezl do Bongy."
"Ale vždyť loď měla vyplout až dnes!" namítl d'Arnot.
"Zaplatil kapitánovi, aby vyplul už v noci," vysvětlila Magra. "Měla jsem odjet také, ale... ale to není důležité."
"Té ženě není co věřit," poznamenal Tarzan.
"Můžete mi věřit, Briane," hájila se Magra. Pak se obrátila ke Gregorymu. "Jestli o mně pochybujete, můžete mě vzít s

sebou jako rukojmí."
Gregory se tvářil zdrceně. "Obě mé děti zmizely. A proč vlastně?"
"Nezoufejte, příteli," chlácholil starého muže d'Arnot. "Musí tu být nějaké řešení!"
"Ale jaké?" ptal se Gregory. "Thome je do čtyř dnů v Bonze. Loď tam bude kotvit nejméně další den. Návrat po proudu potrvá ještě dva a půl dne. I kdybychom přesvědčili kapitána, aby hned vyplul zpátky do Bongy, Thome bude mít náskok více než týden. Možná že má mapu. My nemáme nic. Nevíme, kde ho hledat."
"O to se nebojte," přerušil jej d'Arnot. "Tarzan ho najde."
"Snad," připustil starý muž. "Ale co zatím bude s mou ubohou holčičkou?"
"Počkejte!" vykřikl náhle Francouz. "Mám to! Je tu jedno řešení! Máme námořní mapu. Už vím, jak se dostaneme do Bongy dřív než Thome! Stačí se obrátit na úřady! Půjčí nám něco, co je rychlejší než loď!"
"To je skvělé!" zvolal Gregory. "Jak jen vám poděkuji, kapitáne?"
Ať měla v té chvíli jakýkoli pocit, Magra na sobě nedala nic znát.
Kapitola V.
Jak d'Arnot předpokládal, dostalo se výpravě od místních úřadů ochotné pomoci. Se zpožděním toliko pár hodin se všichni nalodili na palubu hydroplánu. Magra vypadala smířeně. Wolff, který dosud podobným způsobem necestoval, se snažil sebejistým výrazem zakrýt strach. Ogabi poulil oči vyděšením.
"Vidíte, jak šlo všechno hladce," řekl d'Arnot.
"Díky vám," dodal Gregory.
"Jak dlouho potrvá let do Bongy, poručíku?" zeptal se Tarzan pilota.
"Dvě až tři hodiny," odpověděl pilot jménem Lavac.
"Parníku to trvá čtyři dny," upozornil d'Arnot. "Atana Thomeho čeká uvítací výbor."
Sotva se hydroplán vznesl nad hladinu, Ogabi zavřel oči a pevně sevřel oběma rukama sedadlo. Když je znovu otevřel, viděl pod sebou vrcholky stromů. Tvář měl popelavě šedou.
"To není místo pro muže - břicho velkého ptáka," obrátil se na Tarzana.
"Ale ty jsi muž, Ogabi," ujistil divocha pán džungle. "A proto se nezalekneš ani bouře."
"Bouře?!" nechápal Gregory.
"Blíží se k nám," vysvětlil Tarzan.
"Jak to víte?" divil se starý muž. "Na nebi není ani mráček."
"Prostě to ví," řekl d'Arnot.
Ani sám Tarzan nedokázal vysvětlit, čím to je, že vždy neomylně poznal blížící se bouři. Snad k tomu byl vybaven zvláštním instinktem, jaký mají šelmy. Ať tak či onak, již za necelou půlhodinu ocitl se hydroplán uprostřed běsnění živlů. Lavac, který byl na něco podobného zvyklý, soudil, že bouře brzy pomine. Jako zkušený pilot stroje, vybaveného vším nezbytným pro nouzový let, zůstával ledově klidný.
Hydroplán se několikrát naklonil a poskočil. Ogabi ještě více zbrunátněl. Wolff svíral pěsti, až mu bělely klouby. Asi po hodině letu se Lavac obrátil na d'Arnota.
"Je to horší, než jsem čekal," řekl. "Neměl bych se vrátit?"
"Máme dost benzínu?" odpověděl d'Arnot otázkou.
Lavac přikývl. "Ano."
"Všechno je v pořádku?"
"Nejsem si jist kompasem," přiznal pilot.
"Bude lépe pokračovat, než se vracet," mínil d'Arnot. "Držte směr. Dříve či později jsme z toho venku."
Celé dvě další hodiny zápolil hydroplán s bouří. Náhle počal motor vynechávat. D'Arnot přisedl k Lavacovi. Konečně motor znovu naskočil. Byla to osudová chvíle. Oba vydechli úlevou. Ale pak motor opět vynechal. Lavac se chopil ručního čerpadla. D'Arnot se obrátil k ostatním.
"Připoutejte se," radil. "Možná budeme muset přistát."
"Potrubí je ucpané," dodal Lavac. "A nemohu ho vyčistit."
D'Arnot pohlédl na výškoměr. "Tři tisíce metrů," hlásil. "Výška v okolí Bongy je kolem dvou set. Nezbývá než letět, kam to půjde. Snad najdeme místo, kudy ven."
"A když ne?" zeptal se Lavac.
D'Arnot pokrčil rameny. "Vy jste pilot," řekl. "A já vím, že dobrý pilot."
"Díky," opáčil Lavac. "Přeletět tenhle prales by chtělo velmi dobrého pilota. A to já zřejmě nebudu. Řekneme jim to?"
"A proč?"
"Měli by se ještě vyzpovídat."
"Co se děje?" vmísil se Wolff. "Neslyším motor. Klesáme dolů. Vždyť se zabijeme!"
"Jen klid," upokojil ho d'Arnot. "Ještě jsme nehavarovali."
Pasažéři seděli mlčky, sledujíce, jak hydroplán plachtí hustými mračny.
"Jaká je výška?" zeptal se d'Arnot.
"Tři sta."
"Díval jsem se do mapy," ozval se Gregory. "Někde tady jsou kopce vysoké šest set stop."
Na ta slova Wolff vyskočil na nohy. "Nevydržím to!" úpěl. "Chci dolů!"
Tarzan jej strhl zpátky do sedadla. "Seďte klidně," řekl.
"Ano, zachovejte klid," přitakal d'Arnot. "Ještě jsme v bezpečí."
Vzápětí Lavac vydechl úlevou. "Jsme z toho venku!" zvolal. "Pod námi je voda."
Hydroplán chvíli klouzal vzduchem a pak dosedl na hladinu jezera uprostřed džungle. Do vody bubnoval déšť a kolem

skučel vítr. Ogabi ztratil strachy vědomí.
"Víte, kde jsme, poručíku?" zeptal se d'Arnot.
"Nemám nejmenší tušení," přiznal Lavac. "Nikdy jsem tohle jezero neviděl."
"Znamená to, že jsme zabloudili?" lekl se Gregory.
Lavac přikývl. "Obávám se, že je to tak. Kompas zřejmě neukazoval správně. Museli jsme se uchýlit od původního kursu."
"Vypadá to tu bezútěšně," mínila Magra.
"To je džungle," řekl Tarzan. "Můj domov."
"To je strašné," dodal Gregory. "Když už se zdálo, že jsme zdolali všechny překážky a našli způsob, jak osvobodit Helen, muselo se stát zrovna tohle! Teď jsme bezmocní. Už asi nikdy své ubohé děvčátko neuvidím."
"Nesmíte klesat na mysli!" povzbuzoval jej d'Arnot. "Je to jen krátké zdržení. Poručík vyčistí palivové potrubí, a jak to počasí dovolí, budeme pokračovat v cestě. Máme dost času. Thome do Bongy do tří dnů nedorazí. A poručík jistě najde Bongu i bez kompasu."
Lavac strávil u potrubí dobrou hodinu. Pak zavolal na d'Arnota.
"Potrubí není ucpané," řekl. Vypadal vyděšeně.
"Tak v čem je problém?" nechápal d'Arnot.
"Nemáme palivo," oznámil Lavac. "V nádrži musela být trhlina. Když jsme odlétali, byla plná."
"A rezerva?"
"Byla to rezerva, co praskla. Hlavní jsme vyprázdnili."
D'Arnot pohodil hlavou. "Ubohé děvče," pravil.
Kapitola VI.
Ogabi si pobrukoval jakousi melodii, opékaje antilopí kýtu. Měl dobrou náladu, neboť byl na hony daleko od hrozné kovové nestvůry, v jejíchž útrobách mu hrozila smrt. Doufal, že se bílí muži jednoho dne nerozhodnou vrátit a přimět ji znovu k letu. Jestli se tak stane, uteče do pralesa!
Pět bílých mužů usedlo k ohni.
"Víš, kde jsme, Tarzane?" otázal se d'Arnot.
"Ano. Jsme východně od Bongy. Je to kraj antilop."
"Thome možná opustil Bongu právě dnes," vmísil se Gregory. "Až tam dorazíme my, bude dávno pryč. Nikdy ho nedohoníme."
"Nemusíme do Bongy," soudil syn divočiny. "Můžeme se vydat rovnou na severovýchod a přetnout mu cestu. Budeme rychlejší než on. Má s sebou spoustu věcí."
"Myslíte, že můžeme dál bez nosičů a zásob?" nechápal Gregory.
"Bylo tomu tak i předchozí čtyři dny," připomněl Tarzan. Pak se rozhlédl kolem.
"Kde je Magra?" zeptal se. "Neměla by opouštět tábor. Jsou tu lvi. A taky kanibalové."
Magra neměla v úmyslu pouštět se daleko. Les se tu zdál klidný a bezpečný. Kráčela pomalu stezkou, obdivujíc líbezné květy a naslouchajíc štěbetání ptáků. Zastavila se před nádhernou orchidejí, jež jako by čerpala mízu z pralesního obra, hrdě vzpínajícího korunu k nebesům. A pak si vzpomněla na Tarzanovo varování. Otočila se a zamířila zpátky k táboru. Neviděla obrovitého lva, který zachytil její pach a vydal se za ní.
Tarzan vstal, rozhlédl se a zavětřil. Vzápětí se rozběhl, vyskočil na strom a zmizel ostatním z dohledu. Nevěděli, že vítr k němu zavál pach Numy, lva, a vůni Magřina oblíbeného parfému.
Ledva Magra obrátila své kroky k tábořišti, ozvalo se lví zavrčení, které jí okamžitě připomnělo, jaké nebezpečí jí hrozí. Uvědomila si, že se ocitla v beznadějné situaci. I když zavolá o pomoc, bude zřejmě již pozdě! Zdálo se, že je konec. Ale i tváří v tvář smrti musela obdivovat krásu a majestátnost šelmy, jež se za ní vynořila v porostu. Nechtěla zemřít, leč zároveň cítila, že smrt ve spárech krále zvířat bude rychlá a milosrdná.
Lev se kradl přímo k ní, přimknut k zemi, oháňku výhružně vztyčenou. Pak se narovnal, zařval a vyrazil k útoku. A v témže okamžiku mu ze stromu skočila na hřbet mužská postava.
"Brian!!!" vykřikla dívka údivem.
Muž dopadl šelmě na záda a za divokého křiku ji počal bodat dýkou do slabin. Na smrt vyděšená sledovala Magra strhující scénu. Když nezkrotné srdce krále zvířat utichlo, pán džungle nakročil na mrtvé tělo a pralesem se rozlehl vítězný skřek opího samce. Dívka se znovu zachvěla hrůzou, zírajíc na muže, jehož až dosud měla za Briana Gregoryho.
Sotva Tarzanův výkřik zazněl do ticha džungle, Wolff, Gregory a Lavac vyskočili na nohy. Wolff strhl z ramene pušku.
"Proboha!" zvolal. "Co to bylo?"
"Tarzan zabil šelmu," oznámil ďAmot.
"Velký Bwana zabil Simbu," upřesnil Ogabi. "Což bílí muži neslyšeli Simbův řev?"
"Slyšel sem to," řekl Wolff. "Ale jak moh ten člověk zabít lva? Neměl nic jinýho než nůž. Pudu se po něm podívat."
Vzal pušku a vydal se po hlase. Gregory a Lavac jej mlčky následovali.
"Zařval, když ho lev dostal," mínil Wolff. "Už je zřejmě v pánu."
"Nezdá se mi, že by byl mrtev," nesouhlasil Lavac, zahlédnuv Tarzana a Magru, jak se vracejí do tábora.
"Strachy jsem ani nedýchala. Nevím, jak vám poděkovat. Zachránil jste mi život. Teď už vím, že nejste Brian Gregory. Nedokázal by zabít lva. Myslím, že tak jako vy by to nedokázal nikdo!" Magra se nadechla a pokračovala: "Ještě před chvílí jsem si myslela, že miluji Briana."
Smysl těch slov byl zřejmý, leč syn divočiny jim nevěnoval pozornost.
"Uděláme všechno, abychom ho našli," řekl pouze.
Magra pokrčila rameny. Cítila, že byla odmítnuta, ale rozhodla se čekat.

"A diamant?" zeptala se.
"Nezajímá mě," odpověděl Tarzan.

Výprava Atana Thomeho se vydala na cestu z Bongy. Jedna žena a dva muži byli jedinými bělochy. Černí nosiči však měli dojem, že náklad, který nesou, patří nejméně trojnásobnému počtu lidí.
"S otcem se už neuvidíte," oslovil jeden z bílých mužů dívku. "Bude trvat více než týden, než dorazí do vesnice pro zásoby. Nedohoní nás. Chtěl bych vidět, jak se bude tvářit, až to zjistí."
"Skončíte jako Old Dillinger a Baby Face Nelson," opáčila Helen.
"Kdo to byl?"
"Únosci a vrazi, kteří měli také zálusk na cizí majetek. Kdybyste nebyl hlupák, poslal byste mě zpátky do Bongy. Máte mapu. Nejsem vám k ničemu.
Dokud nebudu v bezpečí, otec se nikdy nevzdá a nepřestane mě hledat. Nechápu, proč mě ještě držíte."
"Třeba proto, že se mi líbíte, drahoušku," řekl Atan Thome.
Dívka jen potřásla hlavou. Zbytek dne kráčela mlčky, čekajíc na vhodnou chvíli k útěku. Leč oba muži jí byli neustále nablízku. Cítila se velmi unavena, když konečně rozbili tábor. Ale nejvíc ji znepokojovala poslední Thomeova slova.
Po večeři odešla do svého stanu na konci tábořiště. Thome věděl, že zatímco ve dne by neváhala s útěkem, v noci se sama do pralesa neodváží. Stáli s Taaskem před stanem a dívali se, jak vchází do svého příbytku.
"Jsem pouhý sluha," řekl Taask, "ale i tak vás musím varovat. Ta dívka je bílá a moc bílých lidí je veliká. Najdou si vás!"
"Starej se o svoje!" odsekl Thome. "A pak - nechci jí ublížit."
"To je dobře. Nerad bych, aby se na mě bílí lidé rozhněvali. Jste-li moudrý, uděláte, co chce, a pošlete ji zpátky do Bongy."
Thome se na okamžik zamyslel. "Možná máš pravdu," připustil. "Zítra se může vrátit."
Na ta slova se oba muži rozešli. Táborem zavládlo ticho. U ohně před trnovou ohradou, jež měla výpravu chránit před šelmami, seděl na stráži askarí. Byl sám.
Atan Thome vystrčil hlavu ze stanu. Venku byl jediný muž na hlídce. Ač Thomeho zahlédl, dělal, že jej nevidí. Viděl však, jak se krade táborem. Pochopil, oč mu jde, a usmál se. Kdesi v dáli zařval lev a rozezvučely se cikády.
Helen nemohla usnout. Měla strach. Bála se Thomeho. Každý zvuk ji dokázal znovu vyděsit. Nakonec vstala z lůžka a vyhlédla štěrbinou mezi plachtovím. Srdce se jí zastavilo, když spatřila Eurasijce, jak kráčí přímo k jejímu stanu. Kdesi znovu zařval lev. Větší hrůza však šla z muže, který se krok za krokem blížil. Dívka se zachvěla odporem. Jako by se k jejímu příbytku plazila kobra.
Thome rozhrnul závěsy a vkročil dovnitř. Úsměv mu ztuhl na rtech, sotva zjistil, že stan je prázdný. Nevěděl, že dívka jej opustila, dřív než vstoupil. Domníval se však, že nebude daleko. Nevěřil, že by se sama pustila do džungle. Leč tentokrát se mýlil.
Na smrt vyděšená, zamířila Helen nazdařbůh temnotou, mírněnou jen tu a tam matným svitem měsíčních paprsků. Vtom opět zařval lev - tentokrát o poznání blíž. Sebrala všechny síly a pokračovala v cestě, obávajíc se teď mnohem více bílého muže než šelmy. Čirou náhodou narazila na zvířecí stezku a bez váhání se po ní vydala. Doufala, že vede zpátky do Bongy. Leč nebylo tomu tak. Cesta mířila na jih. V dané chvíli to však bylo pro dívku štěstím, neboť lev zůstal na stezce, stáčející se opačným směrem. Jeho řev postupně slábl, jak se ubíral stále hlouběji do pralesa.
Po noci plné strachu dorazila k otevřené pláni. Tehdy si uvědomila, že zabloudila, neboť cestou z Bongy výprava žádnou podobnou mýtinu nepřešla. Nemyslela však na nic jiného, než jak uniknout Thomemu. Budoucnost byla toliko dílem Osudu. A ten bude zřejmě nemilosrdný a krutý. Nicméně nepřestala doufat. Byla ráda, že je z lesa venku. Vydala se planinou k vzdáleným pahorkům. Zapomněla, že jakkoli je les tmavý a hrozivý, skýtá jí útočiště ve větvích stromů. Atana Thomeho i krále zvířat nechala za sebou. A bylo dobře, že nevěděla, co má před sebou.
Kapitola VII.
Chemungo, syn Mpingův, byl spolu se svými třemi soukmenovci na lovu. Ubírali se cestou mezi pahorky, až dorazili na samý konec pláně, vbíhající do pralesa. A právě tady kohosi zahlédli.
"Bílá žena!" řekl Chemungo. "Odvedeme ji k otci."
"Počkej!" zadržel ho jeho kumpán. "Mohou tu být bílí muži s puškami!"
"Dobrá," svolil Chemungo. "Počkáme. Půjde tudy. Možná že je sama."
"Ale bílá žena nechodí bez bílých mužů," namítl druhý bojovník.
"Možná odešla z tábora a ztratila se," napadlo Chemungu. "Bílé ženy jsou bezmocné a hloupé! Podívejte, nemá zbraň! Není na lovu! Musela zabloudit!"
"Chemungo má pravdu," uzavřel třetí bojovník.
Vyčkali, dokud Helen nedošla doprostřed planiny. V té chvíli Chemungo pokynul svým druhům a všichni společně vyrazili dívce vstříc, křičíce a mávajíce oštěpy. Objevili se tak nečekaně, že dívka zůstala na okamžik stát jako přimrazená. Pak se otočila a vyběhla zpátky do džungle. Věděla, že pokud bude v lese dřív než její pronásledovatelé, má naději se zachránit. Za ní zněly mýtinou divoké výkřiky. Jako by jí strachy narostla křídla, zatímco mužům, obtěžkaným kopími a štíty, počalo záhy ubývat sil.
Helen se ohlédla. Zdálo se jí, že svým pronásledovatelům unikla. Vtom jí ústup odřízl obrovitý lev, který se vynořil z houští přímo před ní. Byl to lev lidožrout.
Bojovníci nepřestávali volat. Zmatený lev se na chvíli zastavil. Dívka nevěděla, co dál. Ve snaze uniknout jak lvu, tak divochům, odbočila z hlavní stezky. Lev se pustil za ní, zatímco bojovníci vyrazili proti šelmě. Dívka náhle klopýtla a upadla. Lev se po ní chystal skočit, avšak divoké výkřiky válečníků ho natolik upoutaly, že tak neučinil. Muži byli v

příští chvíli u něho a Chemungo napřáhl kopí. Lev zařval a zaútočil na divocha. Ten sebou okamžitě mrštil do porostu, chráně si tělo štítem. Ostatní počali obíhat kolem, aby lva odlákali. Čekali přitom na nejvhodnější okamžik ke smrtící ráně. Konečně nadešel, a lev klesl k zemi s oštěpem v srdci.
Chemungo vyskočil na nohy a chopil se dívky. Byla příliš ohromena vším, co se tu odehrálo, než aby pocítila strach či úlevu. Byla naživu!
Divoši ji vlekli pahorkatinou do jakéhosi údolí, kde stála domorodá osada, obehnaná kolovou ohradou. Když procházeli hlavní ulicí, seběhly se ženy a zahrnuly ji přívalem nadávek. Nedávala najevo strach, jen se usmívala.
Chemungo ji zavedl ke svému otci, náčelníku Mpingovi.
"Byla sama," řekl. "Žádný bílý muž se o ní nedoví. Ženy by ji nejraději hned zabily."
"Já jsem náčelník," upozornil stařec. "Já rozhodnu. Zabijeme ji dnes v noci," dodal, zachytiv břitký pohled jedné ze svých manželek. "A uspořádáme hostinu."

Gregoryho výprava vyšla z pralesa a ocitla se na kraji palouku, řídce porostlého stromy a ukončeného kuželovitým pahorkem.
"Vím, kde jsme," řekl Tarzan, ukazuje na kopec. "Musíme odbočit na sever a pak na západ, abychom se dostali do Bongy."
"Kdybysme měli nosiče, nemuseli bysme se vracet," procedil skrz zuby Wolff.
"Musíme do Bongy, abychom našli Thomeovu stopu," opáčil Gregory. "S mapou by to bylo snazší."
"Nepotřebujem mapu," odsekl Wolff. "Znám cestu do Ashairu!"
"V Loangu jste říkal, že cestu neznáte," připomněl Tarzan.
"Teď už ji znám!" zavrčel Wolff. "A jestli Gregory zaplatí a rozdělí se se mnou vo diamant, dovedu ho na místo."
"Myslím, že jste lhář," odtušil Tarzan. "Ale jestli vám pan Gregory chce zaplatit, je to jeho věc."
Wolff náhle udeřil Tarzana pěstí.
"Žádnej opičák vo mně nebude říkat, že sem lhář!!!" zvolal, tasiv pistoli. Ale než stačil vystřelit, Magra mu strhla ruku.
"Být vámi," vmísil se d'Arnot, "dal bych se na útěk. Co nejrychleji, než se Tarzan zvedne."
V témže okamžiku syn divočiny vstal. Uchopil Wolffa a zdvihl jej nad hlavu, chystaje se jím mrštit o zem.
"Nezabíjejte ho, Tarzane," požádal Gregory. "Je jediný, kdo zná cestu do Ashairu. Zaplatím mu, oč požádá. Ať si nechá diamant, je-li tam nějaký. Nechci víc než dceru a syna. Thome je už na cestě. Jestli je Helen s ním, je Wolff naší jedinou nadějí."
"Jak myslíte," řekl syn divočiny a postavil Wolffa na zem.
Výprava překročila planinu, obešla pahorek a vstoupila do lesa, kde se utábořila na břehu říčky. Bylo to primitivní tábořiště - hrubé přístřešky, trnová ohrada a ohniště.
Magra, jediná žena, dostala nejlepší přístřeší, přímo uprostřed ležení. Když kolem procházel Wolff, zadržela jej. Bylo to poprvé, co s ním mohla promluvit o samotě.
"Jste lump, Wolffe," pravila. "Slíbil jste Atanu Thomeovi, že Gregoryho výpravu svedete na špatnou cestu. Pak jste ho zradil a svolil, že ty lidi dovedete do Ashairu. Kdybych to Atanovi řekla, tak..."
"Možná že mu neřeknete nic," opáčil Wolff.
"Chcete mi vyhrožovat?" zeptala se dívka. "Nebojím se vás. Stačí slovo, a jeden z obou mužů vás zabije. Ať to bude Tarzan, nebo Thome."
"A s váma udělá totéž, až mu řeknu, že nadbíháte chlapovi, co leze po stromech jako opice!" zavrčel Wolff.
Magra zrudla ve tváři.
"Nebuďte blázen," sykla. "Chci s ním zůstat zadobře. A jestli máte špetku rozumu, uděláte totéž."
"Nemám s tou opicí nic společnýho," bránil se Wolff.
"To opravdu ne," potvrdila Magra.
"Ale vy a já - to je něco jinýho," pokračoval Wolff. "Měli bysme bejt k sobě vlídnější. Může nám bejt spolu dobře. Až mě blíž poznáte, uvidíte, že nejsem tak špatnej chlap."
"To jsem ráda," řekla dívka. "Bála jsem se, že ano."
Wolff svraštil brvy. Pokusil se dívčinu poznámku strávit. Vtom zahlédl Tarzana.
"Tady je váš opičák," zavrčel. "Možná k vám seskočí rovnou z větve!"
Magra neodpověděla a zamířila k ostatním.
"Kam má Tarzan namířeno?" zeptala se.
"Chce najít domorodou vesnici," vysvětloval d'Arnot. "Sehnat nějaké zásoby, přivést doprovod a nosiče, a snad i kuchaře. Pak se vydá napřed po stopě Helen Gregoryové."
Putuje větvovím, syn divočiny přemýšlel o tom, co se během několika předešlých týdnů událo. Věděl, že má proti sobě trojici ničemů - Thomeho, Taaska a Wolffa. Vypořádat se s nimi by nebyl problém, ale co Magra? Té dívce prostě nerozuměl. Dvakrát ho zachránila před smrtí, a přitom byla na Thomeho straně. Možná mu pomáhala proto, že ho měla za Briana Gregoryho. Teď konečně ví, kdo je. Ale co se tím změní?
Pokrčil rameny, snaže se na celou věc zapomenout. Stmívalo se. Protože nenašel žádnou domorodou osadu, rozhodl se vrátit do tábora. Náhle zbystřil pozornost a zastavil se. Vítr k němu donesl pach Wappi, antilopy. Napadlo jej přinést ostatním maso. Ale právě ve chvíli, kdy se chystal vyrazit za kořistí, odkudsi zdáli zazněly bubny domorodců.
Kapitola VIII.
Nastala noc. Helen ležela spoutaná v zatuchlé chýši. Hlavní ulicí osady se rozléhalo pronikavé bubnování. Znělo děsivě, výhružně a tajemně. Jako by odměřovalo zajatkyni poslední hodiny. Jaká smrt ji asi čeká? Cítila, že bude vysvobozením z útrap, jež zakoušela. Konečně se objevili bojovníci, přiměli ji vstát a zbavili ji pout na nohou. A pak ji

dovlekli na hlavní ulici a odtud před chatrč náčelníka Mpinga. Tady ji přivázali ke kůlu obklopenému křepčícími domorodci. V mihotavém světle ohňů působil celý výjev jako šílený sen. Bylo to příliš fantastické, aby to byla pravda! Sotva však ostří jednoho z oštěpů proniklo dívce tělem a z rány počala prýštit krev, zajatkyně pochopila, že nespí.

Výprava se konečně utábořila. Nosiči a askaríové se sesedli kolem ohniště. Dva muži se dali do řeči s předákem jménem Mbuli. Vtom jejich rozhovor přerušil vzdálený ryk bubnů.
"Mbuli říká, že tahle země patří kanibalům a že bychom odtud měli co nejrychleji zmizet. Do Ashairu je daleko. Dívka je pryč. Možná že to bubnování patří jí," mínil Atan Thome.
"Její krev padá na vaši hlavu," dodal Lal Taask.
"Drž hubu!!!" rozlítil se Eurasijec. "Byla šílená! Za svůj podíl z diamantu si mohla v klidu užívat."
Lal Taask pohodil hlavou.
"Zdá se, že ženám nerozumíte, pane," řekl. "Byla velmi mladá a krásná. Milovala život. A vy jste jí ho vzal. Varoval jsem vás, ale vy jste toho nedbal. Její krev padá na vaši hlavu."
Atan Thome se beze slova vzdálil, leč údery bubnů jej pronásledovaly na každém kroku a nedaly mu spát.

"Bubny!" zvolal d'Arnot. "Nemám je rád. Vždy oznamují něčí smrt. Když jsem je slyšel poprvé, byl jsem přivázán ke kůlu a kolem tančili pomalovaní divoši a bodali mě oštěpy. Nezabijí člověka hned. Mučí ho a nechají žít co nejdéle. Činí jim to potěšení."
"Jak jste se z toho dostal?" zajímal se Lavac.
"Tarzan mě zachránil," odpověděl d'Arnot.
"Ještě se nevrátil," upozornila Magra. "Mám o něho strach. Možná že bubny oznamují jeho smrt."
"Myslíte, že ho dostali?" lekl se Gregory.
"Sotva," vmísil se Wolff. "Ten lidoop má víc životů než kočka."
D'Amot se znechuceně odvrátil a po chvíli odešel. Nato se zvedli i ostatní a nechali Wolffa samotného.

Bubny mluvily k Tarzanovi důvěrně známou řečí. Někdo je mučen a bude zabit. Ač se o osudy cizích lidí pramálo staral, podobný hlas bubnů byl pro něho vždy výzvou změřit síly se smrtí a pokořit ji. A pak - bubnování ho dovede do domorodé vesnice, kde by mohl získat nosiče a doprovod. Nejprve však musí zjistit, co jsou ti lidé zač. Budou-li divocí a bojechtiví, nezbude než se jim vyhnout a vést výpravu jinudy.
Tamtamy vedly Tarzana neomylně k cíli, tak jako rádiové vlny pilota. Postupoval rychle a neúnavně. Kdo je obětí rituálu, bylo lhostejné. Chtěl toliko překazit divochům jejich radovánky. Vše vypadalo jako šílená hra a Tarzan podobné hry miloval.

Zatímco syn divočiny se blížil k Mpingově osadě, Atan Thome a Lal Taask seděli u ohně a pokuřovali.
"Prokletě bubny!" zavrčel Taask. "Naskakuje mi z nich husí kůže!"
"Zítra v noci je už neuslyšíme," uklidňoval jej Thome. "To už budeme daleko na cestě do Ashairu. Na cestě za Praotcem diamantů."
"Wolff nás sotva dohoní," namítl Taask. "A pokud se budeme z Ashairu vracet jinudy, nedohoní nás vůbec."
"Zapomínáš na Magru," připomněl Thome.
"Ne," hájil se Taask. "Najde si cestu do Paříže, tak jako holub do svého holubníku. Tam se s ní sejdeme."
"A co Wolff? Pro svou půlku diamantu si určitě přijde!"
"A dostane tohle," opáčil Taask, chápaje se dýky.
"Jsi šílenec," usmál se Thome.
"Prokleté bubny!" uzavřel Lal Taask.

"To je hrůza!" zvolala Magra. "Slyšeli jste někdy něco tak pronikavého?" "Noční můra posluchačů rádia," pravil Gregory. "Kanál, který nelze vypnout."
"Bojím se o Tarzana," pokračovala dívka. "Sám uprostřed pralesa!"
"Nemám o něho strach," řekl d'Arnot. "Strávil v džungli celý život. Je tu doma."
"Nepotřebuju ho," zavrčel Wolff. "Dokážu dojít do Ashairu sám. Bez něj pude všechno snáz!"
"Tak dost, Wolffe," varoval jej d'Arnot. "Tarzan je naší jedinou nadějí, že dojdeme do Ashairu a vrátíme se odtamtud živí. Držte se své práce, a tou je lov! Ani tady jste se zatím příliš neosvědčil. Všechno jídlo přinesl Tarzan!"
"Poslouchejte!" zvolal náhle Lavac. "Bubny ustaly!"

Bezmocnou dívku obklopil dav divochů. Znovu a znovu ucítila ostrý hrot oštěpu. To nejhorší však mělo teprve přijít. Mučení, vybičované šíleným tancem, a nakonec rána do srdce.
Když Tarzan dorazil na kraj mýtiny, kde stála Mpingova osada, seskočil ze stromu a rozběhl se ke kolové ohradě. V těch místech byla již vesnice ponořena do tmy. Syn divočiny věděl, že všichni muži jsou u ohně. Zůstane neviděn a zvuk jeho kroků zanikne v dunění tamtamů.
S hbitostí Sheety, leoparda, se vyšvihl na palisádu a seskočil do stínu mezi chatrče. Odtud pak zamířil k vysokému stromu, jehož větve přesahovaly přes náčelníkův příbytek a umožňovaly výhled na hlavní ulici, kde planula hranice a divoši křepčili svůj šílený tanec. Vyšvihl se do koruny a shlédl dolů. Oběť u kůlu poznal okamžitě. Viděl hordu po zuby ozbrojených válečníků, svíjejících se v divém rytmu. Vložil šíp do luku a napjal tětivu.
Jeden z tanečníků se náhle uprostřed divokého vytržení zastavil a zvedl svůj krátký oštěp nad hlavu, aby jím proklál

dívčino srdce. Helen zavřela oči. Její čas se naplnil! Počala se tiše modlit. A pak náhle zazněl smrtelný výkřik. Divoši strnuli, sotva spatřili šíp v hrudi svého soukmenovce. V tom okamžiku ryk bubnů ustal.
Helen otevřela oči. U nohou jí ležel mrtvý muž. Ve tvářích divochů četla hrůzu a zmatek. Viděla, jak jeden z nich vyrazil přímo k ní s napřaženou dýkou. Než však mohl zasadit smrtící ránu, i on klesl k zemi mrtev, zasažen neznámým lučištníkem. Vzápětí se z větví ozvalo pronikavé volání, a pak se objevila mužská postava s tváří obrácenou k měsíci. Ozvěna strašlivého hlasu, silnější než ryk bubnů, nesla se hluboko do pralesa.

"Ano," potvrdil d'Arnot. "Bubny umlkly. To znamená, že oběť je zřejmě již mrtva. Muka skončila a přišla vysvobozující smrt."
"Jen aby to nebyl Tarzan," obávala se Magra.
Na ta slova proťal noční ticho pronikavý skřek.
"Proboha!" lekl se Lavac.
"Byl to Tarzan, kdo zabil," řekl d'Arnot.

"U vousu Prorokova!" ulevil si Lal Taask. "To byl strašlivý zvuk!"
"To je Afrika, Lale," pravil Thome. "Byl to výkřik opího samce, který právě někoho přemohl v boji. Už jsem něco podobného slyšel v Kongu."
"Znělo to zdaleka," uklidňoval Taask sám sebe.
"Dost zblízka, abychom zůstali klidní," namítl Thome. "Časně ráno vyrazíme."
"Proč bychom se měli bát velkých opic?" nechápal Lal Taask.
"Nebojím se opic," vysvětloval Thome. "Možná to byl opičák, ale možná také, že to byl někdo jiný. Ptal jsem se Mbuliho, jestli někdy slyšel o bílém muži jménem Tarzan. Řekl, že ano. Domorodci ho pokládají za démona, který trestá zlé skutky. Když někoho zabije, křičí jako opí samec. Už rozumíš?"
"Nerad bych ho potkal," přikývl Taask.

Když zazněl do ticha noci výkřik, při němž tuhla krev v žilách, bojovníci se přimkli jeden k druhému, chvějíce se hrůzou. A pak Tarzan promluvil.
"Démon pralesa přišel pro bílou sáhibu," řekl a seskočil tiše ze stromu. Doufal, že dívku bez nesnází odvede. Vtom se mu do cesty postavil Chemungo, Mpingův syn, třímaje v ruce dýku.
"Chemungo se nebojí démona pralesa!" vykřikl černoch a vyrazil proti Tarzanovi.
Ten ještě stačil přetnout dívce poslední pouto a otočil se k útočníkovi čelem. Když se Chemungo přiblížil a rozmáchl se nožem, Tarzan jej uchopil a zvedl do výšky, jako by to bylo děcko. Nůž vypadl divochovi z ruky, sotva ji syn divočiny sevřel svým ocelovým stiskem.
Helen nemohla uvěřit svým očím. Jako u vytržení zírala na muže, který se dokázal sám postavit celé vesnici kanibalů. Bylo to statečné a ušlechtilé, leč zřejmě marné gesto!
"Otevřte bránu!" zavelel Tarzan, obraceje se k davu. "Nebo Chemungo zemře!"
Vesničané váhali. Někteří bojovníci počali cosi mumlat. Mají poslechnout, nebo zaútočit?
Kapitola IX.
"Pojďte!" vyzval Tarzan dívku. A nečekaje na odpověď, zamířil k bráně, nesa dosud Chemunga nad hlavou. Helen vykročila za ním.
Jeden z bojovníků se znovu pokusil Tarzana napadnout. Mpingu ho však zadržel.
"Počkej!" poručil odvážlivci. A pak se obrátil na Tarzana.
"Když otevřu bránu, pustíš mého syna?" zeptal se.
"Až projdu branou, pustím ho," slíbil Tarzan.
"Jak budu vědět, že to uděláš?" nevěřil Mpingu. "Jak budu vědět, že ho neodneseš do pralesa a nezabiješ ho?"
"Když otevřeš bránu a necháš nás v klidu projít, pustím ho," opakoval syn divočiny. "Jestli ne, zabiji ho hned!"
A tak Tarzan s Helen vyšli bez úhony z vesnice lidojedů do černa africké noci. Hned za branou pán džungle daroval Chemungovi svobodu.
"Jak jste jim padla do rukou?" zeptal se dívky.
"Včera jsem utekla Atanu Thomeovi a pokusila se vrátit do Bongy. Zabloudila jsem a oni mě našli. Napadl nás lev. Zabili ho. Prožila jsem hrozné chvíle. Nevěřila jsem tomu, když jsem vás uviděla. Jak to, že jste tady?"
Vyprávěl jí, co vše se událo.
"Ráda znovu uvidím otce," řekla dívka. "Teprve teď tomu věřím. A bude s ním i kapitán d'Arnot? To je skvělé!"
"Ano," potvrdil Tarzan. "Je s námi i Lavac, Paulův pilot, a také Magra a Wolff."
Pokrčila rameny. "O Magře nic nevím," přiznala. "Nerozumím jí. Zdálo se mi, že mě lituje, ale nepomohla mi. Asi se bojí Thomeho. Něco ji s ním spojuje. Je to velmi záhadná žena."
"Dám si na ni pozor," řekl Tarzan. "Na ni a na Wolffa."

Slunce bylo již na obloze, když Magra vyšla ze svého přístřešku a přidala se k ostatním u ohně, kde Ogabi opékal antilopu. Měla těžká víčka a vypadala ospale. Rozhlédla se kolem, jako by někoho hledala.
"Tarzan se dosud nevrátil?" zeptala se.
"Ne," odpověděl Gregory.
"Ta nejistota je strašná," povzdechla dívka. "Celou noc jsem nezamhouřila oka. Mám o něho strach."
"A co slečna Gregoryová?" dodal d'Arnot.

"I na ni myslím," opáčila Magra.
O chvíli později ostatní odešli a d'Arnot zůstal s dívkou o samotě.
"Vy máte slečnu Gregoryovou rád, že?" zapředla žena rozhovor.
"Ano," potvrdil Francouz. "A kdo by neměl?!"
"Je velmi milá a hezká," souhlasila Magra. "Také bych jí byla ráda pomohla."
"Pomohla? Co tím myslíte?"
"To nemohu říci. Jen tolik, že jsem vázána jistým slibem. Nejsem volná. Nemohu dělat, co bych chtěla."
"Pokusím se vám věřit," řekl d'Arnot. "Jakkoli tomu nerozumím."
"Podívejte!!!" zvolala náhle dívka. "Tady jsou! Oba dva!!! Jak je to možné?"
D'Arnot zvedl zrak a uviděl Tarzana a Helen, jak kráčejí k tábořišti. Okamžitě jim vyběhl vstříc, následován Gregorym. Starý muž měl oči zalité slzami, když dívku přivinul k sobě. D'Arnot nebyl schopen slova. Také Lavac sdílel jejich radost. Jen Wolff zůstal stranou, tváře se nevrle.
Po vřelém uvítání se Tarzan s Helen pustili do snídaně. Zatímco jedli, dívka vyprávěla o svých dobrodružstvích.
"Za to Thome zaplatí!" rozhorlil se Gregory.
"Za to zemře!" opravil jej d'Arnot.
"Rád bych byl tím, kdo ho dostane," přidal se Lavac.
Den za dnem putovala karavana pralesem, pláněmi i stezkou mezi pahorky. Leč stopa po Atanu Thomeovi jako by nadobro zmizela. Lavac s d'Arnotem se předháněli v dvornostech k Helen Gregoryové, jež se tvářila, jako by je nevnímala. Ale což může žena něco podobného nevnímat? Smála se a žertovala s oběma. D'Arnot byl vždy v dobrém rozmaru, zatímco Lavac nejednou propadl trudnomyslnosti. Tarzan lovil, neboť Wolff nebyl s to vystopovat jediné zvíře. Nepřestával však myslet na hlavní cíl výpravy, jímž bylo Zakázané město. Jednoho dne ráno oznámil Gregorymu, že bude pryč až do večera, a možná i přes noc.
"Proč?" nechápal starý muž.
"Řeknu vám to, až se vrátím," slíbil Tarzan.
"Máme tu na vás počkat?"
"Jak myslíte. Najdu vás, ať budete kdekoli."
Na ta slova se vyhoupl do větví a zmizel.
"Kam odešel?" zeptal se d'Arnot Gregoryho.
Ten pokrčil rameny. "Nevím. Neřekl mi to. Řekl jen, že bude možná dva dny pryč. Nemám představu, proč odešel."
Po chvíli se objevil Wolff.
"Kde je opičí muž?" byla jeho první otázka. "Jídla je dost."
Gregory mu sdělil, co věděl, a Wolff se usmál. "Pustil nás k vodě. Každej to viděl. Nemá žádnej důvod jít s náma dál. Už ho nikdy neuvidíme."
D'Arnot, jehož máloco vyvedlo z míry, tentokrát ztratil nervy a vyťal Wolffovi políček.
"Už vás mám dost," řekl. "Ušetřte nás svých hloupých úvah!"
Wolff sáhl po pušce, leč Gregory jej uchopil za ruku.
"Nechte toho," snažil se zklidnit rozbouřenou hladinu. "Máme snad málo potíží, abychom se ještě přeli mezi sebou?"
"Omlouvám se, pane Gregory," uznal svou chybu d'Arnot. Wolff se vzdálil, nepřestávaje láteřit.
"Co uděláme, kapitáne?" zeptal se Gregory. "Počkáme na Tarzana, nebo půjdeme dál?"
"Můžeme jít klidně dál," odpověděl d'Arnot. "Když zůstaneme, ztratíme spoustu času."
"Ale jestli půjdeme dál, co když nás Tarzan nenajde?"
D'Arnot se dal do smíchu. "To neznáte Tarzana. To se spíš vy ztratíte na hlavní třídě města, kde jste se narodil, než Tarzan kdekoli v Africe."
"Dobrá," ulevilo se Gregorymu. "Pojďme tedy."
Vykročili za Wolffem, zatímco Lavac zůstal s Helen.
"Je to tu hrozné," řekl. "Nebýt..." Náhle se zarazil.
"Nebýt čeho?" nerozuměla dívka.
"Nebýt vás," dokončil Lavac větu.
"Mě? Nerozumím vám."
"To je proto, že jste nikdy nebyla zamilovaná," vysvětlil pilot.
Helen se usmála. "Ach tak. Chcete říci, že jste se do mě zamiloval. Spíš jste jen na chvíli ztratil hlavu."
"Vysmíváte se mi?"
"Ne. Magra a já jsme jediné ženy, které jste tu viděl. Jako pravý Francouz jste se do jedné z nás zamiloval. Magra má oči jen pro Tarzana, takže by bylo ztrátou času se u ní o cokoli pokoušet. Prosím, zapomeňte na to."
"Nemohu na to zapomenout," bránil se Lavac. "Miluji vás, Helen. Neberte mi, prosím, alespoň naději. Bojím se toho, co bych mohl udělat, jestli mi nedáte šanci."
"Je mi to líto," odpověděla dívka, "ale nemiluji vás. A budete-li naléhat, jen všechno pokazíte."
"Jste krutá," řekl Lavac. Od té chvíle šel sám, sžírán žárlivostí na d'Arnota. Nebyl však jediný, kdo zahořel touhou po ženě. Tím druhým byl Wolff. Měl teď jít v čele karavany, ale protože stezka byla dobře značená a sotva se na ní dalo zabloudit, připojil se k Magře.
"Poslyšte, krásko," oslovil ji. "Lituju toho, co sem řek. Nechci vám ublížit. Udělám pro vás, co budete chtít. Proč bysme nemohli bejt zadobře? Když na mě budete milá, vyplatí se vám to."
"A jak?"
"Budu mít něco, co by vás mohlo zajímat. Podíl z diamantu a dva tisíce liber hotově. Mohli bysme se mít jako v ráji!"

"My dva?!" vybuchla Magra.
"No a co? Nejsem pro vás dost dobrej?"
Magra se dala do smíchu.
Wolff zrudl ve tváři. "Podívejte," řekl, stěží potlačuje hněv. "Jestli si myslíte, že mě jen tak vodkopnete, ste na omylu. Vždycky dostanu, co chci. A taky dostanu vás. Ste celá pryč do toho chlapa, co leze po stromech jako opice. Ale jeho už nikdy neuvidíte! A i kdyby - nemá ani penny, aby si vás koupil!"
"Myslím, že vaším úkolem je lovit zvěř," odbyla jej Magra a vzdálila se.
Bylo pozdě odpoledne, když se Tarzan znenadání objevil. Všichni se shlukli kolem něho.
"Jsem rád, že jste tady," řekl Gregory. "Vždycky, když odejdete, dostanu strach."
"Hledal jsem Thomeovu stopu," vysvětloval syn divočiny. "A našel jsem ji!"
"To je skvělé!" zvolal starý muž.
"Máme před sebou dlouhou cestu," upozornil Tarzan. "Díky vám, Wolffe."
"Každej se může zmejlit," zavrčel Wolff.
"Nezmýlil jste se," opravil jej Tarzan. "Snažil jste se nás zavést nesprávným směrem. Bude lépe, když budeme pokračovat bez tohoto muže, pane Gregory. Můžete ho propustit."
"Nemůžete mě tu nechat," bránil se Wolff.
"Byl byste překvapen, co všechno Tarzan může," opáčil ďAmot.
"Myslím, že by to bylo příliš kruté," soudil Gregory.
Tarzan pokrčil rameny.
"Jak myslíte," řekl. "Ale jako průvodce skončil."
Kapitola X.
Atan Thome a Lal Taask kráčeli v čele karavany, jež právě vyšla z hustého pralesa. Podél cesty se vinula bystřina a před nimi se rozevřela rozlehlá pláň. Zpoza pahorků se tyčil mohutný štít - snad vyhaslá sopka.
"Podívej, Lale!" zvolal Thome. "To je Tuen-Baka. V jeho kráteru leží Ashair, Zakázané město!"
"A také nejvzácnější z diamantů," dodal sluha.
"Ano. Praotec diamantů! Kéž by to viděla Magra! Kde jen může být? Snad s Wolffem míří právě sem. Měli bychom je potkat, až se budeme vracet."
"Jestli je nepotkáme, ubude těch, s nimiž se budete muset dělit," upozornil Taask.
"Dal jsem slib Magřině matce," namítl Thome.
"To už je dávno. Matka je mrtvá a Magra o tom nic neví."
"Nemohu ji jen tak vymazat z paměti. Řeknu ti všechno. Pak pochopíš."
"Poslouchám," pravil Taask.
"Magřina matka byla jediná žena, kterou jsem kdy miloval. Ale její kasta byla pro mě nedostižná. Já jsem míšenec, ona byla dcerou maharádži. Sloužil jsem jejímu otci. Když si pak princezna vzala Angličana, poslali mě do Anglie jako doprovod. Za lovu v Africe její manžel zabloudil do Ashairu. Tři roky ho tu věznili. Nakonec se mu podařilo uprchnout. Domů se ale vrátil již jen zemřít. Své ženě svěřil tajemství Praotce diamantů. Slíbila mu, že dá dohromady výpravu, která se vrátí do Ashairu a potrestá viníky. Vidina diamantu stačila k tomu, aby se přihlásilo množství dobrovolníků. Ale mapa, kterou její muž nakreslil, se ztratila, a k ničemu nedošlo. Princezna zemřela a Magra, které bylo tehdy deset let, zůstala u mě. Maharádža byl dávno mrtev a jeho následník se dcery Angličana zřekl. Chtěl jsem najít Ashair, a dva roky nato jsem učinil první pokus. Tehdy jsem se dověděl, že stejný cíl má i jakýsi Brian Gregory. Dostal se až k Ashairu a nakreslil plán cesty, ač ve městě vlastně nikdy nebyl. Na jeho druhé cestě jsem ho doprovázel. Ztratili jsme se. Našel jsem zbylé členy jeho výpravy, on však mezi nimi nebyl. Odmítli mi dát mapu. Přísahal jsem si, že ji dostanu. Proto jsem teď tady."
"Jak víte, že namaloval mapu?" nechápal Taask.
"Naše minulé výpravy se jednoho dne setkaly. Viděl jsem, jak ji maluje.
Buď mám právě tu, nebo kopii, kterou poslal domů v dopise. Protože Magřin otec zemřel, podíl z diamantu patří jí. A je tu ještě jeden důvod. Magra se velmi podobá ženě, již jsem miloval. Už rozumíš?"
"Ano, pane."
Atan Thome povzdechl. "Možná si jen něco namlouvám. Uvidíme. Ale teď musíme dál. Pojď, Mbuli," vyzval domorodce, "řekni svým chlapcům, ať se připraví na cestu."
Černoši se mezi sebou chvíli radili. Nakonec promluvil Mbuli.
"Moji lidé dál nejdou, bwana," oznámil.
"Cože?!" vykřikl Thome. "Ty ses zbláznil! Najal jsem tě až do Ashairu."
"To bylo v Bonze. Ashair byl daleko. Teď je daleko Bonga a Ashair blízko. Vědí, že Tuen-Baka je tabu. Mají strach."
"Ty jsi předák!" zavrčel Thome. "Přinuť je, aby šli!"
"Nikdo neposlechne," mínil Mbuli.
"Dnes v noci se utábořím u řeky," řekl Thome. "Promluvím s nimi. Možná že zítra budou mít víc kuráže. Přece mě teď neopustí!"
"Dobrá, bwana. Uvidíme, jestli budou zítra odvážnější. Bude dobře se dnes utábořit."
Té noci spali Lal Taask i Atan Thome klidně. Tichý ševel řeky konejšil jejich spánek. Thome snil o diamantu a o Magře. Taask slyšel ve spánku jakési hlasy. Domníval se, že je to sen, leč nebylo tomu tak.
Slunce bylo již vysoko, když se Atan Thome probudil. Zavolal na svého sluhu, ale nedostalo se mu odpovědi. Zavolal tedy znovu, tentokrát mnohem hlasitěji. Táborem vládlo podivné ticho. Vstal a vyšel ze stanu. Tábořiště bylo prázdné. Zamířil k Taaskovu příbytku a vzbudil svého kumpána.

"Co se děje, pane?" tázal se sluha.
"Ti mizerové utekli!" oznámil Thome.
Taask vyskočil na nohy a vyběhl ven.
"Při Alláhovi!!!" vykřikl. "Sebrali všechny zásoby i zbraně. Nechali nás na pospas smrti! Musíme rychle za nimi! Nemohou být daleko!"
"Nemůžeme dělat nic," namítl Thome. "Jen jít dál."
V očích měl podivné světlo. Takové, jaké u něho Lal Taask dosud neviděl.
"Myslíš, že jsem se plahočil až sem, abych se vrátil jenom proto, že se pár zbabělých divochů bojí?"
"Sami dva pokračovat nemůžeme," namítl Taask.
"Buď zticha!" okřikl jej Thome. "Pokračujeme do Ashairu! Čeká nás Praotec diamantů!" A dal se do divokého smíchu. "Magra bude nosit nejkrásnější šperk na světě! Budeme bohatí - tak bohatí, že se nám o tom nesnilo! Budeme nejbohatší na světě! Já, ubohý míšenec, zahanbím všechny maharádži! Vydláždím pařížské ulice zlatem! Já..." Náhle ustal a položil si dlaň na čelo.
"Pojďme!" řekl klidným hlasem, jako by se probudil ze sna. "Proti proudu do Ashairu!"
Lal Taask ho mlčky následoval. Kráčeli stezkou, vinoucí se podél řeky. Cesta byla plná strží a rozsedlin. K poledni dorazili k roklině, sevřené z obou stran skalisky, jež se tyčila do značné výšky.
"Při Šivovi!" zvolal Taask. "Dál se nedostaneme!"
"Je to cesta do Ashairu," pravil Thome, ukazuje před sebe. "Vidíš, jak se klikatí mezi skalami?"
"Cesta?! Dobrá tak pro kamzíky!"
"Jiná tu není," upozornil Thome.
"To je šílenství, pane," namítl Taask. "Vraťme se! Žádný diamant na světě nestojí za to takhle riskovat! Než urazíme pár yardů, spadneme do řeky a utopíme se!"
"Mlč!!!" okřikl jej Thome. "A pojď za mnou!"
Přitisknuti ke skalisku, oba muži postupovali průrvou krok za krokem. Pod nimi hučela bystřina, stejně tajemná jako cíl jejich cesty. Jediný chybný krok by znamenal smrt v peřejích. Lal Taask se neodvažoval pohlédnout dolů. S tváří přimknutou k útesu, pátraje rukama po záchytných bodech a třesa se po celém těle, následoval svého pána. Studený pot pronikal každým jeho pórem.
"Nedokážeme to!" sténal.
"Buď zticha a dělej to co já!" poručil Thome. "Jestli spadnu, vrať se!"
"Nikdo se tudy už nedokáže vrátit," mínil Taask.
"Tak pojď dál a nedělej paniku! Zneklidňuješ mě!"
"Takhle nasazovat život kvůli diamantu! Kéž bych byl doma v Láhauru!"
"Jsi baba, Lale," procedil Thome skrz zuby.
"Ano, pane. Ale je lepší být živý zbabělec než mrtvý blázen!"
Celé hodiny postupovali strží. Záhy byli na pokraji sil a dokonce i Thome si počal v duchu vyčítat, do jak šíleného dobrodružství se pustil. Rozhlédl se a spatřil nevelký zalesněný kaňon, protínající sráz a napojující se na řeku. Naštěstí k němu vedla pěšina, po níž se ubírali. Když dorazili na místo, vyčerpaní klesli do porostu a zůstali tak až do setmění. Konečně se dokázali zvednout a rozdělat oheň. Nastala noc a nezbylo než se utábořit. Celý den byli bez jídla. Cítili hlad, ale nikde kolem nenašli nic k snědku. Jediné, čím mohli zaplnit prázdné žaludky, byla voda z říčky. Schoulili se u ohně, čelíce tak chladu.
"Je to podivné místo, pane," mínil Taask. "Zdá se mi, jako by nás někdo pozoroval."
"Máš vidiny, hlupáku!" zabručel Thome.
"Při Alláhovi!!!" vykřikl náhle Taask. "Co je to?!" A ukázal do tmy mezi stromy. Vzápětí se ozval ponurý hlas, jako by vycházel ze záhrobí, a Lal Taask ztratil vědomí.
Kapitola XI.
Ungo, vůdce smečky, byl se svými soukmenovci na lovu. Opi byli neklidní a podrážděni, neboť se blížila slavnost Dum-Dum a dosud nenašli jedinou oběť pro své divoké obřady. Náhle Ungo zvedl hlavu a zavětřil. Pak hlasitě zavrčel, neboť Usha, vítr, k němu donesl čísi pach. Ostatní opi na něho hleděli tázavými pohledy.
"Gomangani a Tarmangani," zavrčel vůdce smečky. "Jdou sem." A zavelel k dalšímu pochodu.
Tou dobou se Gregoryho výprava ubírala planinou, sledujíc stopu Atana Thomeho. Tarzan byl kdesi vpředu, jelikož bylo třeba sehnat něco k jídlu.
"Má zřejmě potíže s tím najít nějakou zvěř," mínil d'Arnot. "Dosud jsem neslyšel jeho vítězný pokřik."
"Je úžasný," dodala Magra. "Nebýt jeho, zemřeme hlady. I když s sebou máme lovce."
"Sotva ulovíte něco tam, kde nic není," popíchl Wolff. "Ale sme snad my ostatní nějaký opice?"
Ungo sledoval každý jejich krok, ledva se vynořili ze zátočiny. Jeho malá, krví podlitá očka blýskala hněvem. Náhle, bez předchozího varování, vyrazil k útoku, následován zbytkem smečky. Vyděšení cestovatelé se dali na ústup. D'Arnot vystřelil z pistole. Jeden z opů padl k zemi mrtev. V příští chvíli tu bylo celé stádo. Francouz se teď již bál střílet, aby nezasáhl někoho ze svých druhů. Wolff prchal, kam ho nohy nesly. Lavaca a Gregoryho srazily opice k zemi. Nastal zmatek. Opi však jen proběhli kolem a záhy zmizeli. Toliko Ungo se zmocnil kořisti - byla jí Magra.
Dívka se snažila vyprostit, leč stisk mohutných tlap byl příliš silný. Nakonec opičák ztratil trpělivost a udeřil ji. Tehdy zkrotla, vědoma si své bezmocnosti. Děsila se představy, co vše ji čeká. Roztřásla se po celém těle.
Doprovázen zbytkem smečky, donesl Ungo dívku na nevelkou mýtinu, jež byla odvěkým dějištěm veleopích slavností. Tady jí mrštil o zem a svěřil dvěma samicím.
A zatím kdesi v pralese hovořili zbylí členové výpravy o neštěstí, které je postihlo.

"Mohli bychom se pustit za nimi," mínil d'Arnot. "Ale máme pramalou naději je dostihnout. A i když je dostihneme, co proti nim zmůžeme?"
"To tu máme stát se založenýma rukama?" namítla Helen.
"Řeknu vám, co uděláme," navrhl d'Arnot. "Vezmu si Wolffovu pušku a vydám se za nimi. Pokusím se je vyplašit. Až se vrátí Tarzan, pošlete ho za mnou."
"Tarzan už je tady," upozornila Helen, jež právě zahlédla syna divočiny, jak se vrací s úlovkem. Všichni byli neklidní a rozrušení. Mluvili překotně, jeden přes druhého.
"Neviděli jsme je, dokud nezaútočily," řekl Lavac.
"Byly velké jako gorily," připojila Helen.
"Byly to gorily!" soudil Wolff.
"Ne, nebyly to gorily," oponoval d'Arnot. "A pak - vy ani nemůžete vědět, jak vypadaly!"
"Ta největší odnesla Magru," oznámil Gregory.
"Odnesla Magru?" opakoval Tarzan, neskrývaje překvapení. "Proč jste to neřekli hned? Kudy utekla?"
D'Arnot ukázal směrem, kde ztratili opy z dohledu.
"Držte se téhle cesty, dokud nenajdete místo k táboření," nařídil Tarzan a zmizel.

Když měsíc vystoupil nad arénu, kde Magra ležela u velkého bubnu, do něhož tři samice bily holemi, dali se opi do divokého tance. Ohrožujíce zajatkyni mohutnými kyji, křepčili kolem v sevřeném kruhu. Magra nechápala, co to vše znamená. Jen cítila, že zemře.
Pán džungle zatím postupoval temnotou po stopě veleopů. Jeho čich jej vedl neomylně vysokou travou a hustým porostem. Věděl, že brzy bude na místě. Přijde však včas?
Ryk bubnů nasměroval jeho kroky k amfiteátru. Vyhoupl se na strom a pokračoval po větvích. Byl si jist, že zajatkyně dosud žije, neboť bubny nikdy neustaly dřív, dokud oběť nebyla mrtva. Vždyť on sám se podobné slavnosti nejednou zúčastnil - vždy, jakmile se opům podařilo ulovit leoparda či antilopu.
Měsíc se právě vyhoupl zpoza mraku, když syn divočiny dorazil k aréně. Věděl, že se blíží rozhodující okamžik. Na otevřeném prostranství křepčili veleopi, předstírajíce loveckou scénu. Magra ležela na zemi, vyděšená, odevzdaná osudu a smířená se smrtí.
Sotva Goro, měsíc, dosáhl nejvyššího bodu na své pouti oblohou, seskočil z přilehlého stromu mezi zarostlé tanečníky polonahý bílý obr. S hlasitým křikem vyrazili samci proti vetřelci, jenž se odvážil narušit jejich slavnost. Vůdce smečky, přikrčený a připravený k boji, běžel v čele.
"Jsem Ungo!" hřímal. "Budu zabíjet!"
Také Tarzan zaujal bojový postoj a vycenil zuby na přibíhajícího veleopa.
"Jsem Tarzan," opáčil v řeči velkých opic. "Velký lovec a mocný bojovník. Budu zabíjet!"
Magra rozuměla jedinému slovu - Tarzan. Ohromena otevřela oči. Viděla, jak vůdce smečky a jeho protivník krouží kolem sebe. Jak statečné, leč marné je gesto bílého muže, který se postavil na její ochranu! Nasazuje pro ni život! Ale jakou má šanci proti obrovité pralesní šelmě?
Náhle Tarzan uchopil opičáka za tlapu a přehodil jej přes rameno do porostu. Ungo byl však v příštím okamžiku znovu na nohou. Zavrčel, vycenil tesáky a zaútočil. Tentokrát srazil soupeře vahou svého těla k zemi a sevřel jej mocným stiskem.
Magra se zachvěla strachy. Slyšela, jak se z úst jejího zachránce derou pronikavé skřeky - tytéž, jaké vydával veleop! Je tato divoká šelma v lidské podobě opravdu oním úctyhodným mužem, do něhož se zamilovala? Je snad primitivním předobrazem doktora Jekylla a pana Hyda? Jako u vytržení zírala dívka před sebe.
Rychlý jako Ara, blesk, a hbitý jako Sheeta, leopard - takový je pán džungle. Vymaniv se z Ungova sevření, vyskočil opičákovi na hřbet a nasadil mu smrtící chvat. Op se svíjel bolestí, nepřestávaje řvát a vrčet.
"Kreeg-ah!" zvolal Tarzan a stiskl silněji. "Vzdej se!"

Členové Gregoryho výpravy seděli kolem ohně a naslouchali vzdáleným úderům bubnů. Byli neklidní, jako by očekávali něco, z čeho jde strach.
"To je veleopí slavnost Dum-Dum," vysvětloval d'Arnot. "Tarzan mi o ní vyprávěl. Když měsíc vystoupí na oblohu, opi zabijí obětinu. Tahle slavnost je zřejmě starší než podobné rituály kanibalů."
"Tarzan ji viděl?" zajímala se Helen.
"Vyrostl mezi opy," objasnil Francouz. "A několikrát se obřadu sám zúčastnil."
"A také zabíjel muže a ženy?!" vyděsila se dívka.
"Ovšemže ne," uklidnil ji d'Arnot. "Opi vyhledávají lidské oběti jen zřídka. Většinou zabíjejí svého úhlavního nepřítele - leoparda."
"Myslíte, že to bubnování patří Magře?" zeptala se Helen.
"Bojím se, že ano," potvrdil d'Arnot.
"Měl bych jí jít na pomoc," vmísil se Wolff. "Ten chlap neměl pušku."
"Nepotřebuje pušku," namítl d'Arnot suše.
Wolff jako by ztratil řeč.
"Měli jsme něco udělat," pokračoval d'Arnot. "Ale byl jsem tak ohromen, že jsem se na nic nezmohl."
"Všechno se to zběhlo příliš rychle," dodal Gregory.
"Poslouchejte!" zvolal náhle d'Arnot. "Bubnování přestalo!" Pohlédl k obloze. "Měsíc je v úplňku. Zdá se, že Tarzan přišel pozdě."

"Gorily ho roztrhaj," mínil Wolff. "Kdyby nešlo vo Magru, řek bych dobře mu tak."
"Mlčte!!!" okřikl jej Gregory. "Bez Tarzana jsme ztraceni! A vy s námi!"

Syn divočiny a Ungo spolu zatím zápolili v aréně. Magra sledovala jejich souboj jako ve snu - nemohla věřit svým očím, když viděla, jak bezmocný je opičák v Tarzanových rukou.
Ungo řval bolestí. Ještě okamžik, a Tarmangani mu zlomí vaz! Nakonec ze sebe vypravil tlumený skřek, znamenající, že se vzdává. A tehdy pán džungle uvolnil sevření.
"Tarzan je vůdce!" vykřikl opičák, obraceje se k ostatním členům smečky. Stál a čekal. Nikdo neprotestoval. Všichni viděli, co se Ungovi přihodilo, a neodvažovali se ani pohnout. A tak se stal Tarzan pánem kmene.
Magra ničemu nerozuměla. Dosud se bála. Vyskočila na nohy a rozběhla se k Tarzanovi. Objala jej a přitiskla se k němu.
"Mám strach," přiznala. "Teď nás zabijí oba!"
Tarzan pohodil hlavou.
"Ne," uklidnil ji. "Nezabijí nás. Od této chvíle udělají, co řeknu."
Kapitola XII.
S prvním rozbřeskem vydali se Atan Thome a Lal Taask na zpáteční cestu. "Jsem rád, pane, že jste se rozhodl vrátit," přiznal Taask.
"Bez nosičů a askarů by bylo šílenstvím snažit se dostat do Zakázaného města," řekl Thome. "Vrátíme se do Bongy a najmeme muže, kteří se nebojí žádných tabu."
"Jestli to přežijeme," vyjádřil Ind svou obavu.
"Kdo se bojí, říká si o smrt."
"Kdo by po včerejší noci měl ještě odvahu tu zůstat?" namítl Taask. "Viděl jste to? Slyšel jste ten zvuk?"
"Slyšel."
"Co to bylo?"
"Nevím."
"Byl to ďábel! Promlouval ze záhrobí. Člověk nezmůže nic proti silám podsvětí!"
"Nesmysl!" nesouhlasil Eurasijec. "Musí existovat rozumné vysvětlení!"
"Ale jaké? Raději to nechci vědět! Dá-li Alláh a vyváznu živ a zdráv, nikdy se sem nevrátím!"
"Ale pak přijdeš o svůj podíl," upozornil Thome.
"Raději zůstanu naživu," opáčil Taask.
Zpáteční cesta proběhla hladce, a tak konečně oba stanuli na pevné zemi u ústí rokle. Lal Taask vydechl úlevou a znovu nabyl ztracené odvahy. Thome byl rozmrzelý a podrážděný. Natolik věřil v úspěch svého podniku, že podobný nezdar jej zcela zlomil. Se sklopenou hlavou kráčel k místu, kde naposledy tábořili. Když míjeli jednu z četných rozsedlin, vstoupil jim náhle do cesty zástup bílých bojovníků. Byli to ramenatí chlapíci s chocholy na hlavách, v krátkých tunikách, vzadu ozdobených výšivkou jakéhosi ptáka. Byli ozbrojeni oštěpy a dýkami.
Jejich předák promluvil k Thomeovi, leč ten nerozuměl ani slova. Nato muž pokynul ostatním, a ti odvedli oba zajatce k řece, kde kotvila lodice, podobná plavidlu z dob egyptských faraónů. Byla to jakási otevřená galéra, poháněná dvěma desítkami otroků.
Pod hroty oštěpů byli Thome a Taask naloděni na palubu. Sotva naskočil poslední z bojovníků, vydala se veslice na cestu.
Atan Thome se usmíval. Lal Taask naň hleděl překvapeným pohledem.
"Proč se smějete, pane?" nechápal.
"Protože se nakonec přece jen dostanu do Zakázaného města," odpověděl Eurasijec.

Když Helen časně ráno vyšla ze svého přístřešku, spatřila d'Arnota, jak se choulí u dohasínajícího ohně. Přisedla k němu.
"Na stráži?" zeptala se.
"Ano," přikývl. "Hlídal jsem a hodně přemýšlel."
"O čem?"
"O vás... o nás... A o tom, co dál."
"Včera v noci jsem mluvila s otcem," řekla dívka. "Rozhodl se vrátit do Bongy a dát dohromady pořádnou výpravu. Nemá odvahu pokračovat bez Tarzana."
"Je to moudrý muž," přitakal d'Arnot. "Váš život je příliš vzácný, aby riskoval." Na okamžik váhal. "Nevíte, co to znamená pro mě, Helen. Vím, že teď není ta pravá chvíle. Ale jistě jste poznala, že já..."
"I ty, Brute?" usmála se dívka.
"Co tím myslíte?"
"Poručík Lavac sdílí tytéž pocity. Asi proto, že jsem tu jediná žena. Ubohá Magra - tolik milovala Tarzana!"
"Tak to není," bránil se d'Arnot. "Ani pokud jde o Lavaca. Je to čestný muž. Nelze mu vytýkat, že se do vás zamiloval. Ne, Helen. Myslím to vážně! Nechutná mi jíst a civím na měsíc." Usmál se. "To jsou neklamné příznaky. Brzy začnu psát verše."
"Jste milý," pravila dívka. "Jsem ráda, že neztrácíte smysl pro humor. Právě ten poručíkovi chybí. Ale možná nemá tolik zkušeností co vy."
Rozhlédla se kolem a pak náhle vytřeštila oči hrůzou.
"Helen, co se děje?!" lekl se d'Arnot.
"Ach, Paule! Opice se vracejí!!!"

Nyní i d'Arnot spatřil opí smečku, ubírající se stezkou. Neprodleně zavolal Lavaca a Gregoryho.
"Podívejte!" upozornil. "Nejsou samy! Jsou s nimi Tarzan a Magra!!!"
"Ty opice je chytily!" mínila Helen.
"Ne," uklidnil ji d'Arnot. "Tarzan je vede. Viděli jste někdy něco takového?"
"To se mi ulevilo," vydechla dívka. "Nevěřila jsem, že je ještě uzřím. Myslela jsem, že je s nimi konec. Je to jako vidět přízrak."
Po vřelém uvítání musela Magra vyprávět, co se jí přihodilo a jak ji Tarzan zachránil.
"Zdá se to neuvěřitelné," dodala na závěr, "ale kam se hneme, jdou opice za námi. Jestli mi nevěříte, vyzkoušejte je!"
"Spíš bysme je měli postřílet," vmísil se Wolff. "Vždyť unesly Magru!"
"Jsou to mí přátelé," překvapil všechny Tarzan. "Udělají, co řeknu. Nedovolím, abyste jim ublížil."
"Možná sou to vaši přátelé," odsekl Wolff, "ale ne moji!"
"Půjdou s námi," oznámil Tarzan Gregorymu. "Když je necháte na pokoji, nic vám neudělají. Mohou nám být užiteční. Tenhle druh velkých opic je velmi inteligentní. Dokáží držet pohromadě. A bojovat z posledních sil. A hlavně - vždycky mě poslechnou. Budou nás chránit před šelmami i lidmi. Teď je pošlu na lov. Až je zavolám, vrátí se."
"Podívejte se, on s nimi mluví!" žasla Helen, sotva se syn divočiny obrátil k Ungovi.
"Je to tak," potvrdil d'Arnot. "Řeč opů byla prvním jazykem, který se naučil."
"Kdybyste viděli, jak bojoval s opičákem!" neskrývala Magra svůj obdiv. "Měla jsem o něj strach."
Poté, co rozbili tábor, usedl Lavac vedle Helen.
"Je úplněk," řekl.
"Ano. Vždy, když bude úplněk, vzpomenu si na ryk bubnů."
"Měla byste myslet spíš na něco jiného," namítl. "Úplněk je časem zamilovaných."
"A také náměsíčníků," dodala Helen s úsměvem.
"Přál bych si, abyste mě měla ráda. Proč tomu tak není? Kvůli kapitánovi? Nechápu to. Jde jen tvrdě za svým cílem."
Helen Lavacova slova mrzela. Vždyť d'Arnot o něm vždycky mluvil jen v dobrém!
"Prosím, nechme toho," požádala. "Prostě vás nemiluji. Nic víc a nic míň."
Zvedla se a přisedla k ďArnotovi. Lavac se cítil pokořen. A od takového pocitu nebývá daleko k černým myšlenkám. Poručík nebyl sám, kdo zatoužil po ženě. Tím druhým byl Wolff. Jeho sebejistota ho utvrzovala v tom, že nakonec zlomí Magřin odpor a že ji získá. Vida, že sedí sama, zamířil k ní.
"Co vidíte na tom zatraceným opičákovi?" zapředl hovor tím nejnešťastnějším způsobem. "Nemá nic, jen kůži kolem pasu. A já? Dva tisíce liber a půlku největšího diamantu na světě!"
"Nemám vás ráda," pravila dívka bez okolků. "A nechtěla bych vás, i kdybyste měl celý diamant a byl posledním mužem na téhle planetě. Už o tom nikdy nemluvte, nebo o vás řeknu tomu, koho nazýváte opičákem. Roztrhá vás na kusy! Víte, že vás nemá v lásce!"
"Myslíte si, že ste pro mě příliš dobrá, co?" pokračoval Wolff. "Ještě se uvidí! Dostanu vás! A toho vašeho opičáka taky!"
"U toho bych chtěla být!" smála se dívka.
"Nebojím se ho!" holedbal se Wolff.
"Neodvážil byste se ho napadnout ani zezadu," opáčila Magra. "Viděla jsem, jak jste utekl, když se na mě vrhla opice. Nestojíte ani za jediný cent. A všichni vědí, že jste podvodník!"
Kapitola XIII.
Galéra se zajatci brázdila vody řeky, míříc k Ashairu. Taask slyšel, jak bojovníci hovoří s otroky svahilsky. "Proč jste nás zajali?" obrátil se na jednoho z nich v témže jazyce. "A co s námi uděláte?"
"Byli jste příliš blízko Zakázaného města," odpověděl bojovník. "Nikdo se nesmí k Ashairu přiblížit, aniž by nesl důsledky svého konání. O tom, co s vámi bude, rozhodne královna Atka, ale buďte si jisti, že domů se už nevrátíte!"
Přímo před galérou spatřil Thome mohutný val Tuen-Baky, čnějící vysoko k blankytné obloze. Zpod něho vytékala kanálem řeka. A právě do tohoto tunelu galéra zamířila. Sotva vplula do černé tmy, bojovníci zažehli pochodeň.
Zakrátko byli z tunelu venku a ocitli se na hladině rozlehlého jezera. Thome se rozhlédl kolem. Na levém břehu spatřil hradbami obehnané město, na pravém pak les a širokou, otevřenou planinu. V dáli se rýsovaly matné obrysy dalšího města.
"Kde je Ashair?" zeptal se Thome jednoho z bojovníků.
Muž ukázal prstem k bližšímu z obou měst.
"To je Ashair," řekl. "Dobře si ho prohlédněte. Pokud vás Atka neodsoudí k práci na galéře, nikdy se vám už podobný pohled nenaskytne!"
"A druhé město?" tázal se dál Thome.
"To je Thobos," odpověděl muž. "Budete-li odsouzeni na válečnou galéru, poznáte ho blíž, až tam budete bojovat."
Když veslice doplula do Ashairu, Thome se obrátil k Taaskovi, který seděl vedle něho a zarytým pohledem sledoval vodní hladinu.
"Podívej," řekl, "můj sen se splnil. Tohle je Zakázané město. A v něm Praotec diamantů. Jsem mu stále blíž! Není to dílo osudu? Teď už vím, že bylo předurčeno, abych ho získal!"
Lal Taask pohodil hlavou. "Ti muži mají ostrá kopí," upozornil. "A v Ashairu jich bude ještě víc. Určitě nás nenechají s diamantem odejít. Říkají, že odtud nikdy neodejdeme! Nedělám si velké naděje! Pohlédněte na tohle jezero. Voda je tu tak čirá, že dohlédnete až na dno. Je v ní množství ryb a podivných tvorů, jaké jsem dosud neviděl. To jezero je mnohem zajímavější než město. Možná ho vidíme naposledy. U vousu Prorokova! Podívejte, je to zázrak!"
Thome nahlédl přes bočnici prámu, aby vzápětí vytřeštil oči údivem. Na dně jezera stál nádherný zámek! V jeho oknech

bylo světlo. A pak se tudy mihla postava podobná člověku, kráčející po dně. Nesla trojzubec a mířila neznámo kam. Nakonec vše zmizelo, neboť lodice přirazila k molu.
"Jdeme!" zavelel bojovník. Thome a Taask byli vyvlečeni na pevnou zem. Do města vstoupili nízkou branou. Odtud vedla jejich cesta úzkými uličkami k vysoké budově uprostřed náměstí. Před vchodem stáli ozbrojení strážci, kteří po krátké rozmluvě s eskortou vpustili zajatce dovnitř.
A tak byli Lal Taask a Atan Thome předvedeni před hodnostáře, který vyslechl zprávu svých soukmenovců a pak k nim promluvil ve svahilštině.
Poté co Thome vysvětlil, proč byli zadrženi v blízkosti města, pokrčil rameny.
"Kdo ví, jestli mluvíš pravdu, nebo lžeš," řekl. "Ale na tom nezáleží. Ashair je Zakázané město. Ten, kdo vkročí do Tuen-Baky, se odtud živý nevrátí. O tom, zda zemřete, nebo zůstanete naživu, rozhodne královna. Oznámíme jí, že jsme vás zadrželi. Ona pak určí váš další osud."
"Žádám o slyšení u královny," pravil Thome. "Jsem si jist, že mi uvěří. Mohu Ashairu prokázat službu. Mám pro ni i pro celé město něco důležitého."
"Můžeš to říci mně," vyzval jej hodnostář. "Sdělím jí, oč jde."
"Musím mluvit s královnou osobně," trval na svém Thome.
"Královna nepřijímá vězně," opáčil muž. "Uděláš dobře, když to, co víš, svěříš mně. Pokud opravdu něco víš!"
Atan Thome zavrtěl hlavou. "Vím," potvrdil. "Ale řeknu to jen královně. Pokud stihne Ashair pohroma, bude to tvá vina. Nezapomeň, že jsem tě varoval!"
"Dost řečí!" okřikl ho hodnostář. "Odveďte je a zavřete! A s jídlem to nepřehánějte!"
"Neměl byste se vzpírat," mínil Taask, když se oba zajatci ocitli na chladné dlažbě kobky, připoutaní řetězy ke stěně. "Máte-li něco důležitého pro královnu - a sám Alláh ví, oč se jedná - proč jste to neřekl tomu muži? Jistě by to královně oznámil!"
"Jsi dobrý sluha," opáčil Thome, "a dýkou vládneš jako málokdo. To je hodno uznání. Ale málo přemýšlíš. Alláh tě obdařil silou, leč nikoli chytrostí."
"Můj pán je moudrý," přitakal Taask. "Modlím se, aby vymyslel, jak se odtud dostat."
"To právě dělám," ujistil jej Thome. "Proč se lísat podřízeným? Hlavní je královna! Když se dostanu k ní, určitě mě vyslyší."
"Skláním se před vaší moudrostí, pane," opakoval Taask. "Jen bych rád věděl, co důležitého máte pro královnu."
"Jsi nenapravitelný," řekl Thome. "Zpráva, kterou mám pro královnu, je tak zřejmá jako moucha na špičce tvého nosu!"
Celé dny leželi oba zajatci na studené podlaze svého vězení. Jídla dostávali jen tolik, aby přežili. Na vytrvalé Thomeovy prosby, aby byl předveden před královnu, odpovídal dozorce, který jim nosil jídlo, toliko zarytým mlčením.
"Nechají nás vyhladovět," obával se Taask.
"Vůbec ne," oponoval Thome. "Zdá se, že mají neobyčejný smysl pro střídmost. Vědí, jak nás nenechat zemřít hlady. Podívej, jak jsem štíhlý, Lale! Často jsem přemýšlel o tom, jak toho dosáhnout. A Ashairští to vyřešili za mě! Cítím se lehký jako pápeří!"
"Možná vám to vyhovuje, pane," pokračoval Taask, "ale pro mě je to utrpení. Jako bych měl páteř až na břiše!"
"Pozor!" zašeptal Thome, sotva zaslechl kroky, směřující k jejich cele. "Přichází náš Mluvka."
"Nevěděl jsem, že znáte jeho jméno," divil se Taask. "Tentokrát ho ale někdo doprovází. Slyším hlasy."
"Možná nám nesou přídavek," smál se Thome. "Jestli ano, je tvůj. Doufám, že je to pro změnu zase celer."
"Vy nerad celer, pane?"
"Ne. Nechám ti ho. Prý bystří rozum."
Dveře kobky se otevřely a vstoupili tři válečníci. Jeden z nich zbavil vězně řetězů na nohou.
"Co se děje?" nechápal Eurasijec.
"Královna pro vás posílá," vysvětlil jeden z dozorců.
Zajatci pak byli vedeni palácem do rozlehlé komnaty, na jejímž konci na zvýšeném pódiu seděla na trůnu z lávového kvádru žena. Po obou stranách stály stráže a vpředu otroci. Když se vězňové zastavili před trůnem, viděli, že žena je mladá a půvabná. Vlasy měla vpleteny do čelenky z bílých perel. Tvářila se povýšeně a vězně přivítala chladným pohledem. Thome četl v jejích očích krutost. Byla to žena, ze které šel strach - šelma v lidské podobě.
"Proč jste přišli do Ashairu?" zeptala se.
"Náhodou. Zabloudili jsme. Opouštěli jsme vaši zemi, když nás bojovníci zadrželi."
"Prý máš pro mě něco důležitého. Oč jde? Jestli jsi mě oklamal a okrádáš mě o čas, bude s tebou zle."
"Mám v patách nepřátele," začal Thome. "Zabloudil jsem, když jsem se jim snažil uniknout. Přicházejí do Ashairu uloupit diamant. Chci ti pomoci je dostat."
"Je jich hodně?"
"Myslím, že ano. A jsou dobře vyzbrojeni."
Královna Atka se otočila k jednomu ze svých dvořenínů. "Jestli ten muž mluví pravdu, ušetřím ho. Akamene, svěřuji ti zajatce. Dopřej jim jisté svobody. A teď jděte!"
Na ta slova odvedl Akamen Thomeho a Taaska do druhého křídla paláce.
"Jste volní," oznámil. "V paláci můžete, kam se vám zlíbí. Nesmíte do královniných komnat a do podzemí. Tam leží tajemství Ashairu a na cizince čeká smrt!"
"Královna je vskutku velkodušná," opáčil Thome. "Neuděláme nic, co by ji mohlo rozhněvat. Ashair je krásný. Škoda jen, že nesmíme do města a do podzemí."
"Ve městě není bezpečno," vysvětlil Akamen. "Mohla by vás napadnout galéra z Thobosu. A Thobosští by s vámi naložili jinak než Atka!"

"Chtěl jsem jen vidět tu nádhernou stavbu na dně jezera. Co je to? A kdo jsou ti podivní tvorové, kteří ji hlídají?"
"Zvědavost je jako jed," uzavřel Akamen.
Kapitola XIV.
Sledovat stopu Atana Thomeho a jeho kumpána nebylo nijak těžké, a tak Gregoryho výprava nerušeně pokračovala v cestě. Nedůvěra vůči Wolffovi a záhadná úloha, již v celé věci hrála Magra, udržovaly její členy v určitém napětí. Jediný Tarzan zůstával klidný a vyrovnaný.
Bylo k poledni, když zastavili na krátký odpočinek. Náhle Tarzan zbystřil pozornost. "Přicházejí domorodci," řekl. "A je jich hodně."
"Už jsou tady," dodal Gregory. "Nějaká další výprava. Vidím nosiče s nákladem, ale žádné bělochy."
"Je to vaše safari, bwana," upozornil Ogabi. "Muži, s kterými jste se měl sejít v Bonze."
"Musí tedy mezi nimi být i Thomeovi lidé," soudil d'Arnot. "Ale kde je Thome?"
"Možná další záhada zdejšího kontinentu," vmísila se Helen.
Mbuli, vedoucí své muže zpátky do Bongy, překvapeně zíral na skupinu bělochů. Vida, že jeho karavana je mnohem početnější, zamířil cizincům vstříc.
"Kdo jsi?" zeptal se ho Tarzan.
"Mbuli," představil se černoch.
"Kde jsou vaši bwanové? Opustili jste je?"
"Kdo jsi ty, bílý muži, že dáváš Mbulimu otázky?"
"Tarzan," odpověděl syn divočiny.
Mbuli rázem zkrotl.
"Odpusť, Bwana," řekl. "Nevěděl jsem, že jsi to ty. Nikdy předtím jsem tě neviděl."
"Jistě znáš zákony," pokračoval Tarzan. "Kdo opustí bílé pány, stihne ho trest."
"Mí lidé nechtěli pokračovat v cestě," vysvětloval Mbuli. "Když jsme dorazili do Tuen-Baky, odmítli jít dál. Báli se. Tuen-Baka je tabu."
"Vzal jsi všechno vybavení," upozornil pán džungle, obhlížeje náklad, který zatím černoši složili na zem. "A dokonce i jídlo!"
"Ano, Bwana," přiznal Mbuli. "Nepotřebovali jídlo. Vždyť zemřou! Tuen-Baka je tabu. Bwana Thome nám lhal. Dohodli jsme se, že budeme sloužit bwana Gregorymu, ale on řekl, že si bwana Gregory přeje, abychom zůstali s ním."
"Ať tak či onak, opustili jste výpravu. Chcete-li se vyhnout trestu, půjdete s námi do Tuen-Baky. Potřebujeme nosiče a ozbrojený doprovod."
"Ale mí lidé se bojí," opakoval Mbuli.
"Se mnou se nemusejí bát," uklidnil jej syn divočiny. "Nepovedu je do nebezpečí."
"Ale, Bwana..."
"Dost řečí," uzavřel Tarzan. Pak se obrátil k nosičům.
"Vracíte se do Tuen-Baky," řekl. "Naložte zavazadla!"
Nosiči počali reptat, přesto však uchopili náklad a vydali se na cestu. Slovo Velkého Bwany bylo zákonem. Vždyť o něm věřili, že je víc než pouhým smrtelníkem.
Celé dny putovali k Ashairu. Konečně vyšli z pralesa a ocitli se na břehu řeky. Byla tu spousta skalisek. Zpoza nich se tyčil kuželovitý vrcholek vyhaslého vulkánu.
"To je Tuen-Baka," řekl ďArnot. "Mrtvá sopka."
"Ale ti muži se bojí," připomněl Tarzan. "Musíme je v noci hlídat, jinak znovu uprchnou. Půjdu se podívat, jak to vypadá vpředu."
"Buď opatrný," naléhal d'Arnot. "Někdy mám pocit, že se o sebe staráš jako pařížský taxíkář o chodce."
"Jsem vždycky opatrný," uklidnil svého přítele Tarzan.
A pak zamířil stezkou, vinoucí se podél řeky. Byla to táž, po které šli Thome a Taask. Postupoval tiše a obezřele. Viděl stopy neznámých zvířat a uvědomil si, že je v kraji neznámých nebezpečí. Na mýtině mezi skalami zachytil pronikavý pach. Usoudil, že půjde o velkého tvora. A pak zaslechl sykot. Byl to had! Přidal do kroku, leč nepřestával být ostražitý. Šel po zvuku. Když dorazil na kraj průrvy, spatřil bílého bojovníka, který tu stál tváří v tvář stvoření, jaké dosud neviděl. Zvíře vypadalo jako pravěký ještěr. Právě se chystalo zaútočit.
Tarzan neváhal a seskočil z útesu. Jen ten, kdo nezná strach, se mohl odvážit něčeho takového! Bojovník zůstal na okamžik jako přimrazen, sotva spatřil bílého obra, jak se snáší k zemi. Viděl, jak se jeho dýka boří do ještěrova hřbetu. Mohl utéci, ale neučinil tak. Místo toho se rozběhl neznámému na pomoc.

Tarzanův nůž konečně zasáhl zvíře smrtícím úderem. Plaz se vzepjal a klesl k zemi mrtev. Muži stanuli nad ním, hledíce jeden na druhého. Žádný z nich nevěděl, co má jeho protějšek v úmyslu. A pak - jak se spolu vůbec domluví? Nakonec se osmělil bojovník a promluvil v jazyce svahilí.
"Jsem Thetan z Thobosu," představil se. "Zachránils mi život. Ale proč? Budeme přáteli?"
"Jsem Tarzan," opáčil syn divočiny. "Budeme přáteli."
"Budeme přáteli," opakoval Thetan. "Jak se ti mám odvděčit?"
"Chtěl bych se dostat do Ashairu," řekl Tarzan.
Bojovník pokrčil rameny. "Žádáš po mně něco, co nemohu splnit. Ashairští jsou naši nepřátelé. Když tě k nim zavedu, zajmou nás a zabijí. Ale možná že přesvědčím svého krále, aby tě do Ashairu doprovodil. Jestli město dobudeme, můžeš jít s námi. Ale proč chceš do Ashairu?"
"Nejsem sám," vysvětlil Tarzan. "Se mnou jsou otec a sestra muže, který je prý v Ashairu vězněn. Chtěli bychom jej

vysvobodit."
"Snad vám můj král dovolí vstoupit do Thobosu," mínil Thetan. "Nebývá to zvykem, ale protože jsi zachránil jeho synovci život, udělá výjimku."
"Jak se dovím, že je to tak?" zeptal se pán džungle.
"Dám ti vědět," ujistil jej Thetan. "Jsem tu s poselstvím pro krále. Přišel jsem jedinou cestou, vedoucí do Tuen-Baky. Znají ji jen moji lidé. Dnes přespím v jeskyni a zítra se vrátím do Thobosu. Jestli vám Herat dovolí vstoupit do města, přijdu do tří dnů. Pakliže nedorazím, znamená to, že odmítl. Nečekej déle než den navíc. A pak opusťte tenhle kraj, jak nejrychleji dovedete! Zdržovat se poblíž Tuen-Baky znamená pro cizince smrtelné nebezpečí!"
"Pojď do mého tábora," vyzval bojovníka Tarzan. "Můžeš přenocovat s námi. Promluvíme si o všem s mými přáteli."
Thetan váhal. "Jsou to cizinci," namítl. "A cizinci jsou nepřátelé."
"Moji lidé nebudou tvými nepřáteli," ubezpečil jej syn divočiny. "Dávám ti slovo, že ti nezkřiví ani vlas. V zemi, odkud přišli, nejsou cizinci pokládáni za vetřelce, dokud se tak nepočnou chovat."
"Musí to být divná země," soudil Thobosan. "Ale věřím ti a půjdu s tebou."
Zatímco oba muži kráčeli k táboru, nalodila se skupina ashairských válečníků na galéru a vyplula z přístavu, aby zahnala nepřítele, před nímž královnu Atku varoval Atan Thome. Domýšlivý Eurasijec si byl královninou přízní natolik jist, že už přemýšlel o tom, jak se zmocnit diamantu a jak s ním uprchnout. Byl tak posedlý touhou po vzácném drahokamu, že v té chvíli nedokázal myslet na nic jiného.

Členové Gregoryho výpravy neskrývali překvapení, když spatřili Tarzana ve společnosti podivného bílého válečníka. Thetan měl na hlavě černý chochol Thobosanů a na tunice vpředu i vzadu výšivku býka. Srdečné přijetí jej zbavilo neklidu, a ačkoli Gregory, Helen a Lavac nebyli ve svahilštině nikterak zběhlí, záhy si porozuměli. Host vyprávěl o Tuen-Bace, Thobosu i Ashairu. Ale sotva se posluchači zmínili o diamantu, svedl řeč jiným směrem. Nenaléhali. Nicméně zvědavost v nich zůstala.
V noci bylo ticho v táboře náhle přerušeno záhadnými hlasy, které jako by vycházely ze záhrobí. Všichni byli okamžitě na nohou. Černoši propadli panice a dali se na útěk, ledva ve tmě mezi stromy objevili svítící lidskou lebku. Neznámý hlas je však zastavil.
"Vraťte se!" zavelel "V Ashairu na vás čeká smrt!"
"Ashairští!!!" vykřikl Thetan.
Tarzan okamžitě vyrazil po hlase. D'Arnot se pokoušel svolat domorodce. Najednou se objevilo několik ashairských bojovníků. Karavana se jim postavila na odpor střelbou z pistolí a pušek. Wolff zalícil jako první, leč minul cíl. V příští chvíli útočníci zmizeli - stejně náhle, jak se objevili. A pak zazněl do noci srdceryvný ženský výkřik.
Pronásleduje záhadné zjevení, Tarzan záhy dostihl prchajícího muže z masa a kostí. Bojovník se chystal klást odpor, ale proti synu divočiny neměl sebemenší naději. Tarzan jej odzbrojil a odvedl do tábora.
"Podívejte," upozornil třesoucí se černochy, ukazuje na zajatcovu škrabošku. "Je to pouhý trik. Už se nemusíte bát. Je to normální smrtelník jako vy a já."
Pak se obrátil k muži, kterého přivedl s sebou. "Můžeš jít. Svým lidem řekni, že nepřicházíme jako nepřátelé. Když nám vydají bílého zajatce, odejdeme."
"Vyřídím to," slíbil muž. Když však byl v bezpečné vzdálenosti, otočil se a zvolal: "Nikdy bílého zajatce neuvidíte! Nikdo, kdo vstoupí do Zakázaného města, odtud živý nevyjde!"
"Snaží se nás zastrašit," soudil Gregory. "Proto ty hlasy a nenadálý útok!"
"Kdo to vykřikl?" zeptal se Tarzan.
"Znělo to jako ženský hlas," odpověděl Lavac. "Ale mohl to být i některý z nosičů."
Náhle se objevila Magra. "Helen zmizela!!!" zvolala. "Myslím, že ji unesli!"
V tu dobu již ashairští bojovníci vlekli Helen do galéry, kotvící na břehu řeky nedaleko tábořiště. Uprostřed zmatku se jí jeden z nich nepozorovaně zmocnil. Aby ji umlčel, zakryl jí ústa dlaní. Chtěla se vyprostit, leč proti jeho síle byla bezmocná.
"Pojďme!" vyzval ostatní Thetan. "Jejich loď nemůže být daleko! Můžeme je pobít, dokud nevyplují!"
A následován zbytkem výpravy, vyrazil z tábora. Když všichni doběhli k řece, viděli, jak se galéra vzdaluje, hnána mocnými záběry vesel.
"K čertu!" ulevil si d'Arnot. "Musíme něco udělat! Nemůžeme ji opustit!"
"Co můžeme dělat?" zeptal se Gregory zlomeným hlasem.
"Obávám se, že už ji neuvidíte," řekl Thetan. "Je krásná. Bude sloužit v chrámu Praotce diamantů. Od té chvíle bude pro ostatní svět ztracena."
"Není jiná cesta, jak je dostihnout?" zeptal se Tarzan, který jediný neztratil duchapřítomnost.
"Je tu jistá možnost," vzpomněl si Thetan. "Jestli se utáboří před tunelem, který vede k jezeru Horus, mohli bychom je chytit. Cesta je však těžká, a jen silní muži něco takového dokáží."
"Povedeš mě?" vyzval Thetana syn divočiny.
"Ano. Ale co zmůžeme sami dva proti tolika bojovníkům?" Tarzan se obrátil k ďArnotovi. "Paule," oslovil jej. "Půjdeš s námi."
"Půjdu také," nabídl se Lavac. "Budete potřebovat každého muže." "Zůstaňte tady," požádal jej Tarzan. "Někdo musí hlídat tábor." Lavac se zamračil. Ale věděl, že mu nic jiného nezbývá. Vrhaje po ďArnotovi zdrcené pohledy, díval se, jak tři muži mizí v temnotě. A pak uslyšel pronikavý skřek.

Veda své společníky, Thetan přemýšlel o záhadném bílém obru, který tak znenadání vstoupil do jeho života. Jeho síla a

odvaha mladého Thobosana uchvacovaly. A což teprve onen divoký výkřik, který vydal, sotva vyrazili na cestu! Co měl vlastně znamenat? Byl tou otázkou natolik zaujat, že zprvu neslyšel vrčení a skřeky, které se ozývaly v těsné blízkosti za nimi. Někdo je pronásleduje, napadlo jej, ledva se probral ze zadumání. Otočil se a na stezce spatřil skupinu tmavých stínů.
"Někdo je za námi," upozornil své společníky.
"Ano," potvrdil syn divočiny. "Moji veleopi. Zavolal jsem je, když jsme opouštěli tábor."
"Tvoji veleopi?!" divil se Thetan.
"Budou nám užiteční. A dostanou se tam, kam se ani silní muži neodváží. Ashairští budou překvapeni, až je uvidí!"
"To určitě," přitakal Thetan. I on byl nanejvýš překvapen. A jeho bázeň ještě vzrostla. Neměl strach z opic, ale z muže, který se s nimi přátelí.
Cesta vedla mokřinami a pahorky, až konečně všichni stanuli na vrcholku strže, kde měli tábořit Ashairští.
"Jak je to daleko?" zeptal se Tarzan.
"Měli bychom tam dorazit do rozbřesku," odpověděl Thobosan. "Jestli se opravdu rozhodli přenocovat, mohli bychom je překvapit. Neuvažují o tom, že by se za nimi někdo pustil. A proto nebudou mít nikoho na stráži!"
"Ubohá Helen," povzdechl d'Arnot. "Co s ní bude?"
"Možná ji už neuvidíš," opakoval Thetan. "Po celé generace se moji lidé pokoušejí dobýt Ashair a chrám Praotce diamantů, ale marně. Jak by se mohlo podařit nám, co oni nedokázali?"
"Musí tam přece být," řekl d'Arnot. "Musí!!!"
"Je to možné," opáčil Thetan. "Ale nic víc."
Kapitola XV.
Wolff byl na smrt vyděšen. Záhadný přízrak, útok na tábořiště - to vše v něm vyvolalo záchvat strachu. Na diamant v té chvíli zapomněl. Jedinou jeho touhou bylo dostat se odtud a neskončit tak jako zbytek výpravy, mířící do Zakázaného města.
Když se ostatní uložili ke spánku, probudil Mbuliho. "Tvý lidi sou rozhodnutý tu zůstat a nechat se zabít?" zeptal se.
"Mají strach," přiznal Mbuli. "Ale co můžeme dělat? Bojím se zůstat, ale i opustit Bwanu Tarzana."
"Toho opičáka už nikdy neuvidíte," ujistil černocha Wolff. "Ty divoši zabijou jeho i toho Francouze. Pak se vrátěj pro nás a skončíme stejně. Udělaj z nás otroky. Chceš zbytek života dřít v řetězech na galéře?"
"Ne, bwana."
"Dobrá. Tak do toho! Dejte do kupy náklad, ale hlavně tiše. Až bude všechno připravený, odvedeš tu ženskou. Dej pozor, ať nedělá rámus!"

Po bezesné noci, plné děsivých myšlenek, upoutal Heleninu pozornost náhlý hluk, ozývající se zpoza tábora únosců. Rozednilo se a ranní světlo zalilo roklinu. V něm dívka spatřila smečku opic a tři muže, jak se krok za krokem blíží. Zprvu byla vyděšena, ale sotva poznala Tarzana a d'Arnota, vydechla úlevou.
Nyní se probudil i jeden z Ashairských, a hned věděl, co se děje. S bojovým pokřikem, jenž zburcoval ostatní, vyskočil na nohy. Tuše, že ti muži přicházejí osvobodit zajatkyni, uchopil Helen za ruce a vlekl ji ke galéře.
D'Arnot vyrazil za nimi, zatímco Tarzan s Thetanem se pustili do boje s dalšími válečníky. Helenin únosce byl již jen pár kroků od lodice. Zavolal na otroky, aby se připravili na cestu, jakmile s dívkou skočí na palubu. D'Amot je však dostihl. Zatímco divoch tasil oštěp, Francouz odjistil pistoli. Za ním se objevil další bojovník, kterému se podařilo uniknout opům a nyní spěchal svému soukmenovci na pomoc. D'Arnot se bál vystřelit, aby nezasáhl Helen.
Vše bylo dílem okamžiku. Ledva únosce napřáhl kopí, dívka pochopila, co je třeba učinit, vytrhla se mu a uskočila stranou. A tehdy d'Arnot stiskl kohoutek.
Tarzan, Thetan a jejich čtvernozí pomocníci se zatím zbavili zbytku Ashairských. Zůstal jediný, jenž se v dané chvíli ocitl přímo za ďArnotem. Tarzan viděl, jaké nebezpečí jeho příteli hrozí, byl však příliš daleko, aby dorazil na místo, dřív než bojovník zasadí smrtící ránu.
Také Helen vycítila vážnost situace a zavolala na d'Arnota, aby ho varovala. Francouz se otočil, zmáčkl spoušť, leč kulka se zasekla. Tarzan okamžitě vypustil oštěp. Pro normálního smrtelníka by byl cíl příliš daleko, avšak nikoli pro pána džungle. Než Ashaiřan stačil cokoli učinit, ostrý hrot mu proklál srdce a muž se svezl k zemi bez známky života.
Helen obestřely mrákoty, a nebýt ďArnotovy náruče, klesla by do porostu.
"To byla rána!!!" vykřikl Thetan údivem. "Něco takového jsem v životě neviděl!"
"V životě neuvidíte nikoho, jako je Tarzan," dodal d'Arnot.
Tarzan je minul a rozběhl se ke galéře, kde seděli otroci jako přikovaní a tvářili se bezradně. Syn divočiny zavolal na své opy a ti vzápětí naskákali do lodice.
"Neublíží vám," uklidnil Tarzan nevolníky. A sotva byli na palubě Helen, Thetan a d'Arnot, dal pokyn a galéra vyrazila zpět ke Gregoryho táboru. D'Arnot seděl na zádi, drže Helen kolem pasu. Nezdálo se, že by jí tahle důvěrnost byla nepříjemná. Naopak - tvářila se velmi spokojeně.
"Myslel jsem, že vás ztratím, drahá," zašeptal.
Neodpověděla, jen se k němu přitiskla blíž. V té chvíli nebylo třeba slov.
Gregory, Lavac a Ogabi stáli u řeky, když se galéra vynořila zpoza zátočiny.
"Ashairští se vracejí!!!" lekl se Gregory. "Měli bychom se schovat v lese! Nemáme proti nim žádnou šanci!"
"Počkejte!" přerušil jej Lavac. "Loď je plná opic!!!"
"Probůh!" zvolal starý muž. "Je to tak!"
"A je tam i Bwana Tarzan!" neskrýval radost Ogabi.
O chvíli později již galéra přirazila ke břehu. Gregory se rozběhl k Helen a stiskl ji v náručí.

"Díky Bohu, našel jste ji!" řekl Tarzanovi. "Ale my pro vás máme špatné zprávy."
"Co se stalo?" zeptal se d'Arnot.
"Magra s Wolffem a ostatními muži zmizeli. A s nimi i zásoby a vybavení."
"Nevěřím, že by Magra odešla dobrovolně," pochybovala Helen.
Gregory pokrčil rameny. "Nezapomeň," řekl, "že byla spolčena s Thomem."
"Ať je to jakkoli," vmísil se Lavac, "je pryč."
"Co budeme dělat?" Z Gregoryho hlasu zněla bezradnost. "Zdá se mi, že stezka tu končí."
"Ptal jsem se otroků," pravil Tarzan. "Potvrdili, že jakýsi bílý muž je vězněn v chrámu Praotce diamantů v Ashairu. Mohl by to být váš syn. Mluvil jsem s Thetanem. Věří, že král Thobosu nás přijme přátelsky a snad nám i pomůže vysvobodit Briana. Proto bude nejlépe vydat se do Thobosu. Máme loď a za tmy můžeme proplout kolem Ashairu bez úhony."
"Rád bych to vše podstoupil," svěřil se starý muž. "Ale nemohu po vás chtít, abyste kvůli mně riskovali životy. Kdybych byl tušil, jakým nebezpečím budeme vystaveni, nikdy bych se sem nevydal bez oddílu ozbrojených mužů!"
"Jdu s vámi," řekl d'Arnot.
"Já také," přidal se Lavac.
"Kam jde Bwana Tarzan, jdu i já," potvrdil Ogabi.
"Jdeme tedy všichni," uzavřel Tarzan.

Vyčerpaný bojovník stanul před královnou Atkou.
"V noci jsme tábořili v roklině," oznamoval. "Měli jsme s sebou dívku, kterou jsme odvedli cizincům. Za úsvitu nás napadli tři muži a smečka opic. Jeden z mužů je z Thobosu. Útočníky vedl bílý bojovník. V bitce jsem ztratil vědomí. Když jsem se probral, byl jsem sám. Galéra zmizela. Asi si mysleli, že jsem mrtvý."
"Kam odpluli?" zeptala se Atka.
"Nevím," přiznal válečník. "Ale nejspíš se vrátili do svého tábora."
Královna se naklonila k dvořanovi, který stál nejblíž.
"Vezmi šest galér," nařídila. "A přivez ty muže živé, či mrtvé! Okusí, jak chutná Atčin hněv!!!"
Kapitola XVI.
Wolff se trmácel stezkou celou noc, nucen neustále dávat pozor, aby mu Magra neuprchla. Konečně zastavil ke krátkému odpočinku. Muži sňali náklad ze zad a padli do trávy. Wolff setřel pot z čela a upřel pohled na dívku.
"Měla byste bejt vlídnější," řekl. "Bylo by to lehčí pro nás voba. Mám vás a už vás nepustím. Na to nezapomeňte!"
"Ztrácíte čas," opáčila Magra. "Můžete vést koně k vodě..."
"A taky ho přinutím pít," doplnil Wolff. "Jen poďte blíž!"
Uchopil dívku a přivinul k sobě. Jednou rukou se snažila vyprostit, druhou sáhla po pistoli, jež muži visela u boku.
"Zadržte!!!" vykřikla. "Nebo vás zabiji!"
Wolff se jen usmál a držel dívku dál v objetí. Vytrhla mu pistoli z pouzdra a vpálila mu kulku rovnou do srdce.
Sotva padl k zemi mrtev, Mbuli vyskočil na nohy, následován svými soukmenovci. Měli teď ženu ve své moci. Mbuli věděl, že by za ni dostal spoustu peněz. A navíc mu do klína spadly dva tisíce liber po mrtvém bělochovi.
Magra se otočila, hledíc mu do očí.
"Naložte, co je třeba, a pak se vydáme zpátky do tábora!" zavelela.
Mbuli chvíli váhal, ale pak vykročil. Bylo znát, že má z pistole strach. Jako by vážil každý krok.
"Udělej, jak říkám, nebo skončíš jako on," pokračovala Magra.
"Jsme unavení," namítl Mbuli. "Nech nás odpočinout."
"Odpočineme si v táboře! Jdeme!"
Muži reptali, leč neuposlechnout se neodvážili. Viděli, jak naložila s Wolffem. Kráčela na konci karavany, Mbuli pár kroků před ní. Co chvíli mu přiložila hlaveň pistole mezi lopatky, aby nezapomněl, že je stále ve střehu. Kdyby věděla, že její společníci zatím opustili tábor, jistě by domorodce pohnala k větší rychlosti. Leč o něčem takovém neměla ani tušení.

Zatímco ostatní hovořili o dalších plánech, Lavac stál opodál a díval se na d'Arnota a Helen. A když všichni odešli do stanů, aby se připravili na cestu, oslovil svého krajana.
"Zdá se, že jste se sblížil se slečnou Helen," řekl. "Zřejmě vám dává přednost, protože jste kapitán a máte víc peněz než já."
D'Arnot, který se zřídkakdy rozzlobil, zrudl ve tváři.
"Váš tón se mi nelíbí, poručíku," opáčil a učinil několik kroků vpřed. Zdálo se, že střet je nevyhnutelný. Naštěstí byl nablízku Tarzan. Vkročil mezi oba muže.
"Nechte toho!" přikázal. "Máme dost potíží na to, abychom se přeli mezi sebou. Raději nastupte na loď. Jedeme do Thobosu."
"Musíme být zajedno," přidal se Gregory. "Jestli poručík Lavac smýšlí jinak, bude lépe, když na nás počká tady."
"Co vy na to?" zeptal se Tarzan.
"Už se to nestane," slíbil Lavac. "Ztratil jsem hlavu. Jestli kapitán svolí, rád se omluvím."

"Ale ovšem," souhlasil d'Arnot. "I já lituji, co se stalo."
Na ta slova si oba muži stiskli ruce a rozešli se. Tentokrát však již nikoli jako přátelé.
"Co uděláte s opy?" otázal se Gregory, spíše ve snaze překlenout ticho než ze zájmu.

"Zůstanou tady a budou lovit," odpověděl Tarzan. "Pokud tu vydrží. Loviště v těchhle končinách nejsou příliš bohatá."
Když se blížili k lodi, Tarzanovy citlivé uši zachytily zvuk kroků, vycházející z pralesa.
"Někdo se blíží," upozornil. "Počkáme a podíváme se, kdo je to. Buďte ve střehu - možná že nemají přátelské úmysly."
Konečně se objevilo čelo karavany.
"To jsou naši lidé!" zvolala Helen s úlevou.
"Ano," potvrdil Tarzan. "A je s nimi Magra. Měli jste pravdu."
"Věděla jsem, že by nás neopustila," řekla Helen. "Ale - kde je Wolff?"
"Je to odvážná žena," dodal d'Arnot. "Drží Mbuliho v šachu."
Magra dovedla karavanu k řece a pak svým společníkům vypověděla o tom, jak Wolff přiměl Mbuliho k únosu a dezerci, a také o tom, jak skončil.
"Tohle jsem u něho našla," zakončila své vyprávění. "Dva tisíce liber, o které připravil pana Gregoryho, a mapu, kterou ukradl slečně Helen."
"Je dobře, že jsme se ho zbavili," ulevilo se Gregorymu.
Tarzan vyzval domorodce, aby vyložili náklad na galéru.
"Můžete tu na nás počkat, nebo se vrátit domů," řekl, když byli s prací hotovi.
Otroci se opřeli do vesel a lodice zamířila po proudu. Všichni konečně vydechli úlevou. Lavac seděl na přídi, aby neviděl d'Arnota a Helen, kteří si našli místo vzadu. Magra usedla vedle Tarzana. Všichni mlčeli, užívajíce vzácných chvil klidu a míru. Zdálo se, že nad ránem by mohli být v Thobosu. Jak ale budou přijati? Thetan je ujišťoval, že se za ně u strýce přimluví. Věřil, že to, že mu Tarzan zachránil život, postačí.
Magra se naklonila k Tarzanovi.
"Byl jste ke mně vždy dobrý," pravila tlumeně, "ačkoli jste věděl, že pracuji pro Thomeho. Teď jsem ale na vaší straně."
Tarzan neodpověděl. Myslel teď na něco jiného. Galéra byla příliš těžká. Její bočnice byly téměř celé pod vodou.
"V rokli, kde jsme našli Helen, budeme muset lodi odlehčit," upozornil. "Jestli se dostaneme do rychlejšího proudu, nebo nás strhne vír, půjdeme ke dnu."
"Podívejte!!!" zvolal náhle Lavac. "Galéra!"
"Patří Áshairským," potvrdil Thetan. "A za ní plují další!"
"Dobrý Bože!" ulevil si Gregory. "Měli bychom se vrátit!"
Tarzan se usmál. "Nezbývá než bojovat."
"Nemáme šanci, že?" soudila Magra.
"Vypadá to tak," přikývl d'Arnot.
Úzký kaňon zněl válečným pokřikem Ashairských, jak se jejich galéry blížily k lodici uprchlíků. Ti se snažili zahnat pronásledovatele střelbou z pušek. Odpovědí jim byla sprška krátkých kopí. Sotva se muži postavili, aby mohli lépe mířit, galéra se naklonila a nabrala vodu. Nepřátelský šíp zasáhl jednoho z veslařů. Muž přepadl přes roubení mrtev a jeho místo hned zaujal jiný. V příští chvíli se prám natočil bokem k proudu, naražen první galérou Ashairských. Ozval se praskot dřeva, když se čelo útočící lodi zarylo prchajícímu plavidlu do těla. Zasažená lodice se počala potápět.
D'Arnot a Helen byli vytaženi jako první. Ostatní zatím bojovali s proudem. Tarzan plaval vedle Magry, Gregory, Ogabi a Lavac nedaleko od nich. Konečně se i oni ocitli na palubě jednoho z nepřátelských plavidel. Byl tu také Thetan. Jen d'Arnot a Helen chyběli. Jejich loď dávno zmizela za zátočinou.
"Viděli jste Helen?" zeptal se Gregory. Nikdo však nedokázal odpovědět.
"Bojím se, že utonula," dodal starý muž.
"Bylo by lépe, kdybychom všichni utonuli," mínil Thetan. "Kdo padne Áshairským do rukou, nemá naději."
"Jediné, co se zatím stalo," vmísil se Tarzan, "je, že jsme promočení. Dokud se nestane víc, netřeba klesat na mysli."
"Kdo ví, co máme před sebou!" povzdechl Lavac.
"To neví nikdo," opáčil syn divočiny. "Můžeme tedy uvažovat o tom horším, stejně jako lepším."
"Zdravá filosofie," řekl Gregory. "Ale vyžaduje ocelové nervy."
"Myslím, že Tarzan má pravdu," připojila Magra.

V přední galéře seděli d'Arnot s Helen a tiskli se k sobě, prokřehlí chladem.
"Co se asi stalo s ostatními?" uvažovala dívka nahlas.
"Nevím, drahá," přiznal d'Arnot. "Ale díky Bohu, že jsme zůstali spolu."
"Ano," souhlasila dívka. "Obávám se, že to je konec. Ale ani ten nás neodloučí."
"Nemluvte tak. Nesmíme se vzdávat naděje. Ještě nám nic neudělali."
"Ubohý otec," zašeptala Helen. "Myslíte, že utonul?"
"Spíš myslím, že ho vytáhli. A ostatní také," povzbudil ji kapitán.
"Je to slabá útěcha," řekla Helen. "Nedivím se, že ubohý Brian se z Ashairu nevrátil." Náhle se zachvěla leknutím. "Co to bylo?" zvolala, ledva ticho noci přeťal vyděšený křik, nesoucí se ozvěnou mezi skalami.
Kapitola XVII.
Atan Thome a Lal Taask seděli na terase královnina paláce a dívali se na jezero. Ashairští se k nim chovali jako k hostům, ale oba dobře věděli, že jsou zajatci. Taask přemýšlel o tom, jak se odtud dostat, Thome snil o diamantu. V duchu přepočítával jeho váhu na libry a nakupoval jachty, zámky a pozemky. Obědval v nejdražších restauracích a nechal se obletovat nejkrásnějšími dívkami, které zahrnoval kožichy a šperky.
V jedné chvíli se k oběma mužům připojil Akamen.
"Vaši nepřátelé byli polapeni," oznámil.

"Co s nimi bude?" zeptal se Taask. Nemohl se zbavit představy, že by jednou mohl být na jejich místě.
"Okusí hněv Brulorův," zněla záhadná odpověď.
"Kdo je Brulor?" nerozuměl Thome.
"Náš bůh, Praotec diamantů," vysvětloval Ashaiřan. "Jeho chrám stojí na dně jezera Horus, střežen kněžími."
"Myslel jsem, že Praotec diamantů je drahokam," divil se Thome, třesa se při pomyšlení, že jde o lidskou bytost.
"Co víš o diamantu?" odpověděl Akamen otázkou.
"Nic," lhal Thome. "Jen jsem cosi slyšel."
"Dobrá," připustil Akamen. "O něčem takovém s barbary nemluvíme. Mohu říci jen tolik, že Praotec diamantů je jméno pro Brulora i kámen, uložený ve šperkovnici na chrámovém oltáři."
Thome vydechl úlevou. Diamant tedy doopravdy existuje!
Náhle přerušil jeho úvahy pronikavý výkřik odkudsi od jezera.
"Co je to?" divil se Ashaiřan.
"Snad člověk," mínil Taask.
"Jsou tu v okolí opice?" zeptal se Thome.
"Ne," ujistil jej Akamen. "Proč?"
"Byl to hlas opího samce," pravil Thome.

"Uvnitř bude tma," upozornil syn divočiny, sotva galéra se zajatci zamířila k tunelu. Mluvil nyní raději anglicky.
"Každý si vezme na starost dva muže," pokračoval. "Až dám znamení, hoďte je přes palubu. Co nejrychleji."
Když se lodice přiblížila k průplavu, bojovník na přídi zažehl smolnici, aby kormidelník viděl na cestu. S tím Tarzan nepočítal, ale plánu se vzdát nehodlal. V nestřeženém okamžiku vyskočil na nohy, a strhnuv nejbližšího bojovníka do vody, dal znamení ostatním. Ti okamžitě pochopili.
Galérou zavládl zmatek. V příští chvíli se několik nepřátelských válečníků ocitlo ve vlnách. Ashairští byli nenadálým útokem tak překvapeni, že se zpočátku nezmohli na odpor. Leč ti, kteří zůstali ušetřeni, chystali odvetu.
Magra, sedící uprostřed, se ocitla v samém ohnisku dění. Skrčena mezi dvěma otroky, sledovala bitku. Planoucí pochodeň vytvářela na zdech tunelu divokou hru stínů, jíž vévodila mohutná postava bílého obra, lva v lidské podobě, pravé ztělesnění síly a odvahy. A pak dívka zaslechla Tarzanův hlas, volající k otrokům:
"Pomozte nám a budete svobodní!"
Jako jeden muž vyskočili nevolníci na nohy a se zdviženými vesly vyrazili proti svým pánům. Další Ashairští záhy skončili ve vodě. Jakýsi bojovník se vrhl na Tarzana s dýkou, leč Magra mu podtrhla nohy a muž upadl mezi otroky. Ti s ním vzápětí naložili stejně jako s ostatními jeho druhy.
Bojový ryk nesl se tunelem. Helen se přitiskla k ďArnotovi.
"Tam vzadu se něco děje," zašeptala.
"Ano," potvrdil d'Arnot. "Zdá se, že Tarzan vyzval nepřítele k boji."
"Doufejme, že nezůstal sám," povzdechla dívka, "a že jsou všichni naživu. Jen se bojím, že proti takové přesile nemají naději."
"S Tarzanem je vždycky naděje," opáčil kapitán. "Bál bych se o vás mnohem méně, kdyby tu byl s námi."
"Ať tak či onak, jsem ráda, že jsme spolu," řekla dívka.
Přivinul ji k sobě. "Jaká ironie osudu, že jsme se seznámili právě za takové situace. Pro mě je to odměnou, ale vy... Snad by bylo lépe, kdybyste do Afriky nikdy neodjela!"
"Mluví z vás zdvořilý Francouz?" usmála se.
"Vy víte, jak to myslím."
"Ano. Ale jste přece rád, že jsem tady? A já neméně. Ať se děje cokoli."
Na zajatecké galéře zatím boj skončil.
"Kde je Ogabi?" zeptal se Tarzan.
"Jeden z Ashairských jej strhl do vody," odpověděla Magra. "Ubožák!"
"Byl pomstěn," poznamenal Lavac.
"Chybí jen Helen a kapitán," shrnul Gregory. "Jestli se neutopili, musí být na některé lodi před námi. Můžeme jim nějak pomoci?"
"Mají pět galér," upozornil Thetan. "My jsme čtyři. Nemáme šanci. Nezbývá než požádat strýce o pomoc. Ale nejdříve se musíme dostat odtud. Nebude to snadné, protože nepřítel na nás čeká. Snad by se to mohlo podařit za tmy."
Když lodice dorazila na konec tunelu, otevřelo se před ní rozlehlé jezero, odrážející na hladině třpyt hvězd. A tehdy uprchlíci spatřili v dáli světlo planoucích pochodní. Zdálo se, že cesta do Thobosu je volná.
Svítalo, když dopluli k thobosskému přístavu. Na molu stál zástup bojovníků. Přestože jim Thetan kynul, že přicházejí v míru, tvářili se velmi výhružně.
"Nevypadají příliš přátelsky," mínila Magra. "Možná jsme skočili z bláta do louže."
"Kdo jste?" zeptal se jeden z bojovníků.
"Jsem Thetan, synovec krále Herata, a to jsou moji přátelé."
"Jsou to cizinci, a ti smějí do Thobosu jen jako zajatci!" vedl bojovník svou. "Přicházejí-li v míru, ať složí zbraně!"
Stalo se a uprchlíkům bylo povoleno vstoupit na pevnou zem. Okamžitě byli obklopeni domorodci, kteří je měřili nevraživými pohledy.
"Ty víš, Thetane," řekl jejich předák, "že je proti zákonu přivést do Thobosu cizince. I když jsi králův synovec, musím tě zatknout."
Kapitola XVIII.

Helen a d'Arnot byli uvězněni do jedné z kobek ashairského paláce. A pak je čekal výslech u královny. Sotva vkročili do trůnního sálu, dívka strnula údivem.
"Jsou tu Thome a Taask," upozornila d'Arnota. "Stojí pod pódiem."
"To je celý Thome," řekl ďArnot. "Kéž bych ho dostal do rukou! Nezdá se, že by byl zajat. Co to může znamenat?"
"Ticho!" okřikl jej jeden ze strážců.
Když stanuli před trůnem, královna Atka je přeměřila strohým pohledem.
"Proč jste přišli do Zakázaného města?" zeptala se.
"Pro mého bratra Briana Gregoryho," odpověděla Helen.
"Lžeš!" vykřikla královna. "Přišli jste uloupit diamant!"
"Ta dívka je nevinná, královno," vmísil se Thome. "Byl to tenhle muž a jeho kumpáni, kdo přišel pro diamant. Když mi dívku svěříš, postarám se o ni."
"Ta dívka mluví pravdu," oponoval d'Arnot. "Putovala džunglí jen proto, aby tu našla svého bratra. To on lže!" A ukázal na Thomeho. "To on chce diamant! Proč by tu jinak byl? Proč by jinak vážil tak nebezpečnou cestu?"
"Všichni lžete!" zahřměla Atka. "Odveďte dívku do chrámu. Bude tam sloužit. A ty muže zavřete!!!"
Dříve než mohl kdokoli zasáhnout, skočil d'Arnot po Eurasijci a stiskl mu hrdlo.
"Má-li to být poslední věc v mém životě, ať se tak stane!" zvolal. Stráže však se k nim vrhly a muže od sebe odtrhly.
"Do klece s ním!" zavelela královna. "Zbytek života stráví tam!"
"Sbohem, Helen," rozloučil se d'Arnot, když jej bojovníci odváděli z trůnního sálu.
"Sbohem, Paule," ozvalo se od trůnu. Dívčiny oči byly plné slzí. Cítila, že ztrácí muže, kterého miluje.
Sotva se bojovníci chopili také Thomeho a Taaska, objevil se Akamen a cosi královně důvěrně sděloval. Přikývla a nařídila, aby stráže oba muže pustily.
"Svěřuji tyto muže Akamenovi," oznámila. "Bude za ně odpovědný. Odveďte dívku! Ať se o ni ženy postarají, než bude uvedena do služby!"
Dva strážní odvedli d'Arnota na rampu ke zdviži, poháněné rumpálem, který obsluhovalo několik otroků. Společně vstoupili do klece a sjeli do tmavé šachty.
"Doufám, že sis všechno dobře prohlédl," poznamenal jeden z členů eskorty. "Bylo to naposledy."
"Kam mě vedete?" nechápal d'Arnot.
"Do Brulorova chrámu," odvětil strážce. "Stojí na dně jezera. Zbytek života strávíš tam. Až budeš pár dní za mřížemi, budeš se modlit, aby to netrvalo dlouho."
D'Arnot viděl, že světlík je velmi hluboký. Cítil, že odtud není úniku. Na dně šachty jej strážní předali dvěma kněžím, kteří ho odvlekli dlouhou chodbou do rozlehlé komnaty. Uprostřed seděl na trůnu starý muž, obklopen zástupem hodnostářů a služek. V popředí stál oltář s vykládanou skříňkou. V místnosti bylo i několik klecí. Nebyla v nich však zvířata, nýbrž lidé. Kněží dovedli zajatce až k trůnu.
"Tady je znesvětitel Nejvyšší svátosti," pronesl jeden z nich. "Královna ho posílá k slovutnému Brulorovi, aby nad ním vyřkl svůj ortel."
"Zythebe, zavři ho do klece," nařídil stařec.
Na ta slova vyňal vysoký muž zpod pláště svazek klíčů, otevřel jednu z klecí a vstrčil d'Arnota dovnitř. Když za ním zapadla závora, přejel mu mráz po zádech. Byl v pasti.
Z vedlejší klece na něho zvědavě zíral pohublý, zarostlý muž.
"Nešťastníku," řekl. "Také jste přišel pro diamant?"
"Ne," ujistil jej d'Arnot. "Přišel jsem pro muže jménem Brian Gregory."
"Já jsem Brian Gregory," opáčil muž. "Ale vás neznám."
"Vy jste Brian Gregory?" divil se Francouz. "Konečně jsem vás našel! Dovolte, abych se představil. Paul d'Arnot, kapitán francouzského námořnictva."
"Tomu nerozumím," přiznal muž. "Proč mě francouzské námořnictvo hledá?"
"Je to jinak," uklidnil jej d'Arnot. "Byl jsem náhodou v Loangu, když váš otec dával dohromady výpravu do Ashairu. Prostě jsem se k němu přidal."
"Otec mě hledá?! Doufám, že ne!"
"Ale ano. A vaše sestra též!"
"Helen? Snad nejela s ním?"
D'Arnot přikývl. "Je to tak."
"Kde jsou?"
"Nevím, kde je váš otec, ale vaši sestru zajali spolu se mnou. Je tady v Ashairu."
"Proboha!" zvolal Brian. "Všechno je to moje vina!"
"Chtěl jste diamant?"
"Ano. Chtěl jsem drahokam, který nazývají Praotec diamantů a který střeží muž jménem Brulor."
"Ten stařec na trůnu je Brulor?"
Brian přikývl. "Je to ďábel!"
D'Arnot se rozhlédl po ostatních vězních. "Ti všichni přišli do Ashairu pro totéž co vy?"
"Ne. Někteří z nich jsou Ashairští, kteří se znelíbili královně, jiní z Thobosu. Ten v poslední kleci je Herkuf. Býval knězem, ale pak se nepohodl s Brulorem a skončil za mřížemi."
"Nedá se odtud utéci?"
"Ne."
Zatímco takto rozmlouvali, v jedné z komnat natíraly ženy Helen vonnými oleji a oblékaly ji do šatů chrámových služek.

"Máš štěstí, že jsi krásná," řekla jedna z nich. "Půjdeš ke kněžím, a ne k otrokům. Možná tě vyberou za oběť Brulorovi. A pokud ne, zůstaneš v chrámu, dokud nebudeš stará a ošklivá."
Když byla toaleta skončena, odvedly dívku do podzemí a poté úzkou chodbou do svatyně. Sotva vešla, dva muži zůstali jako přimrazení. Jeden z nich na ni zavolal.
"Briane!!!" vykřikla. "Co to s tebou udělali?!"
Vzápětí poznala i druhého muže. "Ach, Paule," povzdechla. "Vy zde? Jak jste se sem dostal?"
"Ticho, ženo!" okřikl ji jeden ze strážců. Konečně stanula před Brulorem. Zatímco stařec si ji zálibně prohlížel, přikradl se k němu klíčník Zytheb a cosi mu pošeptal do ucha.
"Jak se jmenuješ, ženo?" zeptal se Brulor.
"Helen."
"Odkud přicházíš?"
"Z Ameriky."
Brulor svraštil brvy. "Taková země není," usoudil. "Je tu jeden vězeň, který říká, že přichází z téže země, ale já vím, že lže. Uděláš lépe, budeš-li mluvit pravdu. Budeš sloužit Zythebovi, strážci klíčů. Hleď, ať mu sloužíš dobře! Poslouchej ho a uč se všem obřadům!"
Pak učinil několik posunků nad skříňkou, cosi přitom mumlaje. Když skončil, zvedl pohled k páru, stojícímu před ním.
"Zytheb a Helen jsou teď muž a žena," oznámil.
"Co to má znamenat?!" vybuchl d'Arnot.
"Starý ďábel právě oženil Zytheba s Helen," vysvětlil Brian. "A my jsme tu zavření v kleci jako zvířata a nemůžeme jí pomoci. Nedovedete si představit, co to pro mě znamená. Vždyť jsem její bratr!"
"A vy si nedovedete představit, co to znamená pro mě," opáčil Francouz. "Já ji miluji."
Kapitola XIX.
Zajatci byli předvedeni před krále Herata. Za nimi stál kordon bojovníků s černými chocholy na hlavách. Vedle krále pak seděla královna Mentheb.
Herat byl urostlý muž s hustým černým vousem. Tvář měl bezcitnou a krutou. Když spatřil Thetana, zamračil se.
"Znáš zákony Thobosu," řekl. "A přesto ses odvážil přivést cizince. Ani můj synovec nesmí beztrestně porušovat odvěká nařízení. Co můžeš říci na svou obhajobu?"
"V Tuen-Bace mě napadl ještěr," začal Thetan. "Nebýt tohoto muže jménem Tarzan, byl bych již mrtev. Riskoval vlastní život, aby mě zachránil. Když jsem zjistil, že on i jeho přátelé nejsou spojenci Ashairských, pomohl jsem jim. Doufám, králi, že budeš smýšlet jako já. Jsou to cizinci, ale ne nepřátelé. Měli by být přijati jako hosté."
Heratova tvář se poněkud rozjasnila. Chvíli seděl mlčky, hluboce zamyšlen.
"To, cos mi řekl," pravil posléze, "smývá tvou vinu. Odpouštím ti. Ale tito lidé jsou cizinci. Měli by zemřít. Dám jim šanci, musí však splnit tři úkoly. Jeden z nich musí zabít v aréně ashairského bojovníka, druhý lva a třetí přinést z Ashairu diamant."
Thetan se obrátil k Tarzanovi. "Lituji, příteli," řekl. "Přivedl jsem vás do záhuby. Zasloužili byste lepší osud."
"Ještě žijeme," opáčil syn divočiny.
"Odveďte dívku k ženám. Ručí mi za to, že se jí nic nestane," poručil král. "A muže zatím uvězněte. Až nadejde čas splnit první úkol, zavolám vás! Jděte!"
Bojovníci odvedli Tarzana, Lavaca a Gregoryho do cely a připoutali je ke zdi. Bylo tu vlhko a chladno. Na holé podlaze se jen tu a tam povalovaly chomáče trávy.
"Pohostinný kraj," poznamenal Lavac.
"A král má smysl pro humor," pokračoval Tarzan.
"Má to napsáno ve tváři," uzavřel Gregory.
"Jeden z nás snad dokáže zabít Ashaiřana," soudil Lavac, "ale sotva divokého lva. Co s námi bude?"
"A co bude s Magrou?" připomněl Gregory. "Herat z ní nespustil oči," upozornil Lavac. "Ten ví, co s ní bude."
"Nechal ji odvést k ženám," řekl Tarzan. "Snad jí Thetan pomůže."
"Bude pomoc potřebovat," dodal Lavac. "Ale nevěřím, že se jí nějaké dostane."

V Ashairu trávili zatím Thome a Taask volný čas ve společnosti dvořana Akamena.
"Máte štěstí," řekl Ashaiřan, "že jsem zadobře s královnou. Jinak byste skončili v kleci. A tam není tak příjemně jako tady."
"Jsme ti zavázáni," ujistil jej Thome.
"Možná budete mít příležitost mi mou službu oplatit," pokračoval Akamen.
Thome pochopil. "Jsi královnin bratranec," řekl. "Jestli zemře, staneš se králem."
"Přesně tak," potvrdil Akamen. "Kdybych já byl králem, byli byste v bezpečí. A dokonce byste se mohli vrátit domů."

Gregory a Lavac byli celí polámaní, když se příštího rána probudili. Tarzan, který byl na něco podobného zvyklý, se cítil mnohem lépe.
"Proboha, to byla noc," ulevil si starý muž. "Z ničeho horšího už stavět nemohli!"
"A ani z ničeho chladnějšího," dodal Lavac. "Copak se odtud nedostaneme? Radši budu riskovat život, než abych tu zůstal. Nemohli bychom přepadnout dozorce, co nosí jídlo?"
"Ticho!" přerušil jej Tarzan. "Někdo jde."
Zbylí dva muži neslyšeli nic. Leč citlivé uši syna divočiny zachytily kročeje sandálů na dláždění chodby. V příští chvíli zarachotil klíč v zámku a vstoupili tři bojovníci.

"Jeden z vás se utká s Ashaiřanem," oznámil první z nich. "Je to obr a silák. Když vyhraje, dostane svobodu. Kdo z vás chce zemřít nejdříve?"
"Nechtě to na mně," navrhl Lavac. "Všude jinde zemřu raději než tady."
"Ne," zavrtěl hlavou Gregory. "Půjdu já. Jsem starý a na mém životě nezáleží."
"Já půjdu," rozhodl Tarzan. "A nenechám se zabít."
Bojovník se usmál. "Jen se chlub, dokud můžeš," řekl.
Pak odvedl Tarzana do nevelké arény, obehnané zdmi paláce. Na jejím konci stála tribuna pro diváky. Právě tady usedl královský pár se svým doprovodem. Tarzan se rozhlédl kolem. Mezi přítomnými byl i Thetan. Po obou stranách ochozu stáli trubači s černými chocholy. Tarzan se zastavil uprostřed kolbiště, čekaje na soupeře. Pak trubači zahráli fanfáru a do arény vstoupil urostlý muž.
"Mnoho štěstí, Tarzane!" zvolal Thetan.
"Bude ho potřebovat," dodal Herat. "Tisíc ku jedné, že podlehne!"
"Ujednáno," stvrdil sázku Thetan.
Zápasník se přiblížil k Tarzanovi a počal kolem něho kroužit.
"Bude mi potěšením tě zabít," zavrčel.
Také Tarzan zavrčel. Ne jako člověk, ale jako lev. Jeho soupeř zneklidněl. Byl rozhodnut skoncovat se svým sokem co nejdříve. Vyrazil vpřed a sevřel jej pažemi. Vynaložil všechny síly, leč syn divočiny jako by nic necítil. Ashaiřan byl zmaten. Vzápětí Tarzan opět zamručel a zakousl se překvapenému protivníkovi do šíje. Ashaiřan uskočil, notně vyděšen.
"Kdo jsi?!" zvolal. "Člověk, nebo zvíře?"
"Jsem Tarzan," zněla odpověď.
Ashaiřan sklopil hlavu a znovu zaútočil. Tarzan učinil krok stranou a náhle klopýtl. Bojovník vyskočil do výšky, chtěje jej celou vahou strhnout k zemi.
Z královské lóže se ozval nadšený výkřik.
"Vyhrál jsem!!!" zvolal Herat.
"Ještě ne! Podívej!" namítl Thetan.
V okamžiku, kdy Ashaiřan letěl vzduchem, Tarzan se odkulil stranou a jeho protivník dopadl těžce na kamennou dlažbu. Oba muži byli naráz znovu na nohou. Muž tasil dýku a vrhl se po Tarzanovi. Porušil v té chvíli pravidla zápasu, leč byl příliš vyděšený, aby si to uvědomoval. Jeho jedinou myšlenkou bylo zabít.
Sotva zaútočil, Tarzan uskočil a uchopil jej zezadu. Zvedl muže do výšky a mrštil jím o dláždění. Mohl jej zabít, ale neučinil tak. Chtěl jen upozornit na to, že jeho soupeř nebojuje čestně.
Ashaiřan se s námahou zvedl. Když se k němu Tarzan znovu přiblížil, dal se na ústup, prose o milost. Tarzan vyběhl za ním, leč v půli cesty se zastavil.
"Pozvals nás na závod v běhu?" neodpustil si Thetan poznámku.
Král se usmál. "Zdá se, že s naším silákem to nevypadá nejlépe."
Vysílen a vyděšen, Ashaiřan zvolnil krok. Tarzan kolem něho počal obíhat, nepřestávaje výhružně vrčet. Muž náhle vytrhl z pochvy dýku a vrazil si ji do srdce.
"Prohrál jsi, králi," řekl Thetan.
"Ale Tarzan ho nezabil," namítl Herat.
"Vyděsil ho k smrti. A to stačí."
Herat se usmál. "Výhra je tvá," potvrdil. "Pošli pro toho muže. Chtěl bych si s ním promluvit."
"Nikdy jsem nikoho takového neviděla," poznamenala královna. "Toho nelze přemoci."
Tarzan byl přiveden ke královské lóži a stanul před panovnickým párem.
"Vybojoval sis svobodu," řekl král.
"A dívka?" opáčil Tarzan. "Co bude s ní?"
Herat se zamračil a vrhl pohledem po své choti. "Nikdo jí neublíží," odpověděl. "A budou-li všechny úkoly splněny, dostane milost. Teď jsi Thetanovým hostem. O tom, co bude dál, rozhodnou tví přátelé. Uspějí-li, můžete opustit mou zemi. Domluvte se, kdo bude zítra bojovat se lvem."
"Zabiji ho sám," řekl Tarzan.
"Ale ty sis svobodu již vybojoval," namítla královna. "Nemusíš znovu riskovat život!"
"Zabiji lva," opakoval Tarzan.
Herat pohlédl na královnu tázavým pohledem.
"Když chce zemřít, ať zemře," zavrčel.
Kapitola XX.
Trůnní sál Brulorova chrámu byl prázdný. Zůstali v něm jen ubozí vězni ve svých klecích.
"Všichni odešli a vzali Helen s sebou," nechápal d'Arnot. "Co s ní udělají?!"
"Nevím," přiznal Brian. "Tady nikdo nic neví. Jen žije a trpí. Když má štěstí, skončí jako obětina. Jednou vyberou vězně, podruhé chrámovou služku. Je to kruté a krvavé divadlo."
V příští chvíli vstoupila do sálu podivná mužská postava. Byla oděna do čehosi podobného skafandru. V ruce třímala trojzubec, na jehož bodcích byla napíchnutá ryba.
"Proboha!" vykřikl Francouz. "Kdo je to?"
"Ptom, a nese jídlo," vysvětlil Brian. "Ptomové jsou nižší kněží a zároveň lovci ryb. Vycházejí na dno jezera vodotěsnými tunely a loví ryby, jimiž nás krmí. V té věci, co mají na zádech, se hromadí vzduch, získaný přímo z vody. Říkají, že s ní člověk vydrží pod vodou neomezeně dlouho. Vidíte ty těžké kovové podpatky? Brání rybáři v tom, aby se

pod vodou natáčel či stoupal ode dna."
"To je velmi zajímavé," řekl ďArnot. "A ta ryba! Nikdy jsem takovou neviděl!"
"Teď jich uvidíte spousty!" ujistil jej Brian. "Doufám, že je budete s to jíst syrové. Ne-li, snažte se překonat odpor. Nic jiného nám totiž nedají. A sami pořádají hostiny, aby zvýšili naše utrpení."

Zytheb vedl dívku do jednoho z vyšších pater, kde měl své komnaty. Na konci chodby otevřel dveře.
"Tohle je tvůj nový domov," řekl. "Není hezký?"
Pokoj byl plný podivného nábytku, vyzdoben neméně podivnými vázami. Po stěnách těsně pod stropem byly rozvěšeny lebky a kosti. Oknem bylo vidět jezero, v němž se prohánělа hejna ryb. Dívka procházela místností jako ve snách. Jak by to vše bylo zajímavé a krásné, kdyby tu nebyla jako vězeň!
Zytheb ji mlčky následoval. Konečně jí položil ruku na rameno.
"Jsi krásná," poznamenal.
Odvrátila se. "Nedotýkej se mě!" zvolala.
"Pojď sem," přikázal. "Nezapomeň, co řekl Brulor. Jsi moje žena a musíš mě poslouchat!"
"Nejsem tvoje žena! A nikdy nebudu! To raději zemřu! Odejdi odtud! Říkám ti, odejdi!"
"Naučíš se poslouchat a být dobrá manželka. A budeš mě mít ráda," zavrčel Zytheb. "Pojď a polib svého muže!"
Pokusil se ji sevřít v náručí. Dívka uchopila masivní vázu a vší silou jej udeřila do hlavy. Bez hlesu padl na podlahu. Byl mrtev. Nejprve vydechla úlevou, ale brzy se vzpamatovala. Co teď? Existuje vůbec nějaká naděje dostat se odtud? Chvíli stála bez hnutí, hledíc na mrtvého muže a chvějíc se po celém těle. Nakonec mrtvolu odtáhla do koupelny. Byla těžká, ale strach jí dodal síly. Než zavřela dveře, vzala muži klíče a dýku. Najde-li cestu ven, obojí bude potřebovat! Rozhodla se, že nejprve se pokusí osvobodit d'Arnota a svého bratra. Plížíc se chodbami, dorazila ke schodišti, kudy ji přivedl Zytheb. Konečně se ocitla přede dveřmi. Ale je to vůbec místnost, kterou hledá? A když ano, jak si počínat uvnitř, narazí-li na stráže či kněze?
Na okamžik váhala. A pak dveře otevřela. Ano, byl to trůnní sál. A byl prázdný! Štěstí jí tentokrát přálo. Když kráčela k ďArnotově kleci, viděla, že zajatci spí. Tma by mohla být spojencem! Ashairští si byli natolik jisti, že se nikdo nepokusí o útěk, že ani na noc nestavěli hlídky.
Helen se opřela o mříž a zašeptala ďArnotovo jméno. Vzápětí otevřel oči.
"Helen!!!" neskrýval údiv. "Co se stalo? Jak jste se sem dostala?"
"Tiše!" napomenula jej. "Vyvedu vás a Briana ven. Pak promyslíme, co dál."
Počala zkoušet klíče, až konečně našla ten pravý. Mříž se otevřela a d'Arnot přivinul dívku k sobě.
"Drahá Helen," zašeptal. "Riskovala jste život! Ale neměla jste to dělat! Odtud není úniku!"
"Možná ne," připustila. "Ale budeme alespoň chvíli spolu. A pokud jde o můj život, musela jsem ho vykoupit."
"Co tím myslíte?"
"Zabila jsem Zytheba. Až najdou jeho mrtvolu, je se mnou konec."
A pak mu vypověděla, co se dělo v horní komnatě.
"Jste velmi statečná," řekl d'Arnot. "Zasloužíte žít na svobodě!"
Na ta slova odemkl klec svého spoluvězně. Když Brian otevřel oči a spatřil Helen a d'Arnota, jak stojí před ním, myslel, že sní. Musel se jich dotknout, aby uvěřil. Několika slovy mu vysvětlili, jak se vše zběhlo.
"Jsme venku, ale co teď?" zeptal se d'Arnot. "Odtud se nedostaneme."
"Tím si nejsem tak jist," vyjádřil naději Brian. "Kněží mají tajnou chodbu, kterou používají, když se porouchá zdvižˇ, nebo hrozí zatopení paláce."
"Alespoň nějaká šance," ožil d'Arnot. "Pokud víte, kde ta chodba je."
"Nevím, ale znám někoho, kdo to ví. Jeden z vězňů je bývalý kněz. Když ho osvobodíme, vyvede nás ven. Určitě bude chtít odtud. Probudím ho!"
"Vysvoboďme je všechny!" navrhla Helen.
"To uděláme!" souhlasil Brian. Pak probudil Herkufa, někdejšího královnina hodnostáře, a vysvětlil mu, co mají v plánu. D'Arnot zatím otevřel klece ostatním vězňům, nabádaje je k tichosti.
"Zemřeme ve strašných mukách, jestli nás chytí," řekl Herkuf. "A pokud uprchneme, budeme se muset věčně skrývat v jeskyních."
"Znám cestu z Tuen-Baky," vmísil se thobosský zajatec.
"Vše, dokonce i smrt, je lepší než tyhle špinavé klece," dodal Brian.
"Dobrá," pokračoval Thobosan. "Proč dál ztrácet čas? Povedeš nás, Herkufe?"
"Ano," svolil kněz. "Pojďte za mnou!"
Vedl je chodbou, jež ústila u výtahové šachty. Tady chvíli pátral po lávové desce, tvořící část stěny. Konečně ji nalezl a odvalil. Vzápětí se před nimi otevřel tmavý otvor.
"Budete to muset vydržet," řekl. "Je tu spousta schodišť. Některá jsou hodně klikatá. Ale nejsou tu žádné světlíky ani postranní chodby. Půjdu pomalu."
Když byli všichni uvnitř, Herkuf vrátil desku na její místo a vyzval ostatní, aby ho následovali. Dlouhý, úmorný pochod začal.
"Ještě před chvílí se to vše zdálo nemožné," řekla Helen.
"Za to vděčíme vám, drahá," opáčil d'Arnot.
"Za to vděčíme Zythebovi," opravila jej dívka. "Anebo Brulorovi, který mi klíčníka vybral za muže."
"Alespoň jednou jsme měli štěstí," dodal Brian. "A jen Bůh ví, bude-li se nás držet i nadále."
Byla ještě tma, když uprchlíci konečně vyšli z tunelu.

"Kde jsme?" zeptal se Brian.
"Přímo nad Ashairem," odpověděl Herkuf. "Můžeme se nyní na chvíli nadýchat čerstvého vzduchu a vychutnat svobodu."
"Kam půjdeme teď?"
"Na opačný konec jezera," řekl Thobosan. "Tam začíná cesta z Tuen-Baky."
"Dobrá," pochválil jej Herkuf. "Pojďme! Vím o rokli, kde se můžeme skrýt, pokud nebudeme cestovat za dne. Dorazíme tam do rozbřesku. Až zjistí, že jsme pryč, budou nás hledat. Čím dál dojdeme a čím odlehlejší bude naše skrýš, tím lépe!"
Kapitola XXI.
Magru neodvedli do cely, nýbrž do jedné z komnat, které obývaly otrokyně. Bylo jí divné, proč byla uvedena do takového přepychu. Náhle se otevřely dveře a vstoupil král Herat. A tehdy počala tušit důvod jeho velkomyslnosti. Usmál se na ni, připomínaje kočku, jež zahnala do kouta myš.
"Zacházeli s tebou vlídně?" zeptal se.
"Ano," odpověděla Magra.
"To jsem rád. Chci, abys byla šťastná. Jsi mým hostem, jak víš."
"To je od vás laskavé. Doufám, že s mými přáteli je nakládáno stejně."
"Ne tak docela," přiznal král. "Ačkoli jsem k nim byl velmi shovívavý. Víš, proč ty jsi na tom lépe?"
"Protože Thobosští jsou dobří lidé," řekla dívka. "A jejich král je dobrý král."
"Ale kdepak!" opáčil panovník. "Protože jsi krásná, a protože se mi líbíš. Ti, kdo krále těší, se mají dobře."
Přistoupil k ní blíž. "Budeš žít jako královna," dodal, bera ji do náručí.
"Nehodlám vás těšit," odsekla dívka. "A ani já nebudu potěšena, pokud odtud hned neodejdete!" A na ta slova mu vytrhla dýku z pochvy a namířila na něho ostřím.
"Ty malá ďáblice!!!" zvolal král. "To mi zaplatíš!"
"Ne, to vy mi zaplatíte, jestli se mi pokusíte ublížit."
"Chceš mi vyhrožovat, otrokyně?!"
"Ano," přitakala Magra. "A není to planá výhrůžka!"
"Co uděláš?"
"Královna se vše doví. Vím, že má horkou krev."
"Dobrá, vyhrála jsi," změnil král tón. "Buďme přáteli!"

V tu dobu ležela královna Mentheb na pohovce ve své komnatě. Několik otrokyň jí právě upravovalo nehty a vlasy.
"Ta příhoda je stará a omšelá," řekla královna.
"Promiňte, Výsosti," omluvila se lazebnice, jež se snažila svou paní rozptýlit jakousi historkou. "A slyšela jste tu o rolníkově ženě?"
"Snad stokrát!" opáčila královna znuděně. "Vždy, když Herat vypije spoustu vína, dává ji k lepšímu. Jsem jediná, kdo se nemusí pokaždé smát."
"Znám ještě jinou, Veličenstvo," upozornila další služebná. "Byli kdysi dva Římané..."
"Zadrž!" zarazila ji královna.
"Neměli bychom poslat pro kejklíře, aby vás pobavil?" navrhla třetí žena.
Mentheb chvíli přemýšlela.
"Je tu někdo, s kým by mě pobavilo se setkat," řekla nakonec. "Ten cizinec, který přemohl Ashaiřana. To je pravý muž! Mesneku, dojdi pro něho!"
"Ale Výsosti! Co tomu řekne král? Jiným mužům není dovoleno sem vkročit! Co kdyby král přišel a našel vás tady?"
"Herat dnes v noci nepřijde," ujistila otroka královna. "Baví se s dvořany. Řekl mi to. Jdi, Mesneku, a přiveď toho muže!"
Zatímco Tarzan rozmlouval s Thetanem, vstoupil černý nevolník.
"Vznešený Thetane," oslovil králova synovce. "Její Veličenstvo královna posílá pro muže, který si vybojoval svobodu v aréně."
"Kde se s ním chce sejít?"
"Ve své komnatě."
"Počkej za dveřmi," nařídil Thetan.
Sotva se otrok vzdálil, obrátil se na Tarzana.
"Musíš tam jít," řekl. "Buď ale opatrný. Snaž se odtamtud dostat co nejrychleji. A před královnou si dávej pozor. Mentheb je jako siréna a král na ni strašně žárlí. Myslím, že nejvíc se bojí právě královniny nevěry."
"Díky za radu," usmál se Tarzan. "Budu zdrženlivý."
Když byl přiveden ke královně, přijala jej s úsměvem.
"Tak ty jsi ten, kdo přemohl našeho siláka," uvítala hosta. "Bylo to vzrušující. Nevím, kdy jsem něco takového naposledy viděla."
"Je vzrušující vidět někoho umírat?" divil se Tarzan.
"Byl to jen Ashaiřan," hájila se královna. "Jak se jmenuješ?"
"Tarzan."
"Tarzan! To je zvláštní jméno! Líbí se mi. Pojď, posaď se ke mně a řekni mi, že nebudeš bojovat se lvem. Chci, abys žil a zůstal tady."
"Budu bojovat se lvem," řekl Tarzan.

"Ale on tě zabije! A já nechci, abys zemřel" Její hlas byl měkký a prosebný.
"Nezabije mě. A jestli zabiji já jeho, přimluvíš se u krále za mé přátele?"
"To nebude k ničemu," soudila královna. "Zákon je zákon a Herat se ho drží. Zemřou tak jako tak. Ale ty musíš žít a zůstat v Thobosu!"
Náhle se zvedla. "Bohové!" zvolala. "Král přichází! Schovej se!"
Tarzan však zůstal na místě. V příští chvíli vešel Herat a uviděl jej. Tvář měl brunátnou zlostí.
"Co to má znamenat?!" vybuchl.
"Hledal jsem krále a našel královnu," vysvětlil Tarzan. "Žádal jsem o přímluvu za mé přátele."
"Lžeš!!!" vykřikl Herat. "Neznám tě, ale znám královnu. Měl bych tě nechat bojovat se dvěma lvy!!!"
"Královna je bez viny," hájil panovnici Tarzan. "Velmi se zlobila, když jsem přišel."
"Vypadá spíš vyděšeně než rozzlobeně," zdálo se králi.
"Křivdíš mi, Herate," vmísila se královna. "A jemu také. Mluví pravdu."
"Křivdím tomu muži?!" divil se král.
"Chceš ho nechat bojovat se dvěma lvy? Porušil bys svůj slib!"
"Mohu své rozhodnutí kdykoli změnit," ohradil se král. "A pak - nechápu, proč ti na tom tak záleží. To jen potvrzuje mou domněnku. Jen si vzpomeň na toho mladíka, kterého jsem kvůli tobě musel poslat do arény! Doufal jsem, že mi na něho dáš zapomenout!"
Mentheb svěsila koutky úst a Herat nařídil Tarzanovi, aby se vrátil do svého pokoje.
"Lvi již dlouho hladověli," řekl, sotva se za synem divočiny zavřely dveře.
"Neměl bys je mořit hladem," mínila královna. "Hlad je oslabuje."
"Naopak. Hlad je jen vydráždí! A teď mě nech odejít!"
K poledni příštího dne přišli dva bojovníci a odvedli Tarzana znovu do arény. Kráčeje doprostřed bojiště, stanul před tribunou. V té chvíli se král naklonil ke královně.
"Máš opravdu dobrý vkus," řekl. "Ten muž vypadá skvěle. Škoda, že musí zemřít."
"I ty máš dobrý vkus," opáčila královna. "Neboť i ona žena, kterou jsi poslal sloužit do chrámu, je krásná. Škoda, že musí zemřít."
V té chvíli Herat pochopil, že královna se dověděla o jeho návštěvě u Magry. Navíc v jejím hlase nebyla ani stopa pokory. Jen dvořané kolem se tvářili, že nic neslyší.
Konečně vběhli do arény dva obrovští lvi. Tarzan si je pečlivě prohlédl. Byly to nádherné šelmy. Pochopil, že za návštěvu u královny zaplatí životem. Jednoho by dokázal přemoci, ale jak se ubrání dvěma? To nebude souboj, ale poprava! Necítil však strach.
Lvi se zvolna blížili. Jeden zamířil přímo k němu, druhý zůstal pár korků zpět. Snad právě v tom byla Tarzanova naděje. Kdyby šelmy zaútočily naráz, sotva by vyvázl. A pak první lev vyrazil vpřed. Herat se naklonil z ochozu, očividné vzrušen. Nadevše miloval boje v aréně. Mentheb vykřikla hrůzou.
Tarzan uskočil, uchopil šelmu a stiskl ji kolem boků.
"Jaká síla!" zvolal Thetan, neskrývaje úžas.
"Neměl jsem posílat dva lvy," uvažoval Herat nahlas.
"Chtěl jsi snad poslat tři?!" zavrčela královna.
"Podívej!!!" vykřikl Thetan.
Tarzan obrátil jednoho lva proti druhému. Šelmy se srazily a obě padly na dlažbu.
"Neuvěřitelné!!!" soudil Herat. "Za chvíli oba lvi zaútočí současně."
Také Mentheb se nahnula přes parapet. "Ti lvi bojují jeden s druhým!"
Právě toho chtěl syn divočiny dosáhnout. První lev se domníval, že druhý útočí na něho, a zaujal obranný postoj. S hlasitým řevem pustily se obě šelmy do lítého zápasu, rozhánějíce se tlapami a ceníce tesáky.
"Ten muž je nejen silný, ale i chytrý," upozornil Thetan.
"To snad ani není člověk," dodala Mentheb.
Strženi bojem, lvi se stále více přibližovali ke královské lóži. Také Tarzan ustupoval oním směrem. Náhle královna ztratila rovnováhu a přepadla přes ochoz. Vykřikla hrůzou a v té chvíli ji Tarzan chytil do náručí. Uvědomiv si, jaké nebezpečí oběma hrozí, rozběhl se k bráně, volaje na Herata, aby ji dal otevřít.
V panovnické lóži zavládla panika. Král cosi křičel na své bojovníky. Ti se konečně rozběhli ke vchodu do arény. Zdálo se však, že již bude pozdě.
Vítězný lev pohodil hlavou nad mrtvým sokem a s pronikavým řevem zaútočil na Tarzana a královnu. K bráně bylo ještě poměrně daleko. Tarzan postavil Mentheb na nohy a s napřaženou dýkou se otočil čelem k šelmě. Přikrčil se a zavrčel. Královna se třásla strachy.
"Ten lev je zabije oba!" zvolal Herat. "Je to ďábel ve zvířecí podobě!"
Mentheb stála na místě jako přikovaná, stržena šíleným dramatem, jež se před ní odehrávalo. Tarzan uhnul před ostrými tesáky, uchopil šelmu za hřívu a vyskočil jí na hřbet. Ostří jeho dýky se přitom zarylo zvířeti hluboko do slabin. Lev zařval a počal sebou prudce zmítat, snaže se protivníka setřást. Jeho řev se mísil s výkřiky bílého gladiátora.
Konečně nůž pronikl šelmě do srdce. Lev se naposledy vzepjal, zařval a pak klesl k zemi bez známky života. Tarzan nakročil na jeho mrtvé tělo, zvedl tvář k nebi a vydal vítězný skřek opího samce.
"Je to démon," mínil Herat. "Ne-li sám bůh!"
Když se Mentheb vzpamatovala, pokynula Tarzanovi, aby ji doprovodil k lóži. Chvěla se jako list ve větru. Jen vystoupila na ochoz, svezla se bez vlády do křesla.
"Zachránils královnu," řekl Herat. "A dvakrát sis vybojoval svobodu. Jsi volný. Můžeš zůstat, nebo odejít."

"Zbývá třetí úkol," připomněl Tarzan.
"Jaký úkol?" nedokázal si vzpomenout Herat.
"Přinést z Ashairu diamant."
"Své jsi vykonal," opáčil král. "Teď je řada na tvých přátelích."
"Ne," nesouhlasil syn divočiny. "Půjdu já. Mám větší šanci než oni. A pak - je tam žena a můj nejlepší přítel."
"Dobrá," přikývl Herat. "Ale dám ti s sebou muže. Takový úkol nikdo nezvládne sám."
"Takový úkol nezvládne ani sto mužů!" mínila Mentheb.
"Půjdu sám," trval na svém Tarzan. "Budu-li potřebovat pomoc, vrátím se pro ni."

Spokojen a v dobrém rozmaru trávil Atan Thome volný čas ve svém pokoji v paláci královny Atky. Lal Taask neklidně přecházel sem a tam. "Nelíbí se mi to," mumlal. "Všichni zemřeme!"
"Je to zcela bezpečné," oponoval Eurasijec. "Vše je připraveno. Až to skončí, budeme volní a v přízni vládce Ashairu. A diamant bude na dosah ruky."
"Mám zlé tušení," přiznal Ind.
"Důvěřuj Akamenovi," napomenul jej Thome. "Odvede tě do královniny ložnice. A ty už budeš vědět, co dělat."
"Proč to neuděláte sám?" protestoval Taask. "To vy chcete diamant, ne já!"
"Máš s dýkou víc zkušeností," řekl Thome.
"Nechci to udělat!" bránil se Taask.
"Uděláš to!" nařídil Thome.
Ind sklopil oči. "Ale jen jednou. Slibte mi, že něco takového už po mně nebudete nikdy chtít."
"Dobrá," svolil Thome. "Pst!!! Někdo jde!"
Jen to dořekl, otevřely se dveře a vešel Akamen. Na jeho tázavý pohled odpověděl Thome kývnutím hlavy.
"Dohodnuto," oznámil. "Taask se o to postará."
"Vše jsem připravil," potvrdil Akamen. "Královna se odebrala k odpočinku. Před dveřmi jejího pokoje není jediná stráž. Vše musí proběhnout rychle. Podezření padne na velitele stráže. Pojďme, Taasku!"
Akamen vedl Inda chodbou ke královnině ložnici. Tiše otevřel dveře. Taasks tasil dýku a vplížil se dovnitř. Akamen čekal venku a snil o tom, že se mu právě otevírá cesta k trůnu.
Taask byl konečně na místě. Napřáhl dýku. Vtom na něho ze tmy skočilo několik bojovníků a zbytek vyrazil za Akamenem. Královna Atka usedla na divan, vítězný úsměv na tváři.
"Svolejte dvořany do trůnního sálu!" nařídila. "A přivedte ty dva a jejich kumpána jménem Thome. Spravedlnosti bude učiněno zadost."
Když jeden z bojovníků vstoupil do pokoje Atana Thomeho a vyzval jej, aby ho následoval do trůnního sálu, Eurasijec nabyl pocitu triumfu, leč předstíral překvapení, že jej chce vládkyně vidět v tak pozdní hodinu.
Konečně stanuli spiklenci před královnou.
"Akamene," oslovila dvořana. "Zosnovali jste mou vraždu, aby ses stal králem. Jeden z tvých kumpánů tě prozradil. Je ještě zákeřnější než ty. Všechny vás čeká tentýž trest - skončíte v kleci. Bude to horší než smrt. Budete vystaveni hladu a mučení. Teď poznáte, že zrada je nejtěžší zločin!"
Pak se obrátila na eskortu. "Odveďte je!" zavelela.
Sotva se ocitli za mřížemi, Lal Taask a Akamen nedokázali opanovat svou nenávist vůči Thomeovi. Zahrnuli jej přívalem kleteb. Ten však neměl oči pro nic jiného než skříňku na oltáři.
"To je konec!" křičel Akamen. "Zradils nás! Kéž bych teď byl králem Ashairu!"
"Praotec diamantů!" šeptal Thome jako u vytržení. "Je tady!"
"Ničemo!" přidal se Lal Taask. "Celá léta jsem vám věrně sloužil a vy jste mě obětoval!"
"Praotec diamantů!" opakoval Thome. "Pro něj bych obětoval vlastní matku!"
Vešel ptom a přinesl rybu.
"Tady je váš oběd, zplozenci ďábla," zavrčel.
"Není upečená!" protestoval Thome. "Odnes ji!"
"Dobrá, odnesu ji," souhlasil kněz. "Ale vy zůstanete o hladu. Pro takové jako vy je pečené ryby škoda!"
"Dejte mi tu rybu," prosil Taask. "A jeho nechte hladovět. Ale ne dlouho. Jen do chvíle, než ho zabiji."
"To já mám právo ho zabít," soudil Akamen. "Připravil mě o trůn!"
"Jste hlupáci!" ozval se Thome. "Nic nemá cenu - jen diamant. Pomozte mi a udělám z vás boháče! Pomysli, Taasku, co všechno si za něj lze koupit! Dal bych za něj duši!"
"Žádnou nemáte!" vykřikl Ind. "Kéž bych vám mohl splatit svou dýkou!"

Tarzan, Thetan a jeden ze strážců vstoupili do kobky, kde byli vězněni Gregory a Lavac.
"Král vám dal milost," oznámil syn divočiny. Na ta slova je bojovník zbavil pout.
"Jste volní, než se vrátím z Ashairu. Jen musíte zůstat ve městě."
"Proč jdete do Ashairu?" divil se Gregory.
"Je tam Paul a vaše dcera. Chci je odtamtud dostat. A pak - máme-li být všichni volní, musím přinést diamant."
"Ostatní úkoly jsou splněny?!" žasl Lavac. "Což jste zabil lva?!"
"Oba jsou mrtví," odpověděl Tarzan.
"Půjdu s vámi," nabídl se poručík.
"Já také," přidal se Gregory.
"Bude lépe, půjdu-li sám," odmítl Tarzan.

"Ne, já musím jít. Mám vůči kapitánovi výčitky. Prosím, vezměte mě s sebou."
"I já musím jít," mínil starý muž.
"Mohl bych vzít jednoho z vás," uvažoval Tarzan. "Herat trvá na tom, že jeden tu musí zůstat jako zástava. Můžete jít se mnou, poručíku."
Bylo nad ránem, když se Thetan loučil se svými přáteli.
"Řekl jsem vám všechno, co o Ashairu vím," shrnul. "Ať vás bohové provázejí!"
"Nepotřebuji bohy," opáčil Tarzan.
"Tarzan stačí," dodal Lavac.

Celou noc putovala skupina uprchlíků za svobodou. Muži i dívka byli unaveni a bolely je všechny údy. Nezdálo se, že by je někdo pronásledoval, leč Herkuf znal své soukmenovce dobře a věděl, že se tak snadno nevzdají.
"Dokud je světlo," řekl, "je třeba najít další úkryt."
"Jsme jen pár hodin cesty od Thobosu," upozornil místní válečník. "Ale než vás opustím, ukáži vám cestu z Tuen-Baky."
"Rozhodně bude lépe se schovat," trval na svém Herkuf. "Nechci, aby mě chytili a vrátili za mříže!"
"Myslím, že Herkuf má pravdu," přitakal d'Arnot. "Neměli bychom riskovat."
"Poslouchejte!" zašeptala Helen. "Slyším hlasy!"
"Nemůže to být nikdo jiný než Ashairští!" mínil kněz. "Rychle! Tady odbočíme a schováme se! Nedělejte hluk a pojďte za mnou! Znám tohle místo!"
Tiše se plížil podél stezky. Nakonec dorazili na nevelkou mýtinu.
"Tady je to," řekl Herkuf. "Myslím, že tady nás hledat nebudou. Nenapadne je, že jsme nepokračovali údolím."
"Už je neslyším," poznamenala Helen.
"Vstoupili nám rovnou do cesty," obával se d'Arnot.
"Nemyslím," oponoval Herkuf. "Neodváží se až k Thobosu. Jestli nás nenajdou, vrátí se. A v noci můžeme pokračovat dál."
"Kéž by to byla pravda," dodal Brian.
Šest ashairských bojovníků, sledujících stopu uprchlých zajatců, dorazilo k místu, kde opustili stezku.
"Vidím stopy," upozornil předák. "Tady odbočili. Není to dlouho. Za chvíli je dostihneme. Žena a cizinci musejí zůstat naživu!"
Na ta slova vyrazili. Nikdo nepromluvil, neboť cítili, že uprchlíci jsou nedaleko. Postupovali tiše a opatrně. Každý měl na paměti, co by jej čekalo, kdyby plán selhal.

Tarzan a Lavac zatím mířili k Ashairu. Syn divočiny se náhle zastavil a zavětřil.
"Vpředu jsou nějací muži," upozornil. "Zůstaňte tady. Zjistím, o koho jde."
"Musí to být muži z Ashairu," soudil Lavac.
Tarzan přikývl a vyhoupl se na strom. Lavac jej sledoval, dokud nezmizel v hustém listoví. Od té chvíle se cítil sám a bezmocný.
Čím více se pán džungle vzdaloval, tím pronikavější cítil pach. Jeho nozdry zachytily i vůni ženy. Byla mu povědomá, a proto zvýšil rychlost.
Zatímco se vznášel mezi stromy, dorazili Ashairští s vítězoslavným pokřikem na mýtinu. Několik uprchlíků se dalo na útěk. D'Arnot, Helen, Brian a Herkuf zůstali stát. Věděli, že neuniknou. Jednoho z prchajících mužů zasáhl oštěp a nešťastník padl mrtev k zemi. V tom okamžiku se ostatní raději zastavili. Nezbylo než se vzdát.
Tarzan slyšel jásot pronásledovatelů i zoufalý výkřik muže, jemuž se pokus o útěk stal osudným. Zvuky byly již velmi blízko. Za chvíli se sám ocitl uprostřed dění.
Ashairští se vyřítili proti uprchlíkům s napřaženými oštěpy, hnáni hněvem a nenávistí. Jeden z nich napadl Helen, leč d'Arnot jej srazil k zemi. Hned tu byl další a zaútočil na Francouze z týla. Helen vykřikla hrůzou, a v témže okamžiku vylétl z porostu šíp a proklál útočníkovi srdce. Ostatní Ashairští se počali rozhlížet kolem, ale lučištníka neviděli. Kdo je to? Kde se tu vzal a odkud střílí? Byli vyděšeni a zmateni. Jen ďAmot tušil, kdo by jim mohl v pravou chvíli přijít na pomoc.
"Je to neuvěřitelné," pošeptal Helen. "Ale kdo jiný než Tarzan by dokázal vystřelit takovou ránu?!"
"Kéž by to byl on!" opáčila dívka.
Syn divočiny dobře věděl, jak zastrašit nepřítele. Usmál se a vyhlédl si další oběť. A pak vypustil šíp. Muž padl k zemi jako podťatý. Ashairští vše sledovali vytřeštěnými zraky.
"Kdo je to?!" volal jeden. "Nikoho nevidím!"
"A kde je?" přidal se druhý. "Proč se neukáže?"
"Je to sám bůh!" zvolal d'Arnot. "Všechny vás pobije!"
V té chvíli Ashairští obklopili zajatce a pobídli je ke zpáteční cestě. Věděli, že jestli uprchlíky nepřivedou, čeká je nejpřísnější trest.
"Jsou vyděšení a zmatení," soudil Brian. "Mohli bychom toho využít."
"Ne," namítl d'Arnot. "Zabili by nás. Teď není ta pravá chvíle!"
Náhle se odkudsi shůry ozval hlas, oslovující Ashairské plynnou svahilštinou:
"Jsem Tarzan z rodu Opů," oznámil. "Odejděte a pusťte mé přátele!"
"Jestli se vrátíme bez zajatců, zemřeme. Půjdeme dál, nebo je zabijeme!" odpověděl jeden z válečníků.
"Zabijeme je!" vykřikl druhý a obrátil se proti Brianovi, který stál nejblíže. Než však napřáhl ke smrtící ráně, zhroutil se k

zemi se šípem v hrudi. A stejný osud stihl i ostatní jeho společníky.
Uprchlíci zírali v němém úžasu. Když Tarzan seskočil ze stromu mezi ně, obklopili jej a zahrnuli projevy vděčnosti a díků.
Zadržel je pokynem ruky. "Co máte v plánu?" zeptal se.
"Je s námi muž z Thobosu, který zná cestu z Tuen-Baky," vysvětloval d'Arnot.
"Nevíte něco o otci?" obrátila se Helen na Tarzana. "Utonul?"
"Ne," uklidnil ji Tarzan. "On i Magra jsou v Thobosu a nehrozí jim žádné nebezpečí. Lavac čeká nedaleko odtud. Byli jsme na cestě do Ashairu. Hledali jsme vás."
"Takže se můžeme vrátit do Thobosu," soudil Brian.
"Není to tak jednoduché," namítl syn divočiny. "Musím do Ashairu pro diamant. Až ho odevzdám králi Heratovi, propustí vašeho otce a Magru."
"To je práce pro muže," řekl d'Arnot. "Jdu s tebou, příteli."
"Já také," připojila se Helen.
Tarzan jen odmítavě zavrtěl hlavou.
"Myslím, že bychom měli zůstat pohromadě," vmísil se Brian. "Jdu také."
"Mám v Ashairu co dělat," nezůstal stranou Herkuf. "I já půjdu. Myslím, že bych vám mohl být v mnohém prospěšný."
"Dobrá tedy," svolil pán džungle. "Vrátím se pro Lavaca."
A zanedlouho byla již celá karavana na cestě do Zakázaného města.
Kapitola XXIII.
Sedíc v komnatě Heratova paláce, Magra přemýšlela o podivné hře osudu, jež ji přivedla do tohoto tajemného světa. Snila o bílém obru, který v ní probudil dosud nepoznaný cit.
Náhle se otevřely dveře a vstoupil král.
Magra vstala. "Neměl byste sem chodit," řekla. "Jen tím ohrožujete můj život. Královna se to doví a nechá mě zabít!"
"Neboj se," uklidnil ji Herat. "Jsem král."
"Jen si myslíte, že je to tak."
"Jsem král!" opakoval panovník. "Nikdo se mnou nesmí takhle mluvit!"
"Opravdu ne?" ozvalo se za ním. Otočil se a spatřil královnu, stojící ve dveřích. "Konečně jsem tě přistihla!" vykřikla. "Nikdo s tebou nesmí takhle mluvit?! To teprve poznáš!"
Na ta slova se obrátila k Magře. "A ty, hanebnice, zítra zemřeš!"
"Ale, Výsosti..."
"Mlčet!" přerušila ji Mentheb. "Kliď se mi z očí!!!"
"Myslela jsem, že jste král," neodpustila si Magra poznámku, obracejíc se na Herata.
Pak král a královna odešli a dívka zůstala sama. Ještě nikdy se necítila tak opuštěná a bezmocná. Kdyby byla jako jiné ženy, sotva by zadržela pláč. Ale Magra neplakala. Ani se nelitovala. Kéž by tu byl Tarzan! Jistě by jí pomohl! Přála si, aby po ní toužil - ale což jsou šelmy něčeho takového schopny? Cítila, že musí něco podniknout. Udeřila do gongu.
Vzápětí se objevila otrokyně.
"Víš, kde jsou vězněni cizinci?" zeptala se dívka.
"Ano, paní," přiznala nevolnice.
"Odveď mě k nim!"
Když vstoupila do Gregoryho místnosti, zjistila, že je s ním také Thetan. Zpočátku váhala, má-li před ním mluvit, ale pak si uvědomila, že jim pomohl, a vypověděla vše, co se přihodilo.
"Dnes v noci musím odtud," řekla. "Pomůžete mi?"
"Mentheb není tak zlá," mínil bojovník. "Jistě pochopí, že to není tvoje vina, a změní své rozhodnutí. Jen nevím, můžeme-li se na to spolehnout. Vím, že jsi bez viny. Pomohu ti."
"A pomůžete i mně?" zeptal se starý muž.
"Ano," slíbil Thetan. "Dostal jsem vás sem, a dostanu vás odtud. Jste Tarzanovi přátelé a on mi zachránil život. Nevracejte se do Thobosu! Jestli odtud jednou odejdete, Mentheb na to nikdy nezapomene! Dejte se podél jezera! Dovede vás do Ashairu. Ale pozor! V Tuen-Bace číhá smrt!"
A pak odvedl své přátele k nevelké brance, vsazené do jedné z městských hradeb. Popřál jim šťastnou cestu a vzdálil se.

"Ano," řekl d'Arnot. "Tudy jsme přišli."
Skupina právě dorazila ke vchodu do tajné chodby.
"Dva roky jsem se pokoušel dostat odtud," poznamenal Brian, "a teď se sem vracím. Herat vám dal opravdu nelehký úkol, Tarzane."
"Poté co přemohl Ashaiřana a zabil lva, tušil jsem, že král po něm bude chtít i diamant," dodal Lavac.
"Proč po něm tolik prahne?" nechápala Helen.
"Diamant patří do chrámu boha Chona v Thobosu," vysvětloval Herkuf. "Ukradli jej bojovníci královny Atky před mnoha lety, když přepadli posvátnou galéru, která jej vezla na slavnost. Brulor je falešný bůh. Herat by se ho rád zbavil."
"Myslíte, že je možné se diamantu zmocnit, a ještě unést Brulora?" zeptal se ďAmot.
"Ano," potvrdil Herkuf. "Máme klíče. Vím, kde Brulor spí a kdy se oddává rozjímání. Většinou ale vyspává po pitce. Tehdy bývá trůnní sál prázdný a většina kněží dlí ve svých komnatách. Můžeme jít najisto. A pak stačí Brulorovi pohrozit smrtí, a udělá, co nařídíme."

"Vypadá to jednoduše," opáčil Brian. "Dokonce až příliš jednoduše."
"Nepřestanu se modlit," poznamenala Helen.
"Kdy to provedeme?" zeptal se d'Arnot.
Herkuf zvedl pohled na oblohu. "Hned," řekl. "Teď je ta pravá chvíle."
"Jaký navrhujete postup, Tarzane?" obrátil se na syna divočiny Brian.
"Herkuf a já půjdeme dovnitř," odpověděl tázaný. "Vy ostatní se ukryjete někde poblíž. Jestli se do hodiny nevrátíme, znamená to, že plán selhal. Pak bude vše záviset na vás. Snad se dostanete z Tuen-Baky. Nepokoušejte se udělat cokoli pro mě či Herkufa, ani vysvobodit Magru a Gregoryho. Bylo by to marné!"
"Neměl bych jít s tebou?" zeptal se d'Arnot.
"Ne. Čím víc nás bude, tím hůř. A pak - tvé místo je u Helen. Pojďme, Herkufe!"
Když oba muži zmizeli v tajné chodbě, strážný, přikrčený za jedním z valounů, se otočil a spěchal k městské bráně.
Nevěda nic o tom, co se děje v Ashairu, doprovázel Gregory Magru odevzdaným krokem. Myslel na Tarzana, jenž zatím nasazuje život, aby je zachránil. Magra kráčela neochvějně. Byla plna lásky - citu, který ji zušlechtil a změnil.
"Zdá se, že je vše marné," povzdechl starý muž. "Ocitli jsme se uprostřed dvou nepřátelských měst. Nezemřeme-li v jednom, stane se tak v druhém."
"Bojím se, že máte pravdu," přitakala Magra. "Dokonce i příroda je proti nám. Pohleďte na sráz před námi! Je tak děsivý! Jak by vše vypadalo jinak, kdyby tu byl Tarzan!"
"Ano, to vím," řekl Gregory. "S ním se člověk cítí v bezpečí. Snad i Tuen-Baka by nevypadala tak hrozivě, kdyby byl s námi! Myslím, že si nás získal všechny. Jsme na něm natolik závislí, že sami nedokážeme nic!"
"A kvůli nám jde na jistou smrt," dodala dívka. "Thetan soudí, že z Ashairu živ nevyvázne. A on se tam dostane! Kéž bychom ho dohonili dřív, než tak učiní!"
"Podívejte!!!" zvolal náhle Gregory. "Nějací muži!"
"Viděli nás," upozornila Magra. "Už jim neunikneme."
"Vypadají neškodně," mínil Gregory. "Ale mají oštěpy."
Záhy stanuli tváří v tvář třem uprchlíkům z Brulorova chrámu, kteří se odmítli vrátit do Ashairu.
"Kdo jste?" zeptal se jeden z nich.
"Cizinci, kteří hledají cestu z Tuen-Baky," vysvětlil Gregory.
Muži se mezi sebou chvíli radili. Konečně jeden promluvil.
"I my hledáme cestu odtud," přiznal. "Možná bychom měli jít společně. Čím víc nás bude, tím budeme silnější."
"Nemůžeme odejít, dokud nenajdeme své přátele," řekla Magra. "Odešli do Ashairu."
"Možná o nich něco víme. Byl jedním z nich muž jménem Tarzan?"
"Ano. Potkali jste je?"
"Včera. On a jeho přátelé putovali do Ashairu."
"Přátelé?! Byl s ním jen jeden!" nechápala Magra.
"Bylo jich pět. Čtyři muži a jedna žena."
"Víte, kdo to byl?" zeptala se Magra mluvčího.
"Ano. Jednomu říkali Herkuf, dalším pak Lavac, d'Arnot, Brian a dívce Helen."
Gregory zbledl. Magra jej zachytila za ruku, neboť se zdálo, že upadne.
"Nemohu uvěřit tomu, že žijí," řekl. "Je to, jako by vstali z hrobu! Považte, Magro! Můj syn a dcera - oba naživu! A na cestě do toho strašného města!"
"Musíme si pospíšit," opáčila Magra. "Možná je dohoníme. Řekněte nám," obrátila se na mluvčího, "kde je najdeme, pokud už nepadli do rukou Ashairským?"
Muž jí vysvětlil, kudy k tajnému tunelu.
"Tam je najdete," ujistil je. "Pokud žijí, ještě není pozdě! Střežte se vejít do města, je-li vám život milý! Jestli tak učinili oni, jsou ztraceni!"
"Nejsou to radostné vyhlídky," přiznala Magra. "Ale snad se dá ještě něco dělat. Pojďme!"
Gregory potřásl hlavou. "Obávám se, že ne," řekl. "Bojím se, že ze Zakázaného města není návratu."
"Tuen-Baka je podivné místo," uzavřela dívka, rozhlížejíc se kolem. "Nedivím se, že je tabu."
Kapitola XXIV.
Tarzan a Herkuf pokračovali v cestě tmavým tunelem a několikerým schodištěm až ke vchodu do chrámu.
"Jsme na místě," oznámil kněz. "Budou-li bohové při nás, brzy budeme v Brulorově komnatě. Já půjdu za ním, ty vezmi skříňku. Čekal jsem celá léta, až budu moci pomstít pravého boha a za vše Brulorovi splatit. Nadešla má chvíle. Jestli náš plán selže, bude to znamenat smrt. Jsem však na ni připraven."
Za pancířem číhala skupina bojovníků s napřaženými oštěpy.
"Musí být blízko," soudil předák. "Buďte připraveni! Nezapomeňte, že je musíme dostat živé! Královna si přeje, aby před smrtí trpěli!"
"Nechtěl bych být Herkufem, až ho Brulor pošle zpátky za mříže!" otřásl se jeden z bojovníků.
"A co ten divoch?" napadlo druhého. "To on zabil tenkrát v noci spoustu našich mužů! Jen co ho Atka dostane!"
Poklop byl těžký a dokonale přiléhal k hranám otvoru. Proto Herkuf ani Tarzan neslyšeli hlasy z druhé strany. Nemajíce tušení, že jsou v pasti, stanuli před kamennou deskou. Herkuf hmatal po knoflíku, aby ji otevřel.

A zatím se jiná skupina bojovníků blížila k nic netušící čtveřici, čekající u vchodu do tajné chodby.
"Konečně, drahá," řekl d'Arnot, dívaje se dívce do očí. "Svitla alespoň naděje. Herkuf se v chrámu vyzná, a než kněží opustí své komnaty, budou zpátky i s diamantem."

"Nemám tu věc ráda," přiznala Helen. "Musí být prokletá. Cítím to tak naléhavě, že ani nevěřím, že by se mohla stát prostředkem otcova a Magřina vysvobození. Něco se stane! A dobré se ve zlé obrátí!"
"Jste příliš rozrušena, drahá," uklidňoval ji Francouz. "Věřím, že se mýlíte."
"Budu jen ráda, pokud se mýlím," dodala dívka.
Brian Gregory a Lavac seděli opodál. Poručík dosud přemýšlel o Helen. Pohledem bloudil po skaliskách Tuen-Baky. A tak to byl právě on, kdo první uviděl ashairské bojovníky, jak se k nim nezadržitelně blíží. Vyskočil na nohy a zavolal na ostatní, aby je varoval. Zdálo se však, že je pozdě. Ashairští se dali do vítězného křiku, sbíhajíce do rokle a mávajíce kopími. Pustit se s nimi do boje nemělo smyslu. A tak všichni zůstali stát. Válečníci je obklopili a v příští chvíli již vedli k městské bráně.
"Jste v pořádku?" zeptal se d'Arnot dívky.
"Ano," odpověděla. "Říkala jsem vám, že diamant znamená prokletí. Ach. Paule, raději bych zemřela, než se znovu vracet na to hrozné místo! Tentokrát nemáme naději. Nejvíc se bojím toho, že nás hned nezabijí!"

Zatímco zajatci byli odváděni do města, Herkuf odkryl poklop. A tak se oba muži ocitli v pasti, již na ně Ashairští nastražili. Ledva vstoupili dovnitř, vrhli se na ně dva bojovníci a srazili je k zemi. Vzápětí se přidali další a pevně zajatce svázali.
"Věděli jste o nás?" divil se Herkuf.
"Ovšem," přitakal jeden z bojovníků. "Stráže hlídaly město, neboť královna tušila, že se vrátíte. Bylo by lépe, kdybys byl zůstal v kleci, neboť teď tě Brulor potrestá."
Když Tarzan a Herkuf vešli do trůnního sálu, byl prázdný. Kněží se právě oddávali rozjímání ve svých komnatách.
Herkuf zatahal Tarzana za ruku.
"Podívej," řekl. "Ostatní jsou tu také."
Tarzan se otočil a spatřil Helen, d'Arnota, Briana a Lavaca, vedené eskortou. Usmál se na ně. D'Arnot úsměv opětoval.
"Znovu se setkáváme, příteli," pravil. "Ale ne tam, kde bychom chtěli."
"A zřejmě naposledy," dodal Lavac. "Na tomto světě se už víckrát nesejdeme. Pokud jde o mě, jsem se vším smířen. Nemám pro co žít."
Všichni v té chvíli rozuměli.
"Je to moje vina," řekl Brian. "To vše ten prokletý diamant! Zemřu, aniž bych to mohl odčinit!"
"Nemluvme o tom," navrhla Helen. "Už tak je nám všem dost těžko."
"Někdy je úlevou o tom mluvit," opáčil Herkuf.
Zpoza mříží své klece sledoval příchozí Atan Thome.
"Konečně jsme pohromadě!" zvolal. "My a diamant! Tady je, v té skříňce! Ale nedotýkejte se ho! Je můj!!!" A dal se do šíleného smíchu.
"Buďte zticha, vy blázne!" okřikl jej Taask.
A pak přišel klíčník a otevřel klece. "Všichni dovnitř!" zavelel. "Ale tenhle půjde se mnou!" A ukázal na Tarzana.
"Královna s ním chce mluvit!"
Atka seděla na kamenném trůnu, obklopena dvořany s vlajícími chocholy na hlavách. Vězně měřila zvědavými pohledy. Stál tu bez sebemenší pokory, hrdý jako lev v kleci.
"Tak to ty jsi ten muž, který zabil mnoho mých bojovníků," pronesla královna, "a uloupil galéru."
Tarzan mlčel. Královna počala neklidně poklepávat střevíčkem o podlahu.
"Proč neodpovídáš?!" vykřikla.
"Na nic jste se neptala," opáčil klidně. "Jen jste mi řekla, co vím."
"Když Atka k někomu hovoří, je to pro něho poctou. Musí odpovědět!"
Tarzan pokrčil rameny. "Nemám rád řeči o ničem. Ano, zabil jsem několik vašich bojovníků."
"Proč jsi přišel do Ashairu?" pokračoval výslech.
"Abych osvobodil své přátele, které tu vězníte."
"Proč jsi můj nepřítel?"
"Nejsem váš nepřítel," nesouhlasil syn divočiny. "Chci jen, aby mí přátelé byli volní."
"A diamant?"
"Nestarám se o něj."
"Ale jsi společník muže jménem Atan Thome!" obvinila jej královna. "A ten přišel pro diamant!"
"Je to můj nepřítel," řekl Tarzan.
Na ta slova se královna znovu zamyslela. A pak se zatvářila, jako by ji právě cosi napadlo.
"Myslím, že nelžeš," usoudila. "Věřím ti, a proto ti pomohu. Vím, jak jsi se svými opicemi bojoval proti mým mužům. Všichni utonuli. Člověk jako ty má pro mě cenu, je-li naživu. Slib mi svou věrnost a budeš volný!"
"A moji přátelé?" zeptal se Tarzan. "I oni dostanou svobodu?"
"Ne. Nejsou mi k ničemu. Jeden z nich, Brian Gregory, přišel, aby ukradl diamant. A ostatní přišli, aby mu v tom pomohli. Ne, všichni zemřou."
"Přišel jsem je osvobodit," opakoval pán džungle. "A zůstanu tady, dokud nebudou volní."
"Otroci nekladou Atce požadavky!!!" rozzlobila se královna. Pak se obrátila k jednomu z dvořenínů. "Odveď ho!" poručila.
Odvedli Tarzana zpět do klece, aniž ho zbavili pout na rukou.
"Co je nového?" zeptal se d'Arnot.
"Jsem tu zpátky. To je dostatečná odpověď. Královna žádá naši smrt."

"Její přání bude zřejmě vyslyšeno," mínil d'Arnot. "Takový už je život královen."
Nezbylo než čekat. Jen dva z vězňů vypadali klidně - Tarzan, který nikdy nedával své pocity najevo, a Thome, mající v hlavě jediné - diamant.
Když bylo po meditaci, objevili se v trůnním sále kněží a chrámové služky. Poslední přišel Brulor a usedl na trůn. Ostatní poklekli a bili čelem o zem. Poté počaly ženy tančit, a záhy se k nim přidali i rozvášnění modláři. Nakonec předstoupil ceremoniář a oznámil příchod královny. V tom okamžiku ryk a tanec ustaly a všichni zaujali svá místa kolem pódia. Z chodby zazněly fanfáry a objevilo se čelo průvodu. Zástup se ubíral k trůnu. Vládkyně kráčela uprostřed, doprovázena svými komornými. Nakonec usedla na stolec vedle strážce diamantu. Následoval dlouhý obřad, zakončený vyhlášením ortelu nad zajatci.
"Všichni kromě ženy," rozhodla Atka, "budou obětováni. Před smrtí se podrobí mučení, aby jejich duše opustily posvátný chrám a odebraly se do světa zvěstovat, že tak skončí každý, kdo vstoupí do Zakázaného města."
D'Arnot cítil úlevu. Rozsudek se netýkal Helen. Leč další královnina slova jej zbavila planých nadějí.
"Žena zemře pomalou smrtí ve vodách jezera Horus. To bude její trest za vraždu kněze Zytheba. A teď ji odveďte! Ostatní potrestá slovutný Brulor."
Kněz sesedl z trůnu, aby se vzdálil a po chvíli znovu vrátil, doprovázen třemi ptomy. Jeden z nich nesl skafandr. Klíčník je vedl k Helenině kleci. Odemkl a ptomové vstoupili dovnitř. Pak oblékli dívku do skafandru. Než jí nasadili kuklu, obrátila se k ďArnotovi, který stál opřen o mříž, sinalý ve tváři.
"Sbohem, Paule," zašeptala. "Nebude to nadlouho."
Muž nebyl schopen odpovědi. V očích měl slzy, když ptomové odváděli dívku ze sálu. Díval se za ní, dokud nezmizela ve dveřích do chodby. Tehdy se svezl na podlahu a skryl hlavu v dlaních. Brian Gregory proklel celý svět a poté sebe.
Královna a její doprovod opustili sál. Nakonec odešel i Brulor a zajatci osaměli. Atan Thome neustále cosi mumlal o drahokamu, Taask a Akamen mu hlasitě spílali. Lavac seděl na podlaze a zíral ke dveřím. Brian přecházel klecí sem a tam. Tarzan rozmlouval s Herkufem. D'Arnot byl zoufalý. Helen je navždy ztracena! Jaký má teď život smysl? O čem se mohou ještě Tarzan s Herkufem radit? Vždyť zanedlouho zemřou!

Pod modrou africkou oblohou stáli Ungo a jeho smečka a shlíželi do kaňonu Tuen-Baky. Viděli zelené pláně a lesy.
"Půjdeme dolů!" zavrčel Ungo.
"Možná je tam Tarzan," přidal se druhý opičák.
"Je tam jídlo. Když tam nebude Tarzan, vrátíme se. Tahle země není dobrá pro Mangani!"
Kapitola XXV.
Helen Gregoryová zůstala i přes své dobrodružné sklony a jistou odvahu především ženou. Byla typem, který v mužích vyvolává touhu plnit roli ochránce. Byl-li muž nablízku, necítila strach. Avšak sotva se ocitla o samotě, proměnila se v bezbrannou a zmatenou dívku.
Odvedli ji do komnaty kněží. Na zdech tu visely skafandry a trojzubce. Odtud pak vedla její cesta chodbou ke dveřím, zajištěným silnými západkami a opatřeným ručními koly a vahadly. Dívka soudila, že půjde zřejmě o mučírnu. Jaký osud ji tu asi čeká? A jaká smrt?
Ztratila naději i Paula. Ztratila přátele. Brzy ji budou následovat. Přála si, aby na poslední cestě mohla kráčet ruku v ruce s ďArnotem.
Konečně se dveře otevřely a kněží ji vstrčili dovnitř. Vstoupili spolu s ní a zavřeli za sebou. Na konci místnosti byly další dveře, navlas podobné těm prvním. Dívka nikde neviděla mučidla. A proč si všichni nasazují kombinézy a kukly? Pak jeden z mužů otočil rumpálem na dveřích a místnost se počala plnit vodou. Nakonec kněz učinil totéž, vrata se otevřela a všichni vyšli z místnosti přímo na dno jezera Horus.
Dívce se naskytl úchvatný pohled. Sluneční paprsky ozařovaly křišťálovou hladinu. Cesta vedla jakousi podmořskou zahradou, plnou roztodivných rostlin. Kolem plavala hejna ryb a sem a tam křižovaly obrovité želvy. Porostem se prohánělí malí i velcí krabi. Všude bylo velebné ticho. Ticho, připomínající hrob.
Zatímco v chrámu se dívka pohybovala těžce, sevřena ve skafandru a kovových botách, tady kráčela s lehkostí a bez námahy. Po chvíli před sebou uviděla jakousi rotundu, zakončenou kupolí. Právě sem směřovaly nyní kroky jejích průvodců. Když dorazili na místo, dva kněží ji uchopili za ruce a pak s ní počali stoupat k vrcholku stavby. Tady spatřila kruhové dveře od vzduchové komory, podobné té, jíž vyšli z chrámu. Byla zatopena vodou, leč ta postupně opadla. Sotva se tak stalo, kněží sňali dívce skafandr a zvedli poklop v podlaze, pod nímž se černal jakýsi otvor. Poté vyzvali dívku, aby tudy po žebříku sestoupila do místnosti v nižším patře. V té bylo pusto a prázdno. Jen do zdi bylo proraženo malé okénko, jímž sem vnikalo matné světlo.
Ptomové vsadili poklop na své místo a nato se horní místnost počala plnit vodou. Zároveň štěrbinou mezi krytem a podlahou počal stékat úzký pramének. A tehdy dívka pochopila, co bude dál. Její vězení bude zvolna zatopeno a ona v něm utone! Čeká ji opravdu pomalá a krutá smrt! Kéž by alespoň sebrala odvahu a skoncovala se vším vlastní rukou!

Zatímco voda zaplňovala dívčinu celu smrti, Herkuf s Tarzanem spolu rozmlouvali skrze mříže svých klecí.
"Brzy bude čas," řekl kněz. "Myslíš, že to dokážeš?"
"Pokusím se," odvětil syn divočiny. "Až bude třeba, dej mi znamení."

Nastala noc a jezero Horus se ponořilo do tmy. V cele smrti čekala Helen na svůj konec. Oknem sem vnikal slabý odlesk třpytu hvězd, leč dívka jej nevnímala. Voda jí nyní sahala po kolena. Stála uprostřed kobky, smířena s osudem. Myslela na d'Arnota a na to, jaké štěstí mohli spolu prožít. Myslela na Briana. Necítila vůči němu hořkost, jen v duchu proklínala touhu po bohatství, jež člověka dokáže svést na scestí. A pak se počala tiše modlit.

Herkuf se naklonil k Tarzanovi. "Je čas," řekl. "Všichni už budou spát. Ale mříže jsou velmi pevné."
"Zkusím to," opáčil Tarzan. Uchopil dvě mříže, napjal všechny svaly a opřel se do nepoddajného kovu. Herkuf jen kroutil pochybovačně hlavou. Tarzan však nakonec mříž roztáhl a provlékl se ven. Stejným způsobem pak osvobodil svého společníka.
"Máš sílu jako slon," usmál se kněz.
"Pojď," vyzval jej Tarzan. "Času není nazbyt."
Obezřele se plížili chrámem. Ostatní vězňové spali. Nikdo je neviděl. Ani mříže, vrácené do původní polohy, na první pohled nesvědčily o tom, že by tu k něčemu došlo.
Herkuf vedl Tarzana úzkou chodbou k pokoji ptomů. Když otevřel dveře, syn divočiny nahlédl dovnitř a viděl, že modláři odpočívají na svých pohovkách. Nikde žádná stráž, neboť Ashairští věřili, že jejich svatyni nelze ani dobýt, ani opustit.
Oba muži opatrně sňali ze zdi dva skafandry a trojzubce a poté zamířili ke dveřím na vzdálené straně komnaty, kde se převlékli na cestu pod vodou. Třetí oblek třímal Tarzan v ruce.
"Ať nás bohové provázejí," zašeptal Herkuf. "Projdeme-li bez úhony vzduchovou komorou, máme naději."

Když voda dosáhla dívce k ramenům, vyšplhala do půli žebříku. Hlavou se jí počaly honit vzpomínky - příjemné i smutné. Přemítala o marnosti odvěké lidské touhy po bohatství a o zlu, které napáchala. K čemu by teď bylo jejímu bratrovi? A k čemu Atanu Thomeovi? Jeden přišel o sestru a možná o otce, druhý o rozum.
Konečně Herkuf s Tarzanem vkročili na dno jezera. Odtud vedly jejich kroky k dívčinu vězení. Kolem nich proplouvaly tmavé siluety obyvatel této tajuplné říše ticha. Po chvíli dorazili ke vzduchové komoře nad dívčinou celou. Herkuf otočil ručním kolem na dveřích, aby ji vyprázdnil. Oba věděli, že voda v dolní místnosti již dosáhla značné výše, a možná že v ní dívka utone dřív, než se k ní dostanou.
Přímo pod nimi vystoupila zatím Helen na nejvyšší příčku. Zdálo se, že nemilosrdný živel ji co nevidět pohltí. Hlavou se již téměř dotýkala stropu. Výše nemohla. Chladná ruka smrti ji objala kolem krku. Vtom zaslechla jakési zvuky a zbystřila pozornost. Co to znamená? Sotva záchranu - spíš nová muka!
Vzduchová komora byla konečně prázdná. Oba muži se pokusili otevřít příklop, vedoucí k cele smrti, ten však odolával i herkulí síle syna divočiny. Co se asi děje v kobce pod nimi? Nestala se již hrobem?

Zatímco zápasili s kovovým poklopem, jeden z kněží se probudil, posadil se na pohovku a protřel ospalé oči. Měl zvláštní sen, v němž viděl nepřítele, jak prchá z chrámu. Letmo se rozhlédl, hledaje očima svou kuklu a kombinézu. Byly pryč! A také dva sousední věšáky byly prázdné. Okamžitě vzbudil své druhy a vypověděl jim, co se stalo. Tvářili se zmateně, neboť k něčemu takovému tu došlo poprvé. Počali ztracené skafandry hledat a nakonec se odebrali do trůnního sálu. Skutečně! Dva vězňové zmizeli!
"Herkuf a muž jménem Tarzan uprchli!" zvolal jeden.
"A s nimi naše kombinézy a trojzubce!" dodal druhý.
Kněží okamžitě vzbudili další zajatce a zahrnuli je přívalem otázek. Nikdo nic nevěděl.
"Mám to!" zvolal jeden z ptomů nakonec. "Jsou ve věznici. Pokusí se osvobodit ženu. To pro ni vzali třetí oblek! Rychle! Nasaďte kukly! Ve jménu královny Atky, pospěšte si!"
"Všichni jít nemůžeme," upozornil další. "Mohli by nám utéci zbylí vězni!"
A tak jen šest mužů nasadilo skafandry a vyrazilo za uprchlíky. Ozbrojeni dýkami a trojzubci, spěchali k žaláři na dně jezera, nepochybujíce, že zajatce brzy dostihnou.

Celou věčnost odolával kryt Tarzanovu a Herkufovu úsilí. Nakonec se jim přece jen podařilo jej otevřít. Shlédli dolů a zprvu neviděli nic. A pak spatřili na hladině dívčino tělo. Je snad již mrtvá? Přišli pozdě?
Dívka otevřela oči a spatřila dva muže. Jestli ji vytáhnou, jistě ji čeká další mučení! Vynesli ji nahoru, pomohli do skafandru a vyvedli z vězení. Protože měli kukly, nepoznala je. Mlčeli, a tak je pokorně následovala, smířena se vším, co se bude dít.
Zatímco Herkuf vedl Tarzana a dívku z chrámového okrsku, kněží je objevili a vydali se za nimi. V tichu pod jezerní hladinou nebylo slyšet jediný zvuk.
Proto uprchlíci netušili, koho mají za zády. Konečně se Tarzan ohlédl a spatřil pronásledovatele. Okamžitě uvědomil pokynem ruky své dva společníky. Přimkli se k sobě, očekávajíce útok. Zdálo se však, že v takovém ustrojení a malém počtu nemají valné naděje. Stačí protrhnout skafandr, a je konec! A kněží jistě použijí svých trojzubců!
Teprve nyní si Helen uvědomila, že ti dva muži jsou na její straně. Ale jak může mít přátele mezi kněžími?
Dva útočníci padli při prvním pokusu prolomit obranu vetřelců a zbylí čtyři rázem změnili způsob boje. Zvolna kroužili kolem uprchlíků, jako by mezi nimi hledali volné místo. Ti se však drželi neustále pohromadě. Náhle se jeden z ptomů ocitl přímo nad hlavami svých protivníků. Chystal se zaútočit shora, zatímco jeho kumpáni chtěli nepříteli vpadnou do týla. Záměr jim však opět nevyšel a dva z nich skončili na hrotech obráncových trojzubců. Třetí kněz se zatím spustil dolů a zaútočil na Tarzana. V té chvíli zasáhla Helen a nebezpečného soka zneškodnila.
Poslední kněz se dal na útěk k chrámu. Pán džungle jej ovšem nemohl nechat uprchnout, neboť kdyby se tak stalo, jistě by přivedl posily. Pustil se tedy za ním. Záhy jej dostihl, zatímco Helen s Herkufem zvolna pokračovali v cestě.
Sotva si ptom uvědomil, že neunikne, otočil se a připravil k boji. Tarzan v něm záhy zjistil zdatného protivníka, neboť muž kladl houževnatý odpor. Byl to nejpodivnější souboj, jaký kdy syn divočiny svedl. Těžký oděv mu bránil v pohybu. Byl zvyklý bojovat na otevřeném prostranství a čelem k nepříteli. Konečně se mu podařilo uchopit muže za

nohu. Ten se snažil vytrhnout, oháněje se trojzubcem. Tarzan však vždy uhnul a přitáhl protivníka blíž k sobě.
V takovém boji byl trojzubec k ničemu. Oba muži se chopili nožů. Ptom kolem sebe divoce sekal, zatímco Tarzan se ho snažil chytit za ruku. Vtom se nablízku objevila velká ryba. Helen s Herkufem se okamžitě vznesli vzhůru, připomínajíce dva podivné roboty, ovládané jakousi neviditelnou silou.
Tarzan sevřel soupeři zápěstí. Již se zdálo, že mu vytrhne dýku, když vtom mu ryba, proplouvající kolem, podrazila nohy. Tarzan padl naznak a v téže chvíli ptom přiskočil a snažil se pána džungle zasáhnout do srdce. Naštěstí Helen neztratila duchapřítomnost, snesla se nad zápasící dvojici a proklála Tarzanova soka svým trojzubcem. Když se syn divočiny zvedl, dívku napadlo, že vlastně neví, komu zachránila život a co bude následovat.
Kapitola XXVI.
V Brulorově chrámu panovaly neklid a vzrušení. Kněží a bojovníci marně pátrali po uprchlých zajatcích. Mříže jejich klecí byly neporušeny. Jen d'Arnot tušil, co se přihodilo, všimnuv si nepatrného zakřivení na tyčích Tarzanova vězení.
"Zase máme naději," řekl Brianovi.
Vtom vběhl do trůnního sálu jeden z kněží. Strhl z hlavy kuklu a zamířil rovnou k trůnu.
"Ó pane!" zvolal. "Byl jsem ve věznici. Zajatkyně zmizela!"
"Zmizela?!" zahřměl Brulor. "Jak je to možné?!"
"To nikdo neví," opáčil ptom. "Vím jen, že je pryč a že na dně jezera leží těla šesti tvých služebníků. Mezi námi je démon, pane!"
Brulor vstal, třesa se zlostí. "To nejsou démoni!" vzkřikl. "Jsou to muži z masa a kostí! První je Herkuf, druhým cizinec jménem Tarzan! Kdo je dostane, živé či mrtvé, bude královsky odměněn. Každý, kdo znesvětí chrám, musí zemřít! Tak jest psáno!"

Zatímco Brulor hřímal hněvem, byli uprchlíci již daleko. Herkuf je vedl jezerem, drže se plánu, který s Tarzanem promysleli. Štěstí jim přálo, neboť po mrtvých ptomech získali tři další neporušené skafandry. Sestupujíce stále hloub, dostali se do míst, plných hustého porostu. Žila tu spousta obyvatel tajuplné vodní říše. Museli se mít neustále na pozoru, neboť co chvíli se kolem nich mihl podezřelý stín. Helen byla notně vystrašená. Netušila, kdo jsou její zachránci, ba ani co s ní zamýšlejí. A navíc se bála, že na ně zaútočí některý z podmořských dravců. Cítila obrovské nervové vypětí.
Náhle se mezi stvoly objevil velký mořský had a zamířil přímo k nim. Dlouhý, špičatý ocas počal nad nimi vířit, podoben Damoklovu meči. Obluda blýskala očima a z mohutné tlamy jí hrozivé vystřeloval ostrý jazyk. V nestřežené chvíli obtočila dívku svými slizkými závity a počala ji unášet pryč. Tarzan vyrazil za ní. Herkuf stál na dně, bezmocný a vyděšený.
Syn divočiny uchopil dívku za nohy, leč vyprostit ji z pevného sevření se mu nepodařilo. Snažil se dostat hadovi blíž k tělu. Rozlícený plaz se náhle otočil a počal kolem Tarzana opisovat kruh. Bylo těžké jej rukama zachytit.
Jen s největším úsilím podařilo se Tarzanovi dostat hadu na hřbet. Tasil dýku a několikrát zaryl její ostří netvorovi do těla.
Helen nevycházela z úžasu nad odvahou svého zachránce. Ještěr nyní pustil dívku a obrátil se proti útočníkovi. Zbrocený krví, svíjel se v divokých spirálách, snaže se nepřítele sevřít do smrtících kleští.
Tarzan se zatím pomalu sunul netvoru k hrdlu. Konečně dosáhl cíle. Věděl, že v těchto místech je kůže nejměkčí. Rozpřáhl se dýkou a jediným úderem prorazil hadu krční tepnu. Z rány vytryskl gejzír krve. Had sebou chvíli zmítal, ale pak znehybněl a obrácen břichem vzhůru počal se zvolna vzdalovat, unášen vlnami.
Tarzan se snesl k dívce, jež tu stála jako přikovaná a vytřeštěnými zraky sledovala dění nad sebou. Bylo již ráno a odlesk denního světla ozářil prostory nad hladinou. Tehdy Tarzan spatřil Herkufa, jak se zvolna blíží, nesa v ruce skafandry, které pán džungle v zápalu boje upustil.
Dno se v těch místech prudce zvedalo, takže dívce záhy počaly docházet síly. Tarzan ji musel podepírat. Herkuf na tom nebyl o mnoho lépe. Konečně vyčerpaní stanuli na suché zemi. Sotva sňali skafandry, Helen vykřikla překvapením.
"Tarzan!!!" vydralo se jí z úst. "Mohla jsem si myslet, že jste to vy! Kdo jiný by dokázal něco takového?"
"Paul," odpověděl syn divočiny.
"Jste milý," opáčila dívka. "Jaká úleva být zase volná! A jaká radost být naživu! Myslela jsem, že se v té strašné kobce utopím. Nemohu uvěřit tomu, že jsem zachráněna."
Herkuf mezitím ulovil rybu. Vyzval své přátele, aby jej následovali, a odvedl je do nevelké jeskyně. Zatímco odpočívali, rozdělal oheň a připravil krmi.
"Co teď?" zeptala se Helen Tarzana.
"Herkuf ví, kde je tu ukrytý člun. Myslím, že je to bezpečnější než snažit se uloupit některý v Ashairu. Bude tam spousta stráží. V noci přeplujeme jezero. Já s Herkufem se pokusíme osvobodit Paula, Briana a Lavaca. Proto s sebou máme tři skafandry."
"Až se najíme a odpočineme si," pokračoval kněz, "půjdu se podívat, jestli je člun dosud tam, kde jsem ho schoval. Je to už dávno. Byl ale dobře ukryt a nezdá se, že by sem kdo zavítal. Je pod keři u břehu."
"Možná za tu dobu ztrouchnivěl," namítla Helen.
"Nemyslím," opáčil Herkuf. "Shnil by spíš na vzduchu."
Pojídajíce rybu, hovořili o dobrodružstvích, která zažili. Helen zajímalo, jak a komu se podařilo postavit na dně jezera chrám.
"Myslím," řekla, "že Ashairští by nebyli něčeho takového schopni. Nezdá se, že by byli příliš zběhlí ve stavitelském umění. Ale co tyhle skafandry?" A ukázala na kombinézu s kuklou.
"Byl to právě vynález skafandru, co umožnilo postavit chrám pod vodou," vysvětloval Herkuf. "Jsme velmi starý

národ. Žijeme u jezera snad tři tisíciletí. Náš původ je dnes již jen legendou, ale říká se, že naši předkové přišli ze severu a byli dobří stavitelé. Jedni se usadili tam, kde je dnes Thobos, druzí zůstali v Ashairu. Byl to Ashaiřan, kdo vynalezl skafandr. Zkoušel dokonce výrobu zlata z různých kovů. Během svých pokusů objevil sloučeninu, která, smíšena s vodou, uvolňuje vzduch, který je možno dýchat. Stalo se tak, právě když se pokoušel přeměnit černý kov ve zlato. Byl přesvědčen, že je k tomu potřeba velké síly. A tak položil několik úlomků na kámen a udeřil do nich kladivem. Ozvala se rána a všude bylo plno kouře. Výbuch rozmetal Ashaiřanův dům a muž zahynul. Jeden z jeho pomocníků, jenž jako zázrakem vyvázl, všechno viděl. Ač zlato objeveno nebylo, zůstal alespoň skafandr."
"Ale jak to souvisí se stavbou chrámu?" nechápala Helen.
"V místech, kde dnes chrám stojí, vystřelovala voda s hlasitým sykotem do značné výše. Původ této záhady chtěli Ashairští stůj co stůj odhalit. Jeden z nich si oblékl kuklu a spustil se na dno jezera, aby celou věc prozkoumal. Netrvalo dlouho a spatřili jej na hladině v místech, kde se ponořil. Nebyl mrtev. Vyprávěl, že z otvoru na dně vychází mohutný sloupec vzduchu. Po létech kohosi napadlo postavit zde svatyni a uložit do ní vzácnou relikvii. Bylo pochytáno mnoho otroků, kteří pak tesali lávové kvádry na chrámové zdi. Vyrobili jsme mnoho skafandrů. Nejtěžší bylo zastavět vzduchový gejzír, ale nakonec se to podařilo. Trvalo to řadu let a stálo množství životů. Když byl chrám hotov, byl zaplněn vodou. Ta byla vytlačena vzduchovým sloupcem skrze stavidlo. Dnes gejzír napájí vzduchem chrám a vzduchové komory."
"To je neuvěřitelné!" vydechla Helen. "Ale odkud se vzduch bere?"
"To je pouhá domněnka," pokračoval Ashaiřan. "Možná že při velkém výbuchu, kdy Tuen-Baka byla ještě živou sopkou, byl vrchol hory proražen a jeho kus pak spadl zpět do kráteru a udržel pod sebou velkou zásobu vzduchu."
"A co až bude vyčerpána?" zajímala se dívka.
Herkuf pokrčil rameny.
"Horus si vezme chrám zpět," řekl. "Ale může to být i jinak. Možná jsou v oněch místech zásoby sloučeniny, kterou užíváme ve skafandrech, a voda, jež sem stéká, tu vytváří vzduch."
"Kolik práce a životů to stálo," povzdechla Helen. "Proč lidé tak zbůhdarma plýtvají svými silami?"
"Což vaši lidé nestavějí chrámy svým bohům?" odpověděl Herkuf otázkou.
Kapitola XXVII.
Magra a Gregory stanuli na skalnatém ostrohu nad Ashairem. Horké slunce vystřelovalo své šípy z bezmračné oblohy. Nad oběma poutníky se tyčily stěny Tuen-Baky a pod nimi leskla hladina posvátného jezera Horus. Nedaleko pak se černal jícen tunelu, vedoucího k tajuplné svatyni. A někde v nedohlednu za nimi se skrývala cesta k vytoužené svobodě...
"Jsme na místě," řekl Gregory. "To musí být vchod do tunelu!"
"Ano," potvrdila dívka. "Jsme na místě. Ale co teď?"
"Myslím, že by bylo bláhové lézt do téže pasti," opáčil starý muž.
"Souhlasím s vámi," přitakala Magra. "Tím, že se dostaneme do chrámu, nic nezískáme. Lapí nás a Tarzanův plán bude zmařen."
"Co se stalo s ostatními?" nechápal Gregory. "Myslíte, že se vrátili do chrámu, aby Tarzanovi pomohli?"
"Možná. Ale mohli je i znovu chytit. Ať tak či onak, nezbývá než čekat."
"Co kdybychom šli dál a objevili nějaký úkryt? Půjdou-li kolem, nemohou nás minout. Jiná cesta tu přece není!" navrhl Gregory.
"Máte pravdu," potvrdila Magra. "Jen nevím, je-li to bezpečné."
"O nic méně než tu zůstat."
"Dobrá, zkusme to. Je tu spousta skalisek. Mohla by nás cestou krýt."
"Pojďme tedy!"
Na ta slova počali s namáhavým výstupem na lávový výběžek. Naštěstí přitom zůstali schováni před zraky nežádoucích pozorovatelů. Výhledu od jezera bránil vápencový hřeben, který se táhl podél pobřeží a postupně se svažoval až na úroveň hladiny. Jeho vrcholek byl řídce porostlý křovisky a větrem pokroucenými stromy.
"Podívejte!" zvolala náhle Magra. "Není to jeskyně?"
"Vypadá to tak," potvrdil Gregory. "Podíváme se tam. Je-li obyvatelná, máme štěstí. Můžeme tam počkat na ostatní."
"A co jídlo?" vzpomněla si Magra.
"Snad na těch stromech roste nějaké ovoce nebo ořechy," řekl Gregory. "A dá-li Bůh, třeba chytím rybu."
Takto rozmlouvajíce, došli ke vchodu do jeskyně. Zdálo se, že bude zcela vyhovovat. Přesto do ní vstoupili se vší opatrností. Uvnitř bylo vidět jen na několik kroků.
"Raději se tu trochu porozhlédnu, než se utábořím," pravil Gregory.
"Půjdu s vámi," rozhodla dívka.
Vydali se šerou chodbou, pátrajíce ve tmě. Za ohbím bylo náhle mnohem více světla, neboť se ocitli ve skalním dómu, kam otvorem ve stropě pronikaly sluneční paprsky. Jeskyně byla rozlehlá a malebná. Stalaktity, visící po stěnách dolů, se objímaly se stalagmity, hrdě vztyčenými vzhůru. Krápníky tu vytvářely nejrůznější bizarní sousoší, jakoby vytesaná rukou šíleného sochaře.
"To je nádhera!" zvolala Magra.
"Dokonalé!" potvrdil starý muž. "Ale měli bychom jít dál a zjistit, je-li tu bezpečno."
"Máte pravdu," souhlasila dívka. "Je tu nějaký další vchod. Podívejme se, kam vede."
Otvor vedl do druhé chodby, tmavé a křivolaké. Magra pokrčila rameny.
"Nezdá se mi to," zašeptala.
"Ale jděte," uklidňoval ji Gregory. "Je tu jen tma. Ženy nemají tmu rády."

"Jako by nás někdo pozoroval," nedala se odbýt dívka.
"To se vám jen zdá, dítě," řekl Gregory. "Jste neklidná a přepjatá. Ale není se co divit."
"Nemyslím, že se mi to zdá," oponovala dívka. "Prostě mám dojem, že tu nejsme sami. Někdo nás pozoruje. Vraťme se zpátky! Tady nás nečeká nic dobrého!"
"Uklidněte se, drahá," tišil ji Gregory. "Nikdo tu není."
"Snad máte pravdu. Ale i tak se bojím. Pohleďte, tady je nějaký otvor. Možná vede do další chodby. Kudy se dáme?"
"Držel bych se té původní," soudil Gregory. "Zdá se, že je hlavní. Když odbočíme, může se stát, že zabloudíme."
Náhle kdosi uchopil Magru zezadu a strhl ji do otvoru, který právě míjeli. Gregory uslyšel zoufalý výkřik a otočil se. Byl sám. Magra zmizela! Volal na ni, ale nedostalo se mu odpovědi. Vrátil se tedy a počal ji hledat. A pak se mu stalo to, co před pár okamžiky dívce. Bojoval, snažil se vyprostit, ale vše nadarmo. Neznámý jej nemilosrdně vlekl tunelem.
Také Magra se pokoušela zbavit únosce, leč ten byl nad její síly. Nevěděla, zda jde o člověka, či velkou opici. Vzpomínka na Tarzanovy čtvernohé přátele byla příliš živá.
Chodba nebyla dlouhá a záhy se rozestoupila v další prostornou jeskyni s jezírkem uprostřed. Tady dívka zjistila, že jejím únoscem je bíle oděný muž s kápí přes hlavu. Nebyl tu sám. Všude kolem měl spoustu podobně vyhlížejících druhů.
Na vzdáleném konci sluje byl výstupek a na něm trůn. Před trůnem stál oltář. Do stěny za pódiem byl proražen otvor s výhledem na jezero.
Jeskyně byla rozlehlá a světlá, leč působila tísnivým dojmem, umocněným přítomností neznámých mužů v bílých kápích. Náhle Magra spatřila Gregoryho, jehož dovlekli na stejné místo.
"Proboha, kdo je to?" nechápal starý muž. "Vypadají jako Ku-klux-klan! Měla jste pravdu! Sledovali nás!"
"Co od nás chtějí?" vzdechla Magra. "Což jsme již nezkusili dost?"
"Nezdá se, že by Tuen-Baka byla tak úplně tabu. Jestli se ale odtud někdy dostanu, bude pro mě tenhle kus země tabu do konce života!"
"Jestli..." dodala Magra.
"Z Thobosu jsme se také dostali," povzbudil ji Gregory.
"Ale tady nemáme Tarzana. Jsme teď odkázáni jen na sebe. A zdá se, že jsme zcela bezmocní."
"Možná nám nechtějí ublížit," utěšoval se starý muž. "Kdybych znal jejich řeč, zeptal bych se, co zamýšlejí. Určitě nějakým jazykem mluví!"
"Zkuste svahilštinu," navrhla Magra. "Každý, koho jsme tu potkali, jí rozuměl!"
"Dobrá, zkusím to," souhlasil Gregory a otočil se k nejbližšímu zakuklenci.
"Proč jste nás zajali?" zeptal se. "Co s námi uděláte? Nikomu jsme neublížili!"
"Vstoupili jste do chrámu pravého boha," vysvětlil muž. "Kdo jste, že se opovažujete překročit jeho práh?"
"Jsou to přisluhovači královny Atky!" zvolal druhý muž.
"Nebo zvědové Brulorovi!" přidal se třetí.
"Nic takového," hájila se Magra. "Jsme cizinci, kteří zabloudili. Chceme se dostat z Tuen-Baky."
"Ale proč jste přišli?"
"Hledali jsme místo k odpočinku."
"Lžete! Zůstanete tady, dokud bůh nerozhodne, jak zemřete!"
Kapitola XXVIII.
Když si všichni odpočinuli, vydali se hledat Herkufův člun. Zátočina, kam jej ukryl, nebyla od jeskyně daleko. Cesta sem vedla lesem, takže se nemuseli obávat, že budou spatřeni z některé z ashairských galér, které křižovaly jezero, hlídajíce je před nepřítelem.
Jakmile dorazili k zátoce, Herkuf rozhrnul porost a rozhlédl se. "Tady je to," ujistil ostatní. "Znám to místo. Nemohu se mýlit." Vzápětí však bezradně rozhodil rukama.
"Co se děje?" zeptal se Tarzan. "Nemůžeš ho najít?"
"Jsme tu dobře," opakoval Herkuf, "ale člun tu není! Ačkoli jsem jej dobře ukryl, někdo ho objevil. Co budeme dělat?"
"Nemůžeme obejít jezero a vstoupit do něj z ashairské strany?" napadlo Helen.
"Sráz na opačné straně jezera nelze zlézt," namítl kněz. "Půjdeme-li thobosskou cestou, chytí nás. Ačkoli jsem kdysi sloužil v chrámu boha Chona, dnes mě tam již sotva někdo zná. Všechny by nás uvěznili!"
"Co postavit vor?" navrhla dívka.
Herkuf pokrčil rameny. "Nemáme nástroje," řekl. "Ale i kdybychom je měli, Ashairští by nás zatím objevili."
"Máme se tedy vzdát?!" lekla se Helen. "Nemůžeme přece nechat Paula, Briana a Lavaca zemřít!"
"Je tu jedna možnost," vmísil se Tarzan.
"Jaká?" nechápal Herkuf.
"Až se setmí, doplavu do Ashairu pro člun."
"To není možné," pochyboval Herkuf. "Dostaneš se sotva do půli cesty."
"Jiná možnost není," trval na svém syn divočiny. "Člun je naší jedinou záchranou."
"Nedělejte to, Tarzane," naléhala Helen. "Zbytečně budete riskovat život."
"To nemám v úmyslu," opáčil pán džungle. "A pak - mám nůž."
Vrátili se do jeskyně a čekali, až se setmí. Bylo jasné, že Tarzana nikdo od jeho plánu neodradí. Sotva na krajinu padla tma, vyšli ven a Tarzan se rozloučil. Herkuf a Helen stáli na břehu a dívali se, jak se noří do chladné vody a mizí jim z očí.
Byl již v půli cesty, když zahlédl na jedné z nedalekých galér světlo louče. Lodice mířila přímo k němu. Pochopil, že byl odhalen. Kdyby ho chytili, znamenalo by to jistou smrt nejen pro něho, ale i pro ostatní. Zbývalo jediné. Potopil se pod

hladinu a snažil se uniknout pronásledovatelům z dohledu. Záhy světlo pochodně počalo slábnout. Když se znovu vynořil, aby se nadechl, viděl, jak se k němu blíží tmavá silueta. To, čeho se Herkuf s Helen obávali, se stalo.
Na ashairském břehu spatřil strážný světlo a upozornil velitele.
"Galéra z Thobosu," řekl.
Velitel přikývl. "Nechápu, proč nezhasli," opáčil. "Většinou připlouvají bez osvětlení. Máme štěstí! Dnes přivedeme Atce a Brulorovi nové zajatce!"
Tarzan zatím unikal z dosahu osvětlené galéry. Vtom jej napadl žralok. Tarzan rybu podplaval a několikrát bodl dýkou do břicha. Smrtelně zraněna, počala kolem vířit v posledním tažení. Voda v jezeře se zbarvila do ruda, což záhy zjistili i muži na lodici.
Sotva se zbavil jednoho dravce, už tu byli další, přivábeni světlem a krví svého druha. Jedinou Tarzanovou nadějí bylo, že se vrhnou na mrtvolu, a on zatím odplave do bezpečí. V jednu chvíli se ocitl přímo u boku připlouvající lodi. Bojovníci jej zahlédli a vytáhli na palubu. Zdálo se, že všechny plány jsou nadobro zmařeny. Padnout do rukou domorodcům znamenalo konec. Když se však rozhlédl po galéře, spatřil černé chocholy Thobosanů a uslyšel známý hlas. Byl to Thetan!
"Co tu děláš?!" vykřikl, sotva Tarzana poznal.
"Chtěl jsem v Ashairu uloupit člun," vysvětlil syn divočiny.
"To je šílenství!" opáčil Thetan. "Z jezera nikdo živý nevyvázne! Je plné dravých ryb!"
"To už vím," usmál se Tarzan. "Neměl jsem na vybranou. Moji přátelé jsou vězněni v Ashairu. Musím tam, a musím se zmocnit člunu!"
Thetan se na okamžik zamyslel. "Vezmu tě s sebou. Vysadím tě na břehu za městem. Dovnitř se ale nedostaneš, aniž by tě viděli. A pokud se tak stane, bude to tvůj konec!"
"Nemusel bych na břeh," napadlo Tarzana. "Mám dva společníky u jezera. Dovez mě k Brulorovu chrámu!"
"Ale co dál?" nechápal Thetan.
"Máme skafandry. Dostaneme se do chrámu. Vysvobodíme své přátele a já se vrátím s diamantem a Brulorem k Heratovi. Slíbil, že pak propustí Gregoryho a Magru."
"Ti uprchli," upozornil Thetan, "a Herat je zlostí bez sebe."
O tom, že to byl on, kdo jim pomohl k útěku, raději pomlčel.
"Snad by vám všem odpustil, kdyby měl zpět posvátný drahokam," pokračoval panovníkův synovec. "Obávám se však, že pro vás již odtud není úniku."
"Máš pravdu," souhlasil Tarzan. "Nemůžeme se dostat z Tuen-Baky bez Heratovy pomoci. Budu potřebovat galéru a nějaké zásoby. Když přinesu diamant a přivedu Brulora, určitě udělá, oč jej požádám."
"To ano," připustil Thetan. "Ale ty nikdy diamant nezískáš. Jak by se ti mohlo podařit něco, oč my marně usilujeme celá léta? A navíc beze zbraně?"
Tarzan pokrčil rameny.
"Musím se o to pokusit!" trval na svém. "Pomůžeš mi?"
"Nemohu-li tě odradit, alespoň ti pomohu," svolil Thobosan. "Kde jsou tví přátelé?"
Tarzan ukázal k jeskyni. Thobosští zhasli pochodeň a loď zamířila tiše ke břehu.
Zatím z ashairského přístavu vyplulo šest galér, aby vypátraly vetřelce. Křižily jezero, leč bezvýsledně. Pobřeží, kam nyní plula thobosská lodice, bylo stejně temné jako obloha nad ním.
Když koráb zarazil u břehu, Tarzan zavolal na své přátele. Vzápětí se ozvala odpověď. Ihned vyskočil z lodi a rozběhl se k nim. Divili se, že se vrátil tak záhy. Domnívali se, že plavidlo patří Ashairským.
Ledva v krátkosti vypověděl o všem, co se zběhlo, vrátili se společně na palubu galéry. Tady oblékli skafandry a vyzvali Thetana, aby dal povel k plavbě. Lodice vyrazila k Ashairu, hnána pravidelnými záběry vesel v rukou třiceti statných otroků. Netrvalo však dlouho a ocitla se v sevřeném kruhu nepřátelských plavidel. Zazněl bojový pokřik Ashairských a vzápětí se lodě pronásledovatelů rozzářily svitem loučí.
Thobosská galéra prchala k dolnímu konci jezera, snažíc se uniknout z nepřátelského obchvatu. Tarzan pokynul svým druhům, aby jej následovali, a pak společně zmizeli pod vzkypělou hladinou, zatímco Thetan pobízel otroky ke stále větší rychlosti.
Kapitola XXIX.
Bok po boku spouštěli se Tarzan a Helen na dno jezera. Herkufa neviděli, neboť všude kolem byla hustá tma. Nezbylo než vyčkat do rozednění. Bez Herkufa mohl celý plán selhat.
Pro Helen byla cesta tajuplnou podmořskou říší děsivou zkušeností. Hustou spletí rostlin a trav proplouvaly kolem temné siluety obyvatel jezera. Dívka se bála, že každou chvíli ji některá z nich napadne.
Konečně nadešlo ráno. Dívce připadalo jako zázrak, že noc přečkali bez úhony. Sotva se hlubinou rozlilo denní světlo, Tarzan počal pátrat po Herkufovi, ten se však nikde neobjevoval. Ač nerad, vydal se tedy směrem k Brulorově svatyni. Jak ale provede sám to, co zesnovali s Herkufem? Bylo třeba dostat se do chrámu v době, kdy kněží rozjímají a zajatci zůstávají sami. Ale toliko Herkuf dokázal ovládat dveře od vzduchových komor! A jen on věděl, kdy kněžíi opouštějí trůnní sál!
Helen následovala syna divočiny oddaně a bez otázek. Nevěděla nic o jeho plánech. Spoléhala však na jeho sílu a schopnosti.
Konečně se objevil Herkuf. Také on čekal, až se rozední. Všem se ulevilo, když se znovu shledali. Kněz ihned převzal vedení. Netrvalo dlouho, a narazil na vrak obrovské galéry, zpola zabořené do písčitého dna. Musela tu být již hodně dlouho, neboť z ní trčely kostry nešťastných otroků, dosud uvězněné v okovech.
Herkuf byl očividně rozrušen. Pokynem ruky naznačil svým přátelům, aby vyčkali, protáhl se do vraku a zanedlouho se

vrátil s nevelkou skříňkou.
Brzy poté dorazili k Brulorovu chrámu. Zbystřili pozornost, hledajíce úkryt v husté spleti trav a rostlin. Za každým krokem se znovu rozhlédli, nesleduje-li je některý z ptomů. Konečně stanuli před vchodem do vzduchové komory. Tady museli počkat, dokud Herkuf nedá znamení, že cesta je volná.

Uvnitř zatím zajatci večeřeli syrovou rybu. Thome nepřestával spřádat šílené plány, jak se zmocnit diamantu a dobýt svět. Taask jej častoval nadávkami a Akamen mlčky přemítal o ztraceném trůnu. Brian Gregory a Paul d'Arnot spolu tiše rozmlouvali. A Lavac chodil klecí sem a tam.
"Myslím, že váš přítel nás opustil," soudil Brian.
"Mýlíte se," oponoval d'Arnot. "Dokud bude naživu, nepřestane se pokoušet nás zachránit."
"To by musel být superman," dodal Brian.
"Je takový," řekl d'Arnot. "Nikdy se nevzdává!"
"Pravda, dostal sestru z mučírny," připustil Brian. "Ale kde je teď? Věděl jste, že odejde?"
"Ano. Řekl mi o tom. Ale nevěděl jsem kdy. Spal jsem. Jsem si jist, že se vrátí."
"Pokud ho nezabili," podotkl Brian.
"Myslím, že Helen odvedl do bezpečí. Někdy mám pocit, že se zblázním, nebudu-li to vědět jistě."
"Jednoho blázna už tu máme," ukázal Brian na Thomeho. "A další nepotřebujeme. Počkejte, až tu budete tak dlouho jako já. To je doopravdy k zešílení!"
"Kněží odcházejí," upozornil d'Arnot. "Blíží se doba modliteb. Ke komu se vlastně modlí?"
"Zeptejte se služek," navrhl Brian s úsměvem.

Venku zatím čekali tři jejich přátelé na příhodnou chvíli. Byli hladoví a vyčerpaní. Herkuf se přikradl k oknu. Byla již opět tma a nebezpečí, že bude spatřen, nehrozilo. Trůnní sál byl prázdný. Herkuf se vrátil k Tarzanovi a Helen a naznačil, že je vše v pořádku. Položil dívce k nohám skříňku a pokynul jí, aby zůstala, kde je.
Poté co odešli, cítila se velmi osamělá. Ale věděla, že není zbytí. Muži zatím vstoupili do vzduchové komory. Sotva byla prázdná, vyšli na chodbu před pokoj kněží. Doufali, že ptomové budou spát. Herkuf opatrně odstranil západku a nahlédl dovnitř. Vzápětí pokynul Tarzanovi, aby ho následoval. Teď museli projít nepozorováni do trůnního sálu. Byli již skoro u cíle, když vtom se jeden z modloslužebníků zvedl a otevřel oči. Vida muže ve skafandrech a s trojzubci, domníval se, že jde o jeho druhy, a znovu ulehl. A tak Tarzan s Herkufem dorazili bez pohromy do hlavní svatyně.
Helen mezitím čekala venku, sama uprostřed temnoty. Byla šťastná, neboť věřila, že Tarzan s Herkufem osvobodí jejího bratra, Paula i Lavaca. Netušila, že shora se k ní blíží postava v bílém skafandru.

Tarzan a Herkuf spěchali rovnou ke klecím. Vězňové na ně hleděli jako u vytržení. Takhle podivně se ptomové dosud nikdy nechovali! Jen d'Arnot tušil, o koho jde. Tarzan postupně roztáhl mříže u jednotlivých klecí a osvobodil zajatce, nepřestávaje je nabádat k naprosté tichosti. Pak sňal kuklu a vyzval své přátele, aby oblékli kombinézy.
"Ostatní mohou uprchnout tajnou chodbou," řekl. "Víte, kde je a jak ji otevřít?"
"Já vím," potvrdil Akamen.
"Já také!" dušoval se Thome. Pak přiskočil k oltáři a zmocnil se skříňky, pro niž byl ochoten obětovat všechno na světě.

Sotva Helen ucítila čísi dotek, otočila se a spatřila neznámou postavu. V té chvíli pohřbila své naděje. Znovu se ocitla v rukou nepřátel!
Snažila se neznámému uniknout, leč marně. Věděla, že ji nesmí dostat. Opanována prudkým záchvatem hněvu, sevřela trojzubec a pokusila se jím útočníka zasáhnout. Muž však byl obezřelý a navíc velmi silný. Vytrhl jí zbraň z ruky a odhodil ji stranou. Pak uchopil dívku za ruce a počal s ní stoupat na hladinu. Kdo jí nyní pomůže? Jaký strašný osud ji čeká?

V trůnním sále zatím došlo k bitce mezi Atanem Thomem a jeho dvěma pronásledovateli - Brianem Gregorym a Lalem Taaskem. Brian okamžitě zapomněl na svá dobrá předsevzetí. Touha po pokladu ve vykládané skříňce byla silnější než on. Tarzan se snažil znesvářené muže uklidnit, ale vyvolal v nich spíše domněnku, že se chce zmocnit diamantu sám. Pokusili se mu vyhnout a seběhli z pódia.
A tehdy se stalo to, čeho se Tarzan obával - otevřely se dveře a do místnosti vtrhl zástup kněží. Neměli kombinézy, jen trojzubce a nože. Byli tedy pohyblivější než zajatci. Tarzan, Herkuf a několik mužů se jim postavilo na odpor. Taask a Brian Gregory na okamžik váhali, ale když viděli, že jde o život, nechali skříňku bez povšimnutí a přidali se k ostatním. Toho využil Thome, zmocnil se relikvie, a proplíživ se kolem, zamířil do úzké chodby, vedoucí k tajnému tunelu ven z města.
Tarzan s Herkufem byli jediní, kdo měli zbraň. Ostatní bojovali s tím, co se jim dostalo do rukou, přesto však donutili kněze k ústupu.
Brulor vše sledoval, brunátný zlostí. Nad výkřiky účastníků bitky vynikal jeho ostrý hlas, hřmějící zpoza oltáře.
"Buďtež prokleti znesvěcovatelé chrámu!" volal. "Smrt vám všem! Smrt zloději! Pomstěte svatokrádež!"
Herkuf viděl, že jeho odvěký sok tu stojí bezmocný, a zachvátil jej prudký nával nenávisti, již v sobě dusil celá desetiletí. Vyskočil na pódium, zatímco Brulor zoufale volal o pomoc.
"Zemřeš, podvodníku!" vyřkl svůj ortel. "Léta jsem čekal na tenhle okamžik! Skutečný bůh bude pomstěn a falešný prolije svou nestoudnou krev!"

Brulor klesl do kolen a počal prosit o milost. Leč Herkuf neznal slitováni. Napřáhl trojzubec a proklál jím srdce nenáviděného modláře. Tak zemřel Brulor, falešný bůh.

Mezitím doběhl ke královně, hodující se svými dvořany, jeden z kněží, sotva popadaje dechu.
"Co to má znamenat?!" rozlítila se Atka.
"Ach, královno!" volal ptom. "Zajatci jsou na svobodě a zabíjejí nás! Vyšli bojovníky, než bude pozdě!"
Atka nemohla pochopit, co se to děje. Ale cítila, že ten muž nelže. Vydala proto rozkazy, aby válečníci okamžitě potlačili vzpouru.
"Brzy bude po všem," uklidnila své dvořany.

Když padl poslední ptom, Tarzan se rozhlédl sálem. Zjistil, že Akamen je mrtev a Taask a Thome zmizeli.
"Nechte je jít," řekl. "Diamant jim štěstí nepřinese."
"Ne," opáčil Brian. "Nenechám je jít. Proč bych jinak trpěl v téhle pekelné díře? Teď mám naději na odměnu."
Tarzan pokrčil rameny. "Jak myslíte," řekl. Pak se obrátil k ostatním.
"Pojďme! Musíme odtud, než proti nám pošlou další bojovníky!"
Všichni čtyři okamžitě zamířili ke vzduchové komoře. Brian mezitím doběhl na opačný konec sálu. Byl první, kdo spatřil Ashairské. Mrštil sebou o zem, předstíraje, že je mrtev. Muži jej minuli bez povšimnutí.
Uprchlíci chvátali co nejrychleji z bojiště. Tarzan cítil, že mají málo času. Brzy budou polapeni jako zvířata v kleci! Na něco takového nehodlal čekat. Bude prostě bojovat! Možná pronásledovatele pozdrží a ostatní uniknou. D'Arnot však odmítl svého přítele opustit. Herkuf zatím spěchal otevřít vzduchovou komoru. Lavac měl pouze nepatrný okamžik na vybranou. Otočil se, a zaujav bojový postoj, následoval příkladu svého krajana.
Ashaiřané nyní váhali s útokem, neboť muži, kteří se proti nim postavili, vypadali jako kněží. Nakonec však jejich vůdce zavelel a bojovníci vyrazili vpřed. Herkuf zatím otáčel rumpálem na dveřích vzduchové komory.
Za bojového křiku rozběhli se Ashairští trůnním sálem, odhodláni s protivníkem co nejdříve skoncovat. Narazili však na tuhý odpor. Tarzan se střetl s velitelem, d'Arnot a Lavac se dvěma nejbližšími útočníky. Zdálo se, že přesile podlehnou. Ale pak se náhle z konce chodby počaly valit proudy vody. Herkuf uvažoval a jednal rychle. Byla to jediná a poslední možnost, jak ostatní zachránit!
Chráněni skafandry, postupovali uprchlíci vpřed. Jejich pronásledovatelé zoufale křičeli jeden přes druhého, strháváni nemilosrdným živlem. Voda postupně zaplavila celý trůnní sál a odtud vystoupala až do horních pater. A zatím Tarzan a jeho přátelé prošli vzduchovou komorou, za níž čekala Helen.
Kapitola XXX.
Helen byla vlečena stále výš. Již se nebránila - strašné zkušenosti posledních hodin otupily její mysl a podlomily vůli k odporu. Nechala se tiše unášet nezměrnou vodní říší. Konečně dosáhli útesu a neznámý vtáhl dívku do tmavé průrvy.

Magra a Gregory čekali den a noc, než se vrátí Chon, bůh Thobosských, aby rozhodl o jejich osudu. Bylo s nimi zacházeno vlídně, dostali najíst a napít, ale to vše vypadalo jako klid před bouří. Mlčení jejich uchvatitelů, skrytých pod bílými kápěmi, bylo zlověstné a zdrcující.
Seděli u jezírka uprostřed jeskyně, hledíce před sebe. Náhle se zpod hladiny vynořily dvě kukly - jedna bílá a druhá černá.
"Chon se vrátil!!!" vykřikl jeden z kněží. "Cizince nyní čeká rozsudek!"
Když obě postavy vystoupily z vody a sňaly kukly, Magra a Gregory strnuli údivem.
"Helen!!!" zvolal starý muž. "Díky Bohu, jsi naživu!"
"Otče!" opětovala dívka. "Co tu děláš? Tarzan si myslí, že jste vězněni v Thobosu!"
"Uprchli jsme," vysvětlovala Magra. "Ale možná jsme tam měli zůstat. Kdo ví, co nás čeká tady!"
Také muž v bílém skafandru sňal kuklu. Objevila se stařecká tvář, zarostlá hustým bílým vousem. Při pohledu na Helen vykřikl překvapením.
"Žena!" vypravil ze sebe. "Odkdy má Brulor mezi kněžími ženu?!"
"Nejsem kněžka," vysvětlila dívka. "Byla jsem Brulorovou zajatkyní a uprchla jsem."
"Ta žena lže," soudil jeden z kněží.
"Jsou-li našimi nepřáteli," rozhodl stařec, "prozradí mužovy vnitřnosti při obětním obřadu. A pak všichni zemřou na oltáři boha Chona!"
"Nejsme vaši nepřátelé!" vpadla mu do řeči Magra. "Co chceš dělat s tímto mužem? Chceš ho zabít? Přišli jsme v dobrém. Kdo jsi, že chceš trestat nevinného?" Hlas se jí chvěl hněvem.
"Mlč, ženo!!!" okřikl ji muž. "Mluvíš s Chonem, pravým bohem!"
"Je-li nějaký bůh," zavrčela Magra, "ví, že jsme přišli v míru, a nedopustí vraždu!"
"Nerozumíš mi," opáčil stařec. "Je-li ten muž nevinen, nezemře, pokud mu vyjmu vnitřnosti. A jestli zemře, znamená to, že je vinen!"
Magra zlostně dupla nohou. "Ty nejsi bůh," řekla. "Ale násilník a vrah!"
Několik mužů hned přiskočilo, leč Chon je pokynem ruky zadržel.
"Neubližujte jí," nařídil. "Neví, co říká. Naučím ji znát pravdu. Pak jistě učiní pokání. Bude z ní dobrá služka, oddaná a neúplatná. A s nimi zacházejte vlídně, dokud nenadejde hodina pravdy!"

Atan Thome prchal tajnou chodbou z Brulorovy svatyně, tiskna vzácnou skříňku k hrudi. Za ním se řítil Lal Taask, posedlý myšlenkou zabít. A jako třetí tudy běžel Brian Gregory, jehož vidina bohatství zbavila všech dobrých úmyslů.

Věděl, že k tomu, aby se zmocnil šperkovnice, bude muset použít násilí. Ale ani to jej neodradilo. Touha po jmění dovedla již nejednoho člověka k vraždě.
Atan Thome vyběhl z koridoru a spěchal dál podél skal. Když na totéž místo dorazil Taask, cítil, že ho někdo sleduje. Nemýlil se. Byl to Ungo, veleop, který se svou smečkou lovil mezi pahorky. Eurasijcův křik přilákal jeho pozornost. Od Tarzana věděl, že nemá útočit na bílé opice, nebude-li sám napaden. Ale on si chtěl toliko hrát. Nebylo zřídkavým jevem, že při hře jeden op pronásledoval druhého. Ungo již nebyl nejmladší, ale dosud dokázal napodobit vše, co vidí. A pokud viděl, jak si Tarmangani hrají, chtěl být u toho.
Když vyběhl z chodby také Brian Gregory, spatřil smečku velkých opic, jak se vzrušeným křikem sbíhá do rokliny. Viděl, jak se oba muži zastavují, ohlížejí a pak prchají z dosahu veleopů.
Taask na okamžik zapomněl na pomstu. Pud sebezáchovy byl silnější. Thome však dál svíral vzácnou trofej na prsou. Ungo byl zcela stržen novou hrou a pustil se za uprchlíkem. Brzy jej dostihl. Thome se pokusil jednou rukou bránit, zatímco druhou držel skříňku. Byl rozhodnut bojovat o ni až do konce.
Veleop neměl v úmyslu protivníka zabít. Chtěl si s ním jen vyměnit úlohu. Vytrhl mu skříňku a dal se na útěk v domnění, že nyní bude pronásledován on.
Taask, prchající před zbylými opy, se ohlédl a viděl, jak se jeho sen rozplývá. Leč zloba a touha po pomstě hnaly jej vpřed. Hněv, silnější než strach, nasměroval jeho kroky za někdejším pánem. Zanedlouho jej dohonil a počal nemilosrdně bít, počínaje si jako smyslů zbavený. Nakonec na místo dorazil Brian Gregory a odtrhl oba muže od sebe.
"Dost, vy blázni!" křičel. "Nestačilo vám, že jste proti sobě poštvali celý Ashair? Měl bych vás oba zabít! Ale radši na všechno zapomeneme a pokusíme se odtud dostat. Diamant je nadobro ztracen!"
Taask věděl, že Gregory má pravdu. Atan Thome však nechápal nic. Myslel jen na drahokam. V nestřežené chvíli se Brianovi vytrhl a vyběhl směrem, kde ztratil opičáka z dohledu. Taask vyrazil za ním, nešetře kletbami. Brian jej dostihl a položil mu ruku na rameno.
"Nechte ho jít," řekl. "Té opici nikdy skříňku nevezme. To spíš zemře! Proklatý diamant! Kolik lidí pro něj trpělo, a někteří dokonce zemřeli! A tenhle nešťastník navíc úplně ztratil rozum."
"Možná má víc štěstí než všichni ostatní," namítl Taask.
"Kéž bych byl o diamantu nikdy neslyšel!" pokračoval Brian. "Ztratil jsem otce, sestru a možná i přátele. A to všechno díky sobectví a touze po bohatství. Ten šílenec mi otevřel oči. Nejsem pověrčivý, ale ta věc je prokletá!"
"Možná máte pravdu," připustil Taask. "Nechtěl jsem ani tak diamant, jako skoncovat s tím zlosynem, ale zdá se, že osud vzali do svých rukou sami bohové."
Unga, který nebyl víc než opicí, hra záhy omrzela. A tak odhodil skříňku do porostu, zaujat jakousi ještěrkou. Smečka se zatím vydala za potravou, když vtom ji vyplašil pronikavý křik. Opi se zastavili a hleděli na bílou opici, jež se k nim kvapem blížila. Proběhla kolem nich a vzápětí se vrhla do trávy pro lesklou hračku. Opi stáli chvíli bez hnutí, těkajíce kolem svými malými, zarudlými očky. Pak se otočili a loudavým krokem zamířili hloub do lesa, zanechávajíce ubožáka i s jeho pokladem bez povšimnutí.
"Je můj! Je můj!" vřeštěl Thome. "Jsem boháč! V celém světě není nikdo bohatší než já!"
Veleopi sestupovali do rokliny, dosud polekáni mužovým křikem. Trvalo hodnou chvíli, než je Ungo znovu uklidnil. Teď jej napadlo pustit se za zbylými dvěma Tarmangani. Měl sto chutí je vytrestat.
Oba muži, znepokojení opími skřeky, se zastavili a ohlédli. Spatřili smečku, jak se k nim zvolna blíží.
"Jsou nám v patách!" řekl Brian. "Měli bychom se ztratit!"
"Tamhle je jeskyně," upozornil Taask, ukazuje k útesu. "Můžeme se tam schovat. Možná se budou bát tmy."
Vyběhli, seč jim síly stačily, a zakrátko byli u jeskyně. Uvnitř bylo chabé světlo, nicméně viděli, že je značně rozhlehlá.
"Raději půjdeme co nejdále," radil Ind. "Jestli sem vlezou a uvidí nás, budou nás pronásledovat. Ale když nás hned neuvidí, možná se dál neodváží!"
"Je to jako slepá ulice," namítl Brian. "Ale jiného nezbývá. Když zůstaneme tady, určitě nás chytí."
Pokračovali tedy dál skalní chodbou, jež na konci ústila do další jeskyně.
"Bože!" zvolal Brian. "Viděl jste někdy něco tak nádherného?"
"Je to krása," potvrdil Taask. "Ale bojím se, že opice nejsou daleko. Slyším, jak vrčí."
"Je tu ještě jedna chodba. Pojďme tudy!" navrhl Gregory.
"To je poslední možnost."
Ve chvíli, kdy zmizeli v temném jícnu, Ungo a jeho smečka dorazili do jeskyně. Podobné místo bylo pro ně něčím novým. Proto na okamžik nevěděli, proč tu vlastně jsou. Kdyby teď spatřili brouka či netopýra, byli by Tarmangani rázem zapomenuti. Leč nic takového se nestalo. A tak počali pobíhat sem a tam, očichávat krápníky a hledat mezi nimi uprchlé bílé opice. A oba muži zatím prchali stále hloub do nitra skalního labyrintu.
Kapitola XXXI.
Tarzan, d'Arnot, Lavac a Herkuf spěchali vzduchovou komorou k místu, kde na ně měla čekat Helen Gregoryová. Nebyla tu však, ač skříňka ležela opodál netknuta. Muži byli na rozpacích, kterým směrem ji hledat. Nechtěli se rozdělit, a tak následovali Tarzana, který se prodíral travinami, snaže se zachytit sebemenší stopu. Po chvíli jej zaujalo několik podivných tvorů, podobných koním. Vypadali nebezpečně, neboť svými rozměry se vyrovnali dospělému člověku. Každý byl navíc vyzbrojen ostrým rohem, trčícím výhružně z mohutného rypáku.
Pak zaútočili. Dva z nich napadli Tarzana, zbývající tři pak jeho druhy. Jeden kroužil kolem, jako by čekal na dalšího protivníka. Syn divočiny a d'Arnot si s nimi záhy poradili, jen Lavac měl potíže. Když viděl, jak se nestřežený mořský kůň chystá napadnout nic netušícího d'Arnota, okamžitě mu spěchal na pomoc, zapomínaje na vlastní bezpečí. A to se mu stalo osudným. Sotva totiž vyrazil proti druhému netvoru, první jej zezadu proklál svým rohem. Tak zemřel poručík Jacques Lavac, který své špatné svědomí očistil statečností a statečnost zaplatil životem. D'Arnot nad ním naposledy

poklekl a vzdal mu čest.
Poté společně pokračovali v pátrání po Helen, ale nakonec se vzdali marných pokusů. Dokonce i d'Arnot počal věřit, že je ztracena. Nedaleko Ashairu vystoupili na břeh.
D'Arnot byl zdrcen, Herkuf se těšil alespoň z nálezu skříňky. Jen Tarzan se tvářil chladně.
"Brulor je mrtev," řekl, "a diamant zmizel. Musím se vrátit do Thobosu, jak jsem slíbil."
"To nebude třeba, pokud chceš zůstat a hledat ostatní," opáčil Herkuf. "Já všechno Heratovi vysvětlím." A otevřel skříňku.
"Co je to?" zeptal se Tarzan.
"Pravý diamant," odpověděl Herkuf. "Před lety podnikl Chon každoroční pouť po jezeře Horus na své galéře. A jak bylo zvykem, vzal drahokam s sebou. Královna Atka mu jej záviděla a nechala jeho loď potopit. Chon utonul a já jsem byl zajat. Když jsme našli vrak, poznal jsem ho. Věděl jsem, že skříňka bude dosud uvnitř. Pokud odvezeme diamant do Thobosu, Herat nám splní každé přání. Být bez něj znamená pro Thobos totéž jako být bez boha."
"Můžete odvézt diamant Heratovi," souhlasil d'Arnot. "Ale já odtud nemohu. Možná že Helen dosud žije a je někde tady. Nemohu se smířit s tím, že je mrtvá!"
"Vezmi diamant Heratovi sám, Herkufe," řekl Tarzan. "Zůstanu s Paulem."

Herkuf se dostal do Thobosu bez úhony a zavčasu. Král jej přijal, sotva se dověděl, co přináší.
"Tady je Praotec diamantů. Nebýt muže jménem Tarzan, nikdy bychom jej nezískali. On i jeho přátelé jsou teď v nebezpečí, neboť míří do Ashairu. Nevyšleš mu na pomoc galéry?"
"S tímhle," opáčil Herat, tiskna skříňku k sobě, "nemůžeme prohrát žádný boj! Připravte válečné galéry! Vytáhneme na Ashair! Synové Chonovi zvítězí! Zrádci a hříšníci budou ztrestáni! Ve jménu velkého Chona!"
"Jeho duch bude s námi," dodal Herkuf.
A tak král Herat vypravil flotilu, aby pomstila Atčinu zvůli a vysvobodila cizince, bez jejichž pomoci by Praotec diamantů nikdy neopustil dno posvátného jezera. Královna Mentheb a její dvorní dámy stály na molu a kynuly bojovníkům, přejíce jim šťastný návrat.

Chon a jeho kněží se shromáždili v jeskynním chrámu. Vězňové pak stáli na pódiu před oltářem. Na Chonův pokyn se několik mužů chopilo Gregoryho, strhlo z něho šaty a mrštilo jím na obětiště. Chon vstal z trůnu a stanul nad ním.
"Nechť vnitřnosti tohoto muže vyjeví pravdu," řekl. Pak dal znamení a kněží počali pět jakýsi chorál. Helen a Magra zíraly před sebe, strnulé hrůzou.
"Ne! Ne! To nesmíte!" volala Helen. "Otec vám nic neudělal!"
"Tak proč je tady?" odbyl ji Chon.
"Přišel sem hledat svého syna."
"A proč sem přišel jeho syn?"
"Přijel s cizineckou výpravou."
Chon zavrtěl hlavou. "Každý, kdo vstoupí do Tuen-Baky, zemře. Víme, proč jste přišli. Chtěli jste odtud odnést diamant. Pro nás je posvátný. Pro vás je jen zdrojem bohatství! Abyste ho získali, neštítíte se ničeho. Zničili byste náš chrám a pobili naše lidi. To, že jste ho nezískali, nesnižuje vaši vinu!"
"Můj otec by nic takového neudělal! Chce jen zpátky svého syna. Váš diamant ho nezajímá," trvala na svém Helen.
"Tady žádný diamant není," pokračoval Chon. "Praotec diamantů leží na dně jezera, navěky ztracen. Pokud jsem se mýlil, pustím vás na svobodu. Jsem spravedlivý bůh!"
"Mýlil ses," ujistila jej Helen. "Nevěříš mi? Když zabiješ mého otce, co tě přesvědčí, žes chybil?"
"Možná máš pravdu, možná ne," opáčil Chon. "Věštba nelže. Pravdu vyjeví vnitřnosti tohoto muže. Připravte obřad!"
A obrátil se na své služebníky.
Zatímco muži drželi Gregoryho na oltáři a polévali jej za sborového zpěvu jakousi tekutinou, Helen vztáhla k Chonovi ruce.
"Prosím," zašeptala. "Chceš-li někoho obětovat, vezmi si mě."
"Ticho!" okřikl ji Chon. "Jestli jsi lhala, i tvůj čas přijde!"

Sotva Herkuf odešel, Tarzan a d'Arnot zamířili zpátky k Ashairu. Nezbylo než spolehnout se na osud. Náhle syn divočiny zbystřil pozornost. A pak ukázal k útesu.
"Ungovi opi vstoupili do jeskyně," upozornil. "Pojďme se tam podívat. Opi se obvykle do podzemí nepouštějí. Muselo je k tomu donutit něco neobvyklého."
"K čemu to?" zeptal se d'Arnot. "Nezajímají mě opice."
"Mě zajímá vše," opáčil Tarzan.
Brian Gregory a Lal Taask spěchali temným koridorem stále dál do jeskyně. Konečně byli na místě. Otevřel se jim šokující pohled. Chon se tu právě skláněl nad obětí, třímaje v ruce dýku.
"Ve jménu boha Thobosu!" zvolal. "Kdo se to opovažuje rušit?!"
"Briane!!!" vykřikla Helen.
"Helen!!!" opětoval Brian a vyběhl své sestře vstříc. Několik kněží jej však zadrželo.
"Kdo jsou ti muži?" nechápal Chon.
"Jeden je můj bratr," odvětila dívka. "Ach, Briane, řekni jim, že nechceme diamant!"
"Zadrž, muži!" zavelel Chon. "Jen věštba poví pravdu!"

"Nádhera!" zvolal d'Arnot, sotva spolu s Tarzanem vstoupili do jeskyně.
"Opravdu," přitakal syn divočiny. "Ale kde jsou opi? Cítím jejich pach. Musí být někde uvnitř. Ale proč? Myslím, že tu budou i lidé!"
"Já necítím nic," přiznal Francouz, následuje svého přítele k otvoru na konci chodby.

Chon byl běsný zlostí. "Ať už nikdo nevyrušuje!!!" hřměl. "A ať je při obřadu naprosté ticho! Má-li být vyjevena pravda, nikdo nesmí mluvit!"
Třikrát zakroužil dýkou nad Gregorym.
"Promluv!" oslovil kohosi mimo tento svět. "Chceme slyšet pravdu!"
V okamžiku, kdy se chystal k smrtící ráně, vtrhli do jeskyně veleopi, vedeni Ungem. Chon a jeho kněží stáli jako přimrazení a vytřeštěnýma očima sledovali smečku. Podivní Tarmangani v ještě podivnějších oblecích opy rozdráždili. A tak zaútočili, nedbajíce Tarzanových pokynů.
Vyděšení modláři odskočili od oltáře. Chon počal chrlit jakési rozkazy.
Sotva Zu-tho a Ga-un zahlédli dívky, vzpomněli si, jak Ungo jednu takovou Tarmangani unesl. Zu-tho skočil po Magře a Ga-un se zmocnil Helen. A pak se oba rozběhli k východu z jeskyně, držíce v tlapách svou kořist. Ve zmatku však vběhli do chodby, jež vedla toliko do jednoho z vyšších pater.
Vtom z koridoru zazněl přísný hlas.
"Dan-do, Mangani!" ozvalo se v řeči opů.
Opice přestaly bojovat a stočily pohled směrem, odkud varování vycházelo. A pak spatřily Tarzana. Také Chon zmlkl a užasle hleděl na podivného cizince.
"Jsme všichni, kromě dívek a Lavaca. Lavac je mrtev," oznámil syn divočiny Gregorymu.
"Ještě před chvílí tu byly," ujišťoval Tarzana Gregory.
"Asi se schovaly před opicemi," mínil Brian.
"Helen tu byla?!" vykřikl d'Arnot. "Není mrtvá?!"
"Byla tady," opakoval starý muž.
Brian na dívky volal, ale marně. Chon se zatím snažil shromáždit své věrné.

Zu-tho a Ga-un unášeli dívky krátkou chodbou, zakončenou jeskyní s výhledem na jezem. Uprostřed se zastavili a počali se rozhlížet. Byli bezradní. Pustili dívky a snažili se dohodnout.
Magra s Helen se zatím tiše kradly zpátky ke vchodu.
"Jsou to Tarzanovy samice," mínil Zu-tho. "Ungo a Tarzan nás zabijí!"
"Jsou bezsrsté a mají malé rty," přidal Ga-un. "A také jsou ošklivé. Když je zabijeme a shodíme do vody, Tarzan a Ungo se nikdy nedovědí, že jsme je odnesli."
Zu-thovi se ta myšlenka zalíbila. A tak vyrazil za dívkami, následován svým soukmenovcem.
"Budu zabíjet!" vrčel.
"Budu zabíjet!" opakoval Ga-un.
"Myslím, že nás chtějí zabít," soudila Magra, jako by rozuměla řeči opů.
"Snad to bude rychle," dodala Helen.
"Raději zvolím smrt sama," rozhodla Magra.
Na ta slova se rozběhla k otvoru ve skále. Helen ji bez rozmýšlení následovala. Opičáci jim byli v patách, leč než je stačili zachytit, dívky vyskočily otvorem a vzápětí se za nimi hladina jezera uzavřela. Ashairští bojovníci na nedaleké galéře v úžasu přihlíželi.
Kapitola XXXII.
Chon se zatím vzpamatoval z prvního leknutí. "Proklínám všechny, kdo znesvětili toto posvátné místo!" křičel. "Kdo znesvětili boha Chona!"
"Chona?!" divil se Tarzan. "Chon je mrtev!"
"Chon není mrtev!" opáčil muž. "Já jsem Chon!"
"Utonul, když se před léty potopila jeho galéra," pokračoval syn divočiny.
"Jak to všechno víš?" divil se Chon.
"Řekl mi to Herkuf," vysvětlil Tarzan. "A Herkuf byl Chonův kněz."
"Herkuf?!" zvolal Chon. "Žije?"
"Ano. Je na cestě do Thobosu s diamantem, který jsme našli ve vraku lodi na dně jezera."
"Díky bohům!" ulevilo se Chonovi. "Když nás Atčina flotila napadla, oblékl jsem si skafandr a skočil do vody. Tak se mi podařilo uniknout. Pak jsem objevil tuhle jeskyni. Žil jsem tu mnoho let a čekal na pomstu. Mluvíš-li pravdu, budete všichni volní!"
"Nejdřív musím najít dívky," namítl Tarzan. "Paule, pojď se mnou. Ungo, přiveď Mangani!"
Nato se všichni pustili do pátrání. Jen Chon a jeho služebníci stáli opodál a modlitbou oslavovali návrat Praotce diamantů.

Sotva Ashairští spatřili dívky, jak skáčí do jezera, jejich galéra okamžitě vyplula tím směrem. Helen a Magra se snažily dosáhnout břehu, neboť jen tak mohly pronásledovatelům uprchnout. Mezi skalisky však nebyla jediná úniková cesta. A tak se stalo, že je lodice záhy dostihla a obě byly vytaženy na palubu.
"Bohové!" ulevil si jeden z Ashairských. "To je ta žena, která zabila Zythe-ba, královnina klíčníka! Atka nás štědře odmění!"

Magra pohlédla na svou družku. "Co horšího se nám ještě může stát?"
"To je konec," povzdechla Helen. "Ale na víc již nemám sil."
Když dorazili do města a zajatkyně byly předvedeny před královnu, tvářila se velmi rozzlobeně.
"To kvůli tobě byl chrám zatopen a všichni kněží utonuli!" vyčinila Helen. "Ještě nevím, jaký trest pro tebe vymyslím, ale jistě na něco přijdu. A teď pryč s nimi!"
Ve vězení, kam je odvedli, usedly obě dívky na podlahu, zničené a rozervané.
"Jak dlouho bude vymýšlet, co s námi?" uvažovala Helen nahlas. "Doufám, že jí nechybí fantazie!"
Magra se usmála. "Jsem ráda, že vás neopustil humor," řekla. "Alespoň se to dá lépe snášet."
"Proč nebýt veselé, dokud jsme naživu?" opáčila Helen. "Brzy zemřeme, a smrt asi nebude nic veselého."

Pološílený Thome se ploužil bez cíle po břehu jezera, opakuje do omrzení, jak naloží s bohatstvím, jehož se zmocnil. Slyšel o Evropě, kde by se mohl usadit, leč nevěděl, kde leží, ani jak se tam dostat. Byl tak zabrán sám sebou, že neviděl, jak se k němu blíží jeho bývalý sluha. Ind hledal Helen, a našel Thomeho i s kouzelnou skříňkou. Okamžitě ho napadlo se pokladu zmocnit. Připlížil se k Thomeovi a skočil po něm. Váleli se po zemi, bojujíce jako líté šelmy. Taask byl mladší a silnější. Zakrátko Thomeovi šperkovnici vytrhl a dal se na útěk. Thome zařval jako raněný tur a vyrazil za ním. Záhy zjistil, že uprchlíka nedostihne. Sebral tedy ze země větší kámen a mrštil jím po zloději. Valoun zasáhl Taaska do hlavy a srazil jej k zemi. Thome byl v příští chvíli u něho, znovu se zmocnil skříňky a pádil odtud jako štvaný.

Sleduje stopu obou dívek, Tarzan vedl d'Arnota do jednoho z pater, kde nalezl dva opuštěné veleopy.
"Kde jsou samice Tarmangani?" zeptal se.
Zu-tho ukázal k otvoru, pod nímž se prostíralo jezero.
"Vyskočily," zavrčel.
Tarzan vyhlédl ven a spatřil ashairskou galéru, jak pluje k městu. Nato se oba muži vrátili k ostatním.
"Půjdu s opy do Ashairu," oznámil. "S jejich pomocí přivedu dívky zpátky."
"Moji kněží půjdou s tebou," řekl Chon. Vzápětí vyrazila z jeskyně skupina mužů, ozbrojených trojzubci a noži, a za nimi smečka velkých opic, jejichž zbraněmi byly mohutné tesáky a ocelové svaly.

Do trůnního sálu vběhl vzrušený bojovník a poklekl před Atkou.
"Ó, královno!" zvolal. "Z Thobosu sem pluje mnoho válečných galér!"
Atka se obrátila na jednoho z komořích. "Ať loďstvo vyrazí do boje!" nařídila. "Dnes zničíme Thobos nadobro!"
Zatímco se bojovníci sbíhali do přístavu, Tarzan je sledoval z pahorku nad městem. Viděl také, jak se sem blíží Heratova flotila.
"Je čas!" vyzval své spolubojovníky.
"Vítězství je naše!" řekl kněz. "Neboť Chon nám požehnal!"
O chvíli později vedl již pán džungle svou nevelkou armádu do Zakázaného města. Byl to smělý počinek - ale naděje na záchranu obou dívek dosud žila. Vítězství, či porážka? Kdo to v té chvíli mohl říci...

Obě znepřátelené strany věděly, že se blíží boj na život a na smrt. Zatímco na jezeře se schylovalo k souboji galér, před branami Atčina paláce mělo dojít ke střetu muže proti muži. A právě sem mířil Tarzan se svým oddílem. Věděl, že pokud zajme Atku, Ashairští bez váhání propustí vězně.
A tak se také stalo. Sotva dobyvatelé přemohli stráže, zamířili rovnou do trůnního sálu.
"Přišel jsem pro dvě ženy," sdělil syn divočiny královně. "Přiveď je, a my odejdeme. Odmítneš-li, půjdeme dál. A tebe vezmeme s sebou!"
Atka chvíli seděla mlčky, snažíc se opanovat. Nakonec promluvila.
"Vyhrál jsi," řekla. "Ženy budou přivedeny hned."
Když Tarzan vedl dívky z Ashairu, Magra jej vzala za ruku.
"Ach, Tarzane," zašeptala. "Věděla jsem, že přijdeš. Moje láska k tobě mi to řekla."
Syn divočiny pohodil hlavou. "Nechme takových řečí," opáčil. "Patří Paulovi a Helen."

Vítězný Herat vstoupil do Ashairu. Byl to první thobosský panovník, jenž dobyl Zakázané město. Ze skalního chrámu sledoval bitvu také Chon. Viděl, jak Ashairští ustupují a vítězní Thobosané kráčejí městem. Okamžitě vyslal do Ashairu běžce s výzvou Heratovi, aby jej navštívil.
Po vřelém uvítání požehnal vítězům i cizincům, kteří se zasloužili o to, že Praotec diamantů se vrátil na své místo. Herat pak přidělil Gregoryho výpravě zvláštní galéru, jež ji měla vyvézt z Tuen-Baky. Konečně byl všude klid a mír.
"Jsme zachráněni," radoval se Gregory. "A za to vděčíme vám, Tarzane! Jak vám vše splatíme?"
Náhle byl starcův proslov přerušen hlasitým křikem. Dva bojovníci právě přiváděli Atana Thomeho.
"Ten muž tvrdí, že má pravý diamant," hlásil jeden.
"Pravý diamant, který přinesl Herkuf," opáčil Chon, "je v této skříňce na oltáři přede mnou. Žádný druhý takový neexistuje. Podíváme se, co má ten muž u sebe!"
"Ne!" bránil se Thome. "Je můj!!! Koupím si za něj celou Paříž!"
"Ticho, muži!" umlčel jej Chon. Pak otevřel Thomeovu skříňku. Spatřiv nevelký kus uhlí, Thome vytřeštil zraky a zesinal. Vzápětí vykřikl, vytrhl z pochvy dýku a vrazil si ji do srdce.
"Pro tuhle nicotnou věc," řekl Brian Gregory, "jsme všichni trpěli a někteří dokonce přišli o život. Ale vlastně tohle je opravdu praotec diamantů."